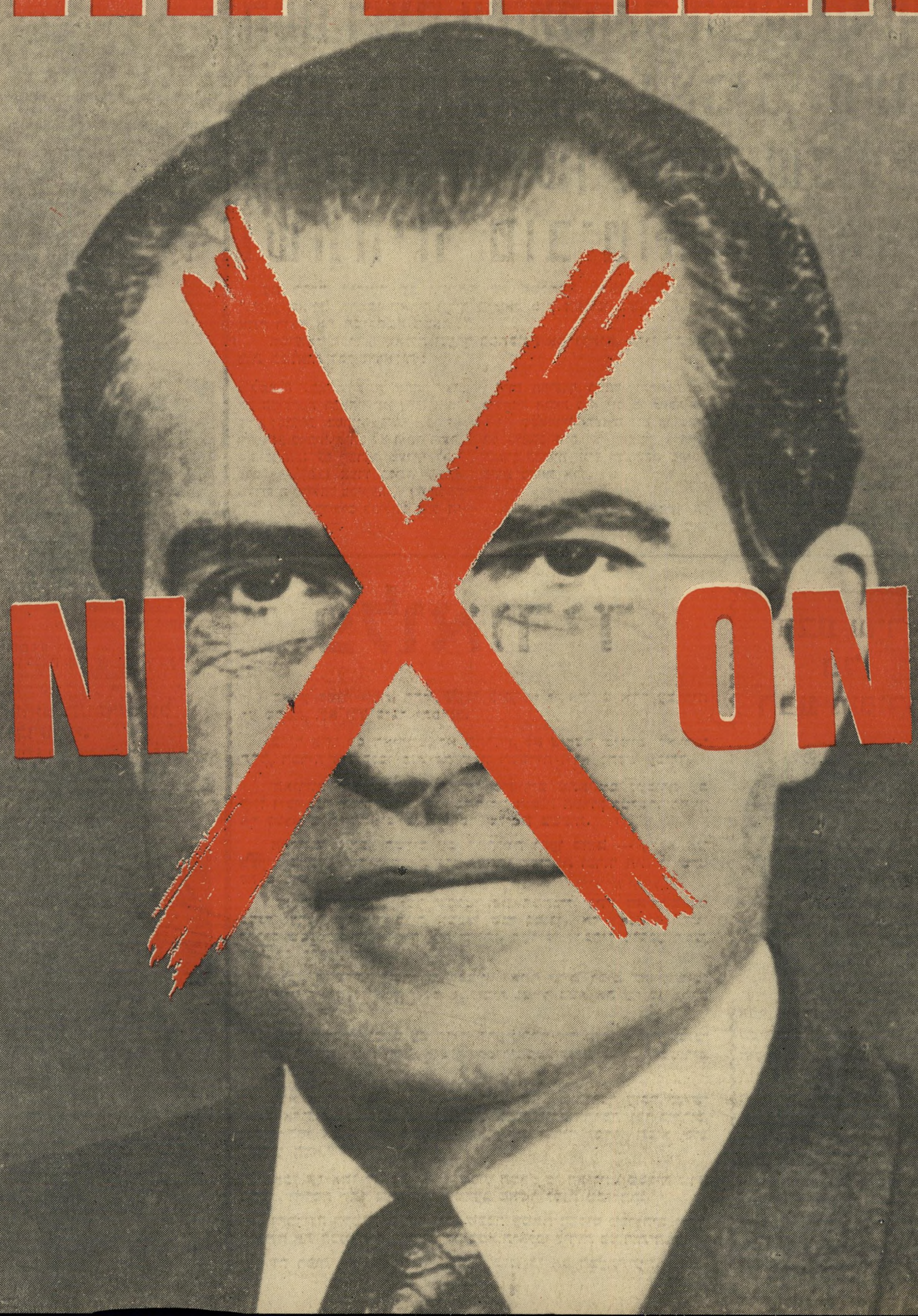

NI ON

קווים לדמותו של המפקח רוברט טי.
אירונוסטי, שנסתלק מאיתנו לאחרונה.

רוברט טי.
רוברט טי.
ציפנו האהוב.
איככה הלכת לבלי שוב.
המומים ונדהמים מגודל האסון.
הלנצה לא נראה את בת-צחוקך ה-
מצטלצלת מבעד לחשרת-העצים הקוד-
רים?
האמנם נסתיימה שירת חייד, ואתה אך
נער?
כסא-גלגליך המיותר עומד נכלם בפי-

נה. האם עזבתהו לנצח?
התשאירנו יתומים לעד?

מאת ידידיך ומוקירי זכרך
אד, מארק, פראן והקומישנר.

אוטובוסים לבית העלמין בגבעת שאול
ייצאו מבניין הסלידיה במוצאי שבת, אחרי
החדשות.

חברים מספרים על רוברט טי.

אורי: הוא היה המוכשר מכולם. אמר
אהיה שוטר והיה שוטר. שוטר טוב.
אליהו: שוטר מצויין.
רפי: פעם אמר לי, "אדם לסבל יולד".
כה רגיש היה.
מרסל: רגיש מאוד.

דיוקנו של ציף כציפצוף

נורית: אני זוכרת שהקיא במסדרון,
כשהיה ילד. אמר, "אין דבר, נתגבר".
אילנה: ואכן התגבר.
עידן: והיתה לו בת-צחוק משגעת. הוא
אהב את החיים.
סיטון: והחיים אהבו אותו.
חנה: בכל דור יש אדם גדול. הוא היה
כוה.
סאשה: גדול משכמו ומעלה.
ינאי: כן, כן.

העם רוצה שהמלחמה הבאה תתחיל ביום ב', תתנהל באביב, תערך בביקעה, תימשך שבוע-שבועיים ושתהיה טוב-טוב על האש

בק צמוד וחריף בין התשובות "עד
שבוע" ו"שבוע-שבועיים" כשלבסוף
ניצחו אלו שרוצים מלחמה של שבוע-
שבועיים, כשנתנו לתשובה זו 44.6%
לעומת 43.8% שקיבלה התשובה "עד
שבוע". שתי התשובות האחרות, "בין
חודש לשלושה" ו"שנה-שנתיים" קיב-
לו פחות משני אחוזים כל אחד.

כמו כן נישאלו המרואיינים, איך
בדיוק היו רוצים את המלחמה הבאה
ורובם המכריע השיבו שהיו רוצים
אותה טוב-טוב על האש. אחרים ביק-
שו שתהיה על הכיפאק.

עם קבלת היריעה על ודאותה של המלחמה הבאה יצא צוות
"ZOO הארץ" לדרכי הארץ וערך מישאל בזק הסכנוני בשאלה "איך
אתה רוצה את המלחמה הבאה?"
המישאל הכיל 5 שאלות ונערך במתכונת אמריקאית. להלן התשו-

היום המועדף ביותר להתחלת ה-
מלחמה הבאה הוא יום ב' שזכה ב-
21%, כשאחריו צועדים יום ד' שקי-
בל 17.8% ויום א' שצבר 15.5%.
למקום האחרון הגיע יום שבת שקיבל
פחות מאחוז אחד.

"כמה זמן היית רוצה שתימשך ה-
מלחמה הבאה?" — כאן התנהל מא-

לשאלה "באיזה עונה אתה רוצה
את המלחמה הבאה" ענו 17.3% ב-
קיץ, 26.2% בסתיו, 5.6% בחורף
ו-34.4% באביב. ליתר לא היתה דעה.
היכן היה עם ישראל מעדיף להי-
לחם — 12.0% אמרו בסיני, 47.5%
מעדיפים להילחם בביקעה, 6.1% ברמה
ורק 2.3% מעדיפים להילחם בכל ה-

פלואוריד

בארץ קטנה אחת, רחוק מעבר לים, חי לו אידיוט אחד עם ריח
רע מהפה, ולא ידע כיצד יתפרנס.

בוקר אחד קם האידיוט, לא התרחק, לא ציחצה שיניים, לא חסי-
ת רק, הבריה את כלבו בנשיפה מפיו המסריח ויצא לחפש עבודה.

האידיוט ידע שהוא אינו בעל כישורים מתאימים לעבודה עם
קהל ולכן פנה לשירותי-המדינה. בתחילה הופנה הסרחן למישרד-החוק, אך
נמצא בלתי-מתאים בגלל חוסר שליטה בשפות.

האידיוט סירב להשלים עם ההחלטה וטען בחום — "הלא אני
מסריח מהפה" שהרי ידע שווהי תכונתו הכוללת וברור היה לו שיש
לה שומיש רב בשירות המדינה.

האמת חייבת להיאמר שמלבד פיו המהביל, ניהן האידיוט גם
במנה גדושה של אידיוטיות (ומכאן שמו כמובן), אך האנשים המשי-
תנקים שבפניהם הפגין את אידיוטיותו, העדיפו להכחיל מחוסר חמצן
ולהימלט לחיקה-טבע.

ואכן, התמדתו השתלמה לבסוף. לאחר ימים רבים של חיטוט-
אף, הגיע האיש ללישכת המס המקומית ומיד מצא את מקומו בקרב
המנגנון הענף.

ומאז יושב האידיוט עם הריח הרע מהפה ליד דלפק אפור, עמוס-
טפסים, וממונה על חלוקת אישורי פטור-ממס-הכנסה לאנשים פטורים
מהכנסה.

הוא אומר להם: "שלום, מה הבעיה?" ואחרי-כך עובר למישי-
פטים ארוכים ומסובכים. הוא מקפיד לדבר הרבה-הרבה וקרוכ-קרוכ,
ובסוף הוא אומר לכל פונה: "תראה, אני צריך לברר. תבוא שוב
בשבוע הבא."

אבל אף אחד לא בא שוב בשבוע הבא; כי האידיוט מסריח נורא
מהפה, והרבה יותר נעים למות מרעב מאשר למות מסירחון.

והמדינה הקטנה, מעבר לים, שכבר עשתה עסקים מסריחים יותר,
הגדילה את הכנסותיה מגביית-מס במאות-אלפי לירות פטורות-ממס.

וזה רבותי, איננה אלגוריה כלל וכלל, כי אם הצעת-יישול.

רבע שיר על רבע משורר

אסף את השירים
שפירסם ב"לאשה"
הוסיף כמון וקימל
תוך כדי בחישה
חיכה שהתבשיל
יגיע לרחישה
קרא לאישתו
ושח בלחישה
מוכן, אפשר להזמין את רבין
למאורע הספרותי
בהא היריעה
של השנה.

ממשינתו של מייסדו
איזהו חכם?
הרואה את הרולד.
ד"ר זואריק
(בחנות מעדנים)

שני מכתבים מעזבונו
לכבוד הוריו של רוברט טי,
בנכם רוברט טי שוב לא הכין את
שיעוריו. אם ימשיך בדרך זו ניאלץ ל-
השאירו שנה נוספת באותה כיתה.
בברכה,
יוסף גי. מחנך כיתה ד/2

גב.
יחד עם זאת ברצוני לציין כי רוברט
טי הינו מן הטובים והמבורכים שבתל-
מידי הכיתה. אין ספק כי כשרונו, כוח
רצונו העז, חריצותו וחריפות-שכלו יעמדו
לו לעד ויאירו את דרכו. אדם גדול היה.
* * *

רוברט,
תכין את הטנדר. תבדוק מים שמן ו-
צמיגים. נוסעים בשתיים אחה"צ.
ברל כצלסון.

מדברי מפקדו, קומישנר תורג'י.

שוטרים, בני-אדם.
עומדים אנו בראש מורכן על קברו ה-
רעון של רוברט טי. אדם גדול נסתלק
לעולמו. עדים השמיים ועד העפר התחוח
המכסה קבר זה כי נמשיך את מפעל חייו
של רוברט טי ולו יעלה הדבר בחיינו
אנו. במותו ציווה לנו: אחרי. ואנו נלך
אחריו באש ובמים.
הכרתי את רוברט לראשונה בעודו שר-
טר עולימיים. ראיתי אותו מלווה עזרים
למגרש הרוסים ובליבי אמרתי, אדם זה
הינו משכמו ומעלה. וכזה היה.
רוברט אהב את הפשע, והפשע אהב
אותו. מה יעשה הפשע בלא רוברט? בלא
בוב? בלא בובי?
תהי מנוחתו עדן.

משיריו.

(שיר שכתב רוברט בחשאי לאהובתו איב)

איב, איבי,
האותי תאהבי?
אני אוהבך, אך
תפקידי לי קורא.
לשמור על החוק
והסדר צריך,
ואם לא אני
אז מי, אז מי?

אפילוג.

נגדעו חיי אדם. חיי אגדה. פרק נוסף
הסתיים. החיים יימשכו, אך הם לא יהיו
אותם חיים ללא אדם דגול זה. הצלקת
לא תרפא לעד. נשוב, איפוא, ונשתמע ב-
מוצאי-שבת הבאה בסדרה החדשה, ועד
אז לילה טוב ולהתראות.

שירה בציבור

הקהל מתבקש לשיר לצלילי האקורד-
דיון במנגינה הידועה ולהתנועע מצד
אל צד בקצב, כנהוג בפלמ"ח מדור דור.

הרוח נושב לו קריר
מה קרה לו למשה שמיר
הוא פעם היה בפלמ"ח
ותיראו למה הוא הפך
ל...טרללה-לה-לה-לה

ברוך השם יום-יום

עם חבריו שיוכל לעשות זאת, אכל
ממוחו של מת בחדר הדיסקציה של
בית-החולים הדסה בירושלים וזכה
בהתערבות. הוא שילשל לכיסו סכום
של 50 לירות ישראליות (10 דולר).
דמי ההתערבות. "ברוך השם יום-
יום," אומר עורך העיתון המקומי
"סוף-סוף סיפור פיקאנטי."
ברוך השם יום-יום בכל מקום.
ואם יתברר מחר שכל הסיפור בכלל
לא נכון, זה כבר באמת לא מעניין.

ולהיעל ולהרגיש נורא נורא מתקד-
מים, שהרי כולנו מתנגדים בכל נימי
נפשנו לאכילת מוחות. בקיצור, ברוך
השם יום-יום, העם מלוכד ויש תע-
סוקה.
וכל עיתוני העולם חוגגים גם הם.
בעמוד 37, במיסגרת, תחת הכותרת
"פכים קטנים מן העולם הגדול":
"ירושלים (ישראל) — סטודנט לרפואה
אה באוניברסיטה המקומית אכל חלקים
ממוחו של מת. הסטודנט, שהתערב

לא בכל יום נופל בידי עורך עיתון
מין סקופ שכזה. אדם נשך לא כלב,
אלא מוח. הסקופ הכי סקופי שבכלל
ישנו, בלעדי לעיתון שלו. העיתון ה-
ראשון שגילה את המוח. תפוצה מובר-
טחת של מאות אלפים. ברוך השם
יום-יום.

אחר-כך, ברוך השם יום-יום, יש
לעיתונים מה לכתוב במשך כמה שבו-
עות. המשך השתלשלות הפרשה —
מי אכל, כמה איך ולמה. המישטרה
חוקרת. ומאמרי מערכת המוקיעים
אכילת מוחות בפי יהודים. ומאמרי
פרשנות. למי שלא הבין את חומרת
הפשע, על "הישראלי כקאניבאל
צעיר", "הלצה ופישרה", "אנה הגע-
נו", "התדרדרות מוסרית", "בני טר-
בים — לאן", "אובדן הערכים כהלצה
סימפטומטית לחברה במצור" וכיוצא
באלו ערך ועוד. וגם ראיונות עם אני-
שיחינוך ורופאים וסטודנטים לרפואה
וסטודנטים לא-לרפואה ומה אמר
האזרח הקטן. "ודבר הרבנים הראשיים
ודבר יהדות ארה"ב ומה אומרים על
כך הורים שכולים ותגובת אסירי-
ציון. וגם אלפי מכתבים למערכת של
אזרחים המומים בני-תרבות המגנים
מכל וכל את הזלילה. בקיצור, ברוך
השם יום-יום, יש במה למלא את ה-
עיתון. וגם התפוצה עולה — אוכלים
לקוראים את המוח בלי מלח.

וברוך השם יום-יום, יש גם לאנשים
במה לדבר. קראת? מה אתה אר-
מר? — ואז אפשר להודעוץ ולהמ-
ציא בדיחות (ראה למעלה) ולחזק

לא יקום ולא יהיה

שהממשלה הזאת, שהיא בטלה ומבוטלת
כעפרא דארעא חד הוא, אין בידה הסמכות
והכוח ליתן ביד זדים אדמת ישראל סבא.
שמיצווה לגזול מדאורייתא ומידי שמיים.
והרשע, בעל הגויה, עם אשתו אס-השקצים
זוללת פיגולים, לא יזמום שעם קודשנו יבטל
לישב בחול אבותיו — אבותינו, שהיו מקדשין
שם השם ברבים תמיד.

וכל מי שפוגשין בהמלך הגמד חוסיין יבואו
בחרם ונידה וחרמין וכל מיני מרעין ביישין
ומבושין ויבוטלו ויחלפו מן הארץ אמן.
ומעשה ידהו כוננהו כן יהי רצון וכרפס יחץ
גם הוא מגיד רחצה במהרה בימינו.

מוהר"ר צבי יהודה הכהן קוקו

אלוני תכשיל

את הצעת

המערך

שולמית אלוני תכשיל את הצעת החוק. הקובעת שצד התמנות לשר פרש ח"כ אוטומטית מן הכנסת ומפנה את מקומו למועמד הבא של רשימתו, ושצד התפטרותו מן הממשלה חוזר השר לכנסת, ואחרון הרשימה יוצא ממנה.

בלי קולות ר"צ, אין רוב להצעה זו. לאף אחת מסייעות האופוזיציה אין עניין לחוקק הצעה זו, שנודעה להקל על הצמקה הפרלמנטרית של המערך. שני שרי ל"ע התפטרו מזמן מן הכנסת.

אילו יצאה אלוני מן הכנסת, היה נכנס אליה המועמד הרביעי של ר"צ — אה"מ (מיל.) רם רון, שהוא גיסה של אלוני, וגם יריבה וראש האופוזיציה במפלגתה, רון, אדריכל המאמץ האירגוני של ר"צ לפני הבחירות, וזעם על כי אלוני התעלמה מן קיומו למחרת הניצחון.

האמריקאית שניתנה ערב השגת הסכם הפדרל הכוחות עם סוריה.

לוב מקימה

צי מיכליות

הסכם על בניית מיספר מיכליות עבור ממשלת לוב כמספנות פונדיות, נחתם לאחרונה, בעת ביקורו של ראש-הממשלה לוב, עבדול סלאם ג'אדו, בפלורידה.

לא פורסמו פרטים על היקף ההזמנה ועל מועדי האספקה של המיכליות, אולם מומחי נפט רואים בהסכם זה הנחת בסיס להקמת צי מיכליות לובי.

נראה כי ממשלתו של קדאפי הגיעה למסקנה, בעיקבות חרם הנפט האחרון, כי על מנת להשתמש בנשק הנפט בעילות יתר, חייבות מדינות-ערב המייצרות נפט להשתלט גם על אמצעי התובלה הימיים של נזול חיוני זה. לוב, בסיוע סובייטי, מתכוונת להשקיע חלק מתמלוגי הנפט שהיא מקבלת בהקמת צי מיכליות גדול, שתהיה לו בלעדיות בהובלת הנפט הלווי. לא מן הנמנע שבעיקבות לוב ילכו גם מדינות ערביות נוספות.

אם אומנם תוגשם התוכנית, תהיה לי ערכים שונים לא רק על אספקת הנפט לי מדינות העולם, אלא גם על שיווקו.

תשקיף

מונהג כנסייה

ועצרו!

אחד מראשי העדות הנוצריות בישראל נעצר לאחרונה על-ידי הממשלה. הפרשה כוללת לטעם עיון בערפל, נראה כי צפויים גילויים מרעשים בעיקבות החקירה המסועפת בה.

פרטי ההצעה הירדנית הסודית להסדר

עליה מערבה, מוכנה ירדן להתיר למטוסי סוור ותצפית של צה"ל, לטוס לאורך רצועה מוסכמת מעל הביקעה, כדי לפקח על קיום ההסכם. הכוונה היא להחליף נוכחות צבאית ישראלית על הקרקע, בפקוח אווירי על אותו איזור שהיה בשליטת ישראל. ירדן מסכימה גם לעיקרון של תיקוני-גבול, לגבי הקו הירוק שהיה קיים עד יוני 1967, בתנאי שלא יהיה בכך הכרה בעיקרון של "סיפוח שטחים בכוח הנשק".

הצעת ההסדר הירדנית שהוצעה לאמריקאים כוללת גם סעיף מיוחד להסדר בעיית ירושלים. בניגוד לעמדותיהם בעבר, הביעו הפעם הירדנים, "בכוונות לדיון" על העקרונות הבאים לגבי עתידה של ירושלים:

העיר תוסיף להיות עיר מאוחדת ולא תחולק עוד מחדש. החלק המערבי, הישראלי, של העיר, יהיה במינהל ישראלי. לא תהיה התנגדות ירדנית להכרה בירושלים המערבית כבירת ישראל. החלק המזרחי של העיר יהיה בשליטת מינהל או רחי ירדני. הרובע היהודי בירושלים העתיקה יועבר לשליטת ישראל, תוך תיאום, "עם ועדה מיוחדת", שתרכיב מאנשי דת יהודים, מוסלמים ונוצרים, שתבטיח גישה חופשית לכל המקומות הקדושים. הכוונה המערבית יכלול אף הוא בתחום הרובע היהודי שיהיה בשליטת ישראל.

סעיף נוסף בהצעה הירדנית להסדר נוגע לפיתרון בעיית הפליטים. על פי ההצעה הירדנית, תסכים ישראל להחזרת, "מיספר סמלי" של פליטים לשטח ישראל, תוך פיצויים על אובדן רכושם.

ישראל תביע את נכונותה לפצות את הפליטים שלא יחזרו לישראל. הפיצויים ייעשו, לפי ההצעה הירדנית, לפי הערכת ערך הרכוש שהיה לפליטים בישראל במחירי השוק שיהיו ביום בו יושג ההסכם בוצעה.

הירדנים מציעים גם כי ההסכם בינם לבין ישראל יתקבל כי מיסמך רשמי של האו"ם, וכשלב מאוחר יותר, ידונו הצדדים בקשירת קשרים דיפלומטיים ביניהם ויצירת קשרי מיסחר ותיירות. הנקודה המאזנת ביותר בהצעה הירדנית, שפרטיה נודעו בכיירות, היא שירדן מוכנה עקרונית, "להבטיח את זכויותיהם ושלומום" של תושבי כיום יהודים שעברו להתגורר ב"טריטוריה ירדנית" כגדה המערבית. פרוש הצעה זו, למשל, היא שמתחלי קריית ארבע, יוכלו אם ירצו בכך, להמשיך להתגורר בחברון, תחת מימשל ירדני.

צה"ל יסוג מביקעת מירדן אל הרכסים החולשים על הביקעה, אולם ימשיך להחזיק בנקודות ביקורת ופיקוח-בגשרים ובמעברים שעל הירדן. במקביל יסוג גם הצבא הירדני מהביקעה המזרחית של הירדן אל קו הגבולות המזרחי, וימשיך להחזיק בנחית כנשרי רמלה ואלנבי. כוחות או"ם יוצבו על שתי גדות הירדן, כדי להבטיח את קיום הפרדת-הכוחות.

אלה הם עיקרי התוכנית הירדנית להפרדת כוחות שהוצעו לאמריקאים בעת ביקורו של ראש-ממשלת ירדן, וייד אריפאעי, בושינגטון בשבוע שעבר. על פי ההצעה הירדנית זו להפרדת-כוחות, תתחייב ממשלת ירדן בפני ארצות-הברית למנוע כל נוכחות של אירגוני הפדאיון או צבא ערבי זר בגדה המערבית שתותר למינהל ירדני אזורי.

ירדן הבחירה לארצות-הברית גם את השגותיה לגבי ההסדר שיושג בשלב שני, אחרי שלב הפרדת-הכוחות. הכוונה היא להצעת הסדר ירדנית שתוגש במסגרת דיוני ועידת ז'נבה. הירדנים מוכנים להסכים כי ההיאחזויות הישראליות שהוקמו בביקעת הירדן לא יפורקו, וימשיכו להי" קיים תחת מינהל אזרחי ישראלי. המיסדרון שיוכיל מעמק בית-שאן אל היאחזויות אלה, ויקשר אותם עם טריטוריה ישראלי, ייחשב כשטח מפורז. בתמורה תתיר ישראל לירדן הקמת שני פרוזורים: האחד שיוגשר בין הגדה המערבית לבין רצועת-עזה, והשני שיוגשר ישירות בין ירדן לרצועת עזה. הירדנים מציעים שהמיסדרונות לעזה יהיו כפופים לביקורת מכס ישראלית ופיקוח ביטחוני. החידוש בהצעה זו הוא בהצעת מיסדרון לעזה שלא יעבור דרך הגדה המערבית, אלא יוביל ישירות לירדן, דרך ואדי ערבה הנמצא 12 קילומטר צפונית לאימת ולעקבה.

לפי ההצעה הירדנית יהיו הן הגדה המערבית והן רצועת עזה, שיועברו לשליטת ירדן, איזורים מפורזים שנוכחות מיסטרם ירדנים יבטיחו בהם את החוק והסדר. הירדנים מציעים גם שהמעצמות הגדולות, כולל ברית-המועצות, יתנו ערבויות לירדן להגן על הגדה המערבית ורצועת עזה מפני התקפה ישראלית. ריפאעי הציע בין השאר כי במסגרת ועידת ז'נבה, תוקם ועדת מישנה ירדנית-ישראלית, שבה ינסו למצוא פשרה בין, "תוכנית אלון" לבין התוכנית הירדנית. כאשר תסכים ישראל לסגת מביקעת הירדן וגם מהגבעות החולשות

קרקע בין דיני

לארון

פרשת היחסים שהיו קיימים בזמנו בין יצחק רבין, בעת כהונתו כשגריר בושינגטון לבין שריהחוק לשעבר, אבא אבן, עלולה לחזור על עצמה בגילגול חדש. שריהחוק יגאל אלון וזעם על שגריר ישראל בושינגטון, טון, שמחה דיניץ, על שגם הוא נהג לדווח ישירות לראש-הממשלה תוך עקיפת שריהחוק. מינהג שהורגל לו עוד מימי כהונתה של גולדה כראש-הממשלה.

לחובתו של דיניץ נזקף עתה כישלון חמור בהערכת עתידו של ריצ'ארד ניקסון בקשר עם פרשת ווטרגייט. כל הערכותיו של דיניץ בנושא זה, עד ליום התפטרותו של ריצ'ארד ניקסון, היו כי למרות כל ההליכים שיינקטו נגדו, כולל מיספס בפני הסנאט, ימשיך ניקסון לכהן כנשיא ארצות-הברית עד סוף תקופת כהונתו.

בתוצאה מכך נגרר גם ראש-הממשלה רבין לתחזית זאת, שהביאה לניכוסת כמה צעדים מוטעים, תוך המשך החימור על הי קקף של ניקסון.

מוסטאפה ברזאני -

אורח צה"ל

מנהיג המורדים הכורדים בעיראק, מוסטאפה ברזאני, ביקר בישראל מיספר פעמים כאורח צה"ל, ובאחד מביקוריו אלה, בשנת 1970, אף נערך לו סיור לאורך קו ברזק בתעלת-סואץ.

גילוי זה הושמע השבוע מפיו של עבד אללה ברזאני, בנו של המנהיג הכורדי, המשתף פעולה עם השילטונות העיראקים נגד אביו. לדברי ברזאני הבן, ביקרו גם שניים מאחיו: בנו האחרים של מוסטאפה ברזאני, יחד עם אביהם בישראל.

בעבר כבר פורסמו בעיתוני חוץ ידיעות רבות בדבר הסיוע שמגישה ישראל, בנשק ובייעוץ למורדים הכורדים בעיראק.

לפי אותן ידיעות, אף ביקרו קצינים בכירים של צה"ל במעוזי המורדים הכורדים בהרים. זוהי הפעם הראשונה בה מתפרסמת ידיעה על ביקורים שערך ברזאני עצמו בישראל, כאורח צה"ל.

אזהרות המילחמה -

כלחץ על ארה"ב

פקירי משרד-ההגנה האמריקאי הביעו לאחרונה את הדעת, כי האזהרות החוזרות ונישנות בפי מנהיגים ישראליים על סכנת התלקחות מלחמה חדשה, נועדו לחזק על ארצות-הברית בנושא האמריקאי לישראל.

בעוד האמריקאים עצמם משתמשים בנושא כדי ללחץ על מדינת-ישראל לויתורים במגעים עם מדינות-ערב, הם סבורים כי האזהרות הישראליות, המלוות בתרגיל גיוס מילואים ובתימרונים נרחבים בגדה המערבית, לאורך גבול ירדן, מיועדים בעיקר להפעלת לחץ נגדי. אומנם אין מתעלמים מההתעצרות מות הסורית המוגברת מאז המלחמה. אולם ההערכות האמריקאיות ביחס לכוונותיהם של הסורים לשלב ולחזק את ישראל בעתיד הקרוב, אינן זהות לאלה של ישראל.

כמה פקידים אף הביעו את הדעת כי אין זה מן הנמנע שבעיקבות אזהרות ישראלי, יתלקחו הקרבות מחדש בחזית מוג'בלת, כדי להעמיד במיבחן את ההתחייבות

מלכת המים 1974

אילת

נשף בחירת

נסיכת ים סוף

בחסות ראש עיריית אילת
גדי כץ ומישורדה תירות

המופע ייערך ביום שבת, ה'24.8.74 כ"ב 8.30 בבוקר על במות
בחופי תרחצה ויימשך כ"ב 8.30 בערב באמפיתיאטרון של אילת
המשתתפים במופע יגיעו למקום באדיבותה של חברת "ארקיע".

בתוכנית האמנותית:

* גאל בשן ותזמורתו * גבי שושן ותזמורתו *
* הצמד סמדר ורון * דודו דותן *
* מנחה: דודו מופז

נתניה

נשף בחירת

נסיכת הים התיכון

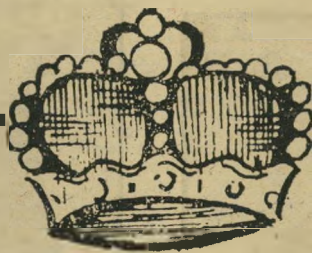
בחסות ראש עיריית נתניה
ד"ר אברהם ברמנחם

במלון "גליל" החדש, במוצאי שבת
17.8.74, בשעה 8.30 בערב

לנסיכה יוענק יהלום עלידי "תבשימי עינבר",
שדרות בנימין 31 ורחוב הרצל 10, נתניה.

בתוכנית האמנותית:

* אבי מולדנו * ריקי גל ותזמורתה * עוזי
* פוקס ותזמורתו * מנחה: דודו מופז
כרטיסים במישור, "סיגל" ברח' הרצל,
נתניה, ובערב המופע במלון "גליל".

תל-אביב

נשף בחירת

מלכת המים 1974

נשף ענק

בבריכת "גלית"

הופעה על המים

מיצעד טובי האמנים

ביום שבת ה'7.9.74

טבריה

נשף בחירת

נסיכת ים כינרת

בחסות ראש עיריית טבריה
משה צחר ומרכז תירות ומרפא

בחוף השקט, במוצאי שבת ה'31.8.74
בשעה 8.30 בערב

בתוכנית האמנותית:

* נסים סרוסי * שוקולד מנמה מסטיק * ציארלי
* ג'ונסון * הצמד סמדר ורון * מנחה: דודו מופז

בנשפים תצדנה המועמדות הסופיות בתחרות מלכת המים 1974, כשהן מדגימות:

תצוגת בגדיים של "גוטקס" * תצוגה של "בוטיק ביבה" * שמלות חופה ותסרוקות
של סלון "אמבר" * איפוד של "הלנה רובינשטיין" * סיבול בשיער ע"י "וולה"

„העולם הזה“, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03-243386. תאריך: 136 • מען מכרקי: „עולםפרס“ • מודפס ב„רפוס החדש“ בע”מ, תל אביב, רחוב כר אביגדור • הפצה: „גר“ בע”מ • גופות: „צינקוגרפיה כספי בע”מ“ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע”מ.

זכא ירי

טוב לאדם שיש לו ידידים. גם לעי תן. ועוד יותר טוב למצוא אותם במקר מות בהם אין מצפים למצוא כאלה. להעולם הזה יש ידיד בבית דבר. ואני אומר זאת באירוניה או בלשון סגירה. יורם קניוק, סופר, צייר, אינטלקטואל, שהוא משתתף קבוע בדבר השבוע — המוסף השבועי של דבר — הוא ידיד מוצהר של העולם הזה, מאלה שאינם בר שים בידיות זו ואינם שומרים אותה בהתחבא. מחשש מהיארמוראחיים. לפני שבועיים נתן יורם ביטוי לידידות זו בר רשימה שפרסם בעיתונו.

היתה זו רשימה ביקורתית, אבל היא נכתבה באהבה ובכאב. לא פוגנו על בר כי ביקורת בסיגנון זה. משום כך היא גרמה לנו להתרגש. לאותם מקוראי העולם הזה שאינם קוראים את דבר השבוע, או מעמידים פנים שהם קוראים אותו ולמען שה רק מחזיקים בו כדי לצאת ידי חובה, אנחנו חייבים לפחות את תמציתה של רשימה זו, שנשאה את הכותרת „מין פנינה“, מסיבות שיוברו להלן.

„אני קורא קבוע של העולם הזה“, מודה יורם קניוק בפתיח רשימתו. „...יש בעיתון זה דברים שאין לקרוא באף עיתון אחר, אלא שלפעמים לא כל העובדות מדויקות ועלייך כך נפגמת מעט המהיר מנות של אותם דברים, שאולי כן נכר גים, אבל בהשוואה לאלה שאינם, קשה לפעמים לשפוט...“

...כמו לכל קורא של העולם הזה יש לי גם בעיות. בעיית המהימנות והדיוק היא אחת וחשובה. השנייה היא הצד ה שני של המטבע. לא תמונות העירום וכיר צא באלו דברים לא נפקים, אלא עולמם של דוגמניות צמרת, ספריות צמרת, פו קה הירשים וזוללי מילולות. עולם מפובר רק של גיאון מסופח מרמאללה, ויא נאפר לי, ויא רומא, ויא פאריס, ויא לוס אנג'לס, עולם של גערייזוהר מקרטון, עם בדיחות בטורי הרכילות וחיי האהבה ה עשירים של מייק סטולוביץ. כל אלה הם דברים שלוחמי מוסר ויושר ותבונה היו צריכים להימנע מהם. אבל אולי כאשר אין גב מיפגתי, יש ליצור מיתוס לנערי הפרברים כדי למכור עיתונים, כאשר אין הגופים החשובים מוכנים לתמוך דרך מן דעות בעיתון כהעולם הזה.

אחרי ככלות הכל, אין להכחיש, שמי ש קורא היום את יומני שרת יודע, שאולי לא במדויק, אבל בקירוב, קרא את הדברים האלה בעת התרחשותם רק בהעולם הזה. השוויי עיתונים של אותם ימים, שעלי הם מדבר שרת מן הקבר בדברים גוראים ומעיקים ולא מצאתי הד לדברים החמרי רים שהאיש מלמד אותנו היום. אבל העולם הזה כן כתב אז, העלה וחשף ואיש לא שת ליבו.

„נותנה בעיית האסתטיקה. היא מס רידה אותי. יש מקום לעיתון כהעולם הזה

וגערייזוהר מפוברקים, זקן אחר אינו יכול או אינו מעוניין.“

אחרי הקדמה כנה זו, מגיע יורם קניוק ברשימתו לנושא שעורר את חמתו. מסתבר שהיה זה סיפור על פרשת ה יסחרור המוקדם מצה”ל, בו זכתה הדוגר מנית פנינה רוזנבלום (העולם הזה 1924). אחרי שהוא מתאר, מנתח ומבקר את סר פורה של פנינה כפי שפורסם מפיה, מסביר יורם קניוק מדוע גרם לו פירסום סיפור זה מעל דפי העולם הזה לצער:

„...בין ברעמי לבין דו”ח חורב אין כותבים על ספרים, טובים יותר או פחות, אבל פנינה שם, לא עירומה לגמרי, כמעט. שבוע היא, שבוע פוקה, שבוע דייל אל”נ, שנשא סוף-סוף לאשה את בת אשתו מנישואיה הראשונים עם אמה ה ראוונה של אמו מאירוסיה השניים. אולי באמת זהו העולם הזה? העולם שבו אנו חיים?...”

ממשיך קניוק וטוען: „האם אין הער רי, שהוא אינטליגנטי ובן לוחם אמין של שנין וסובלנות, מבין שמי שיוצר מיתוסים של כמו — וזהר, על עולם תחתון עליון, של ספרייזמרת ודוגמניות-עירום הכתובות שירים על קירות מיקדשן, אינו יכול לקוות שקוראיו, ואולי כל עמו, יוכ לו לגדול אל אותה צמרת אמיתית של רוחניות ורוחב-לב ונדיבות ואהבת הור? לת חיים פרלמנטריים נאותים יותר ומיפ לגתים טהורים יותר ושיוויון גדול יותר, אליו הוא שואף? ...“

טוב שהעולם הזה קיים. לולא הוא לא הייתי יודע הרבה דברים. אבל בגללו אני יודע דברים שאין שום צורך לדעת, והם רק גורמים לי לא לדעת דברים אחרים.“

אין לי שום כוונה להתווכח עם יורם קניוק, מפני שברשימתו הוא כבר ערך את הוויכוח עם עצמו. אני רוצה רק לה לוק על כמה מהמסקנות שהוא מסיק כתוצאה מאותו ויכוח. יש בהן סיבות טובות לעירעור על פסקהדין שהוא חורץ. נתחיל בבעיית המהימנות והדיוק. היא מציקה לא רק ליורם קניוק. גם לנו.

לעיתים משתרבים אל ידיעות וכתבות המתפרסמות בהעולם הזה פרטים לא

סופר קניוק
— מיתוס של תרבות

מדויקים, ואפילו מופרכים מעיקרם, שיש בהם כדי לפגוע באמינות הכללית. אם עובדה זו שאני מכירה בלתי-נכונה, יכול קורא לומר לעצמו, „מדוע אאמין לידי עות ולעובדות האחרות, שאינן מוכרות לי? ...“

ביסודה של טענה מעין זו מונח היגיון שקשה להתווכח עימו. צריך קורא ללחת את העולם הזה כיברת-דרך ארוכה למדי, על-מנת לרחוש לו את אותה מידת אימון בסיסי, שאינה ניתנת לעירעור, גם אם

נעשות טעויות ומתגלים מישגים. מטבעה אין בעיתונות אותה מידת אמת שיש ב לוח-הכפל (אם להשתמש בדימוי של פרופסור ישעיהו ליבוביץ). כל ידיעה עי תואית מחייבת בדיקה, ובדיקה חוזרת, ואימות ואישור. גם כשכל אלה נעשים, אין ערובה לאמת מוחלטת.

כדי להגיע למידת דיוק מכסימלית ב הבאת עובדות ובפרשנותן, דרושים כמה תנאים יסודיים. ביניהם ניתן למנות זמן, כוח-אדם, וגישה חושפית למקורות המי דע. מי כמו יורם קניוק, שחתנו הוא אחד מעורכי שבועון החדשות האמריקאי טיים, יודע איזה מנגנון עצום למחקר ובדי קה מעסיק עיתון זה כדי לדייק בעוב דות שהיא מפרסם. למרות זאת, גם טיים רחוק מאוד מדיוק מלא.

העולם הזה בנוי על מערכת קומפאק טית. מערכת מצומצמת נתבעת לספק מדי שבוע את כמות החומר העיתונאי שצורך העיתון. בעיית הגישה החושפית למקורות-המידע אינה בעייתו של העולם הזה בלבד. היא חלק מדמורו המסלפת של המישטר הדמוקרטי בישראל.

כל כתבי העולם הזה יודעים שהם מצויים על בדיקה מירבית של העובדות בידיעות שהם מביאים. שום טעות או שגיאה אינם נעשים במתכוון או במזיד. קוראי העולם הזה למדו זה מכבר, שאין אנו מתבישים להודות בגלוי בטעויות ולתקן עובדות, במידה שמעמידים אותנו עליהן.

נכון שנוצרים מצבים בהם קשה, ואפיי לו בלתי-ניתן לחלוטין, לבדוק עובדות ולאשרן. במצב כזה עומדת בפנינו הברי רה: לוותר על הפירסום, או להסתכן ב פירסום שאינו מדויק לחלוטין? אני יכול לתת דוגמה לכך. הלקוחה מאחד הגיל יונות האחרונים, לפני כחדש קיבלנו מי דע, ממקור מהימן, שראש-הממשלה יצחק רבין נאלץ להפסיק את המגעים שניהל צה”ל עם אלוף (מיל) אריאל שרון. בדבר החזרתו לצה”ל, בלחץ איומיה של ראש הממשלה לשעבר, גולדה מאיר. לא תק לנו פרטים כיצד, מתי ואיך, נעשו איי מיה של גולדה על רבין, אילו היינו מצי ליחים לקבל תגובה מהמעורבים בפרשה, ודאי היתה זו הכחשה טוטאלית. מהסוג שהשמיע יצחק רבין לפני שלושה שני עות בראיון עם עורכי ידיעות אחרונות.

אבל לא היה לנו כל יסוד לספק באמינות המידע שקיבלנו בנושא זה. פיר סמנו אותו בצורת יומן דימיני של יצחק רבין, שנכתב בסיגנון יומני של משה שרת (העולם הזה 1924). הפעם לא היינו גאלצים להמתין 20 שנה כדי לאמת את המידע שהיה בידינו. כעבור שבועיים פירסם מעריב, כיצד נאלץ רבין להפסיק את המגעים עם שרון, בלחץ איומיה של גולדה מאיר, שאימה בארזות-ערב בביתו של חיים בר-לב, „להפגין מול משרד ראש-הממשלה, אם יחזור אריק שרון לצה”ל.“

והי הוכחה ברורה למיקרה שבו אי הדיוק בפרטים לא פגע במהימנות מידע חשוב. שלדעתנו היה חייב להימסר לקור אים. אבל מדוע להרחיק לכת? התשובה החותכת לסענת קניוק בדבר חוסר-האמי נות, נמצאת ברשימתו שלו. קניוק עצמו טוען: „מי שקורא היום את יומני שרת יודע שאולי לא במדויק, אבל בקירוב, קרא את הדברים האלה, בעת התרחשותם, בהעולם הזה.“

האם חוסר האפשרות לבדיקה מדקדקת של העובדות לפני עשרים שנה, היה צריך למנוע מאיתנו באותן שנים לפרסם יחי דים, את מה שהיה ידוע לנו, למרות איי הדיוקים שהיו כרוכים בפירסום? אני מניח שאני יודע את תשובתו של יורם קניוק.

וכך אנו מביעים, בלשוננו של יורם קניוק, „לגברת הצעירה פנינה רוזנבלום, ולמה שהיא מייצגת בעיניו, כל הטיעו גים האפשריים כדי להתווכח עם יורם קניוק בנושא זה, כלולים כבר ברשימתו:

● הטיעון כי עיתון-לוחם בלתי-נתמך, המתקיים רק על תפוצתו, אינו יכול להס תפק רק בהתרעה על אי-צדק ועל עי וותים, חייב לחתור לתפוצה רחבה ככל האפשר.

● הטיעון כי עולם „גערייזוהר מקר טון“ וגערייזוהר מפלסטיק, הוא באמת העולם בו אנו חיים. בנושא זה חסא יורם (המשך בעמוד 10)

MOUSON
cosmetic

24 שעות

של רעננות
בנחות פרחים
מעניק לגופך
הדאודורנט ספריי
של מוסון

דאודורנט לגברים בנחות ספורט וטבק

תמרוקי "מוסון" - המפגש בין טיב ליופי

מאבק מזויין

רות שיש לכל אחת פצצות-אטום, המכוונות נגד מרכזי היישוב של השנייה. מדוע לנו אסור לנהוג כך?

תוכנית זו היא פשוטה ויעילה, וצריך רק קצת אומץ-לב, להתנער מעמק הבכא שנקלענו לחוסר, ולצאת בהכרזה גלויה ותקיפה זו.

יוסף גלבוני, לאגוס, ניגריה

מתנה מאוחרת

באיחור מה קראתי את הכתבה על שיח' רורה של פנינה רוזנבלום מצה"ל (העולם הזה 1924).

למזלם של עם ישראל וצה"ל, הג"ל איננה היפהפייה הסקסית היחידה בארץ. אולי תתפלא פנינה לשמוע על כך, אבל קיימות בצה"ל עוד המון חיילות בעלות מידות של 90-60-90. עם גוף "מושלם" שהוא בסדר-הכל מתנה מאוחרת. יש גם בלונדיות עם שיער מתנפף, התורמות להעלאת המוראל של החיילים. אבל, ושוב למזלם של עם ישראל, לרבות מהחיילות, היפהפיות והפחות יפות, יש יותר תבונה מאשר לפנינה.

ע. שחם, רמת-גן

...אני לא מתפלא על צה"ל ששיחרר את פנינה רוזנבלום מהמדים הלוחצים עליה. כנראה שמתכוונים להשתמש בה כבשק סודי נגד מדינות-ערב, ולכן לא רוצים שידעו על הקשר שלה לצה"ל.

מיכאל זר, חדרה

מתנחלים מזויינים כסבסטיה לקחת את הנשק!

אישי לכל המגויסים, כפי שהוכח במיל-חמת יוסי-הכפורים, מחולק ממחסניו נשק ביד רחבה למפירי-חוק, היא שערורייה זועקת לשמיים.

אם לא מעמידים את מתנחלי סבסטיה לדין, מן הראוי לפחות, שיטלו מהם את הנשק, בו השתמשו כדי למרוד בממשלה. עמירם נתנזון, תל-אביב

...הצביעות שלכם עוברת כל גבול. אתם, שתמכתם בהפגנות הבלתי חוקיות למען "עקרי" איקרי ובידעם, שלא הייתם מוכנים לקבל את מרות הממשלה בקשר למימשל הצבאי, ושהתנגשתם עם המימשל טרה בהפגנות נגד חוקי-השבת שקיבלה הממשלה כחוק, איזה זכות מוסרית יש לכם לזעוק נגד אויבה-המולדת הרוצים להתנחל בה?

יעקב צ'יטאי, ירושלים

...מצחק לשמוע הטפות מוסר למת-נחלי סבסטיה מפיו של אורי אבנרי, ש"כחבר-כנסת שכב על הכביש ואילץ את המימשלה לגרור אותו בכוח.

מ. אבירם, תל-אביב

אינני איש ארץ-ישראל השלמה, ובכל זאת אינני מוצא בהתנחלות מעבר לקו הירוק שום פסול. מדוע יכולים ערבים לגור בתחומי מדינת-ישראל, ויהודים אינם יכולים לגור במדינה ירדנית או פלסטינית?

הגדרתו של אבנרי את ניסיון-ההתנחלות כסבסטיה כ"פוטש" מצלצלת כדברי הבאי וגוומה. נניח שאומנם התייחס צה"ל אל המתנחלים במקל נועם, האם יש בכך שום פוטש של הצבא נגד ממשלת רבין? זה לא פוטש, ולא ניסיון פוטש, ולא פוטש זוטר. מר אבנרי רק רואה צל הרים כהרים.

מרדכי פרקש, ירושלים

...גם עשרות אלפי הנערות, המבצעות מדי שנה הפלות מלאכותיות, עוברות על החוק ומערערות את סמכות הממשלה, ובכל זאת לא כיניתם את התופעה בשם "פוטש". יונה עזרתי, ראשון-לציון

הפחית — לא זקנות!

היות ולמירון החימוש אין גבול ואין שיעור, ומחירי הנשק המתוחכמים מרקרי עים שחקים ומוצצים את לשד העם והמדינה, ברצוני להציע לרבי-המימשל הישראלי וחכמיו, להפסיק לרוץ עם "סלי קניות" ככל הרוחות, בבהלה של "קנה בכל מחיר פן תאחר".

במקום זה יש להודות בפה מלא, ואף להציג בפני עיתונאים, תריסר פצצות-אטום מכוונות כלפי בירות-ערב, בתוספת הכרזה כי אם יתקפוגו, נשתמש בהן. הרי גם ארה"ב וברית-המועצות אינן מסתי-

112 שנות נסיון

פפא מכונת התפירה שתעשה אותך אופנתית ויפה. פפא תופרת על כל סוגי הבדים, וגם על עור, ריפוד, ספוג ומה לא, בי 1000 דוגמאות. ריקמה אוטומטיות.

מבאר... והשמלה גמורה!

סוכנים ויבואנים בלעדיים ל. טאובה בע"מ, רח' לילינבלום 15, תל-אביב, טל. 54231 הדגמה מתמדת ומכירה בכל-בו "שלו" תל-אביב. ליד הקופה המרכזית.

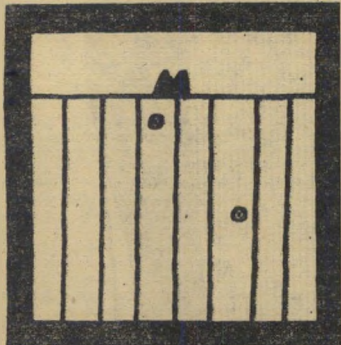
ואצל המפיצים: תל-אביב: דב אלגושי, שינקין 16, טל. 284373 • צבי ברנטן, ביהודה 10, טל. 57660 • ישראל קרני, פלורנטין 37, טל. 823933 • כרמל הרצל 81, טל. 826298 • מרכז מכונות תפירה, בית לחם 8, טל. 52232 • צבי ניסנוביץ, נחלת-בינימין 23, בחצר, טל. 614265 • צפליסקי, בית לחם 2, טל. 53299 • קסטרו, יפרת-ליאבי 17, טל. 58680 • יפו: מהנדס נח הירשטון, רוזאל 12, טל. 822563 • דב הירשטון, עולי ציון 3, טל. 826961 • מרדכי בירנבוים, רוזאל 11, טל. 823842 • חיפה: טרובי, החלוצ 55, טל. 667415 • ששה הלוי, שפירא 10, טל. 525643 • ירושלים: הרש ישראל, שטראוס 23, טל. 224613 • ראשון-לציון: קרניצקי, בנין תחנת, "אנד", טל. 941162 • נתניה: חנרין, שטנמן 4, טל. 24800 • באר-שבע: קמנון, פסי אוניקו, טל. 74417.

הדרכה פרטית חיוס, שירות מעולה, אחריות.

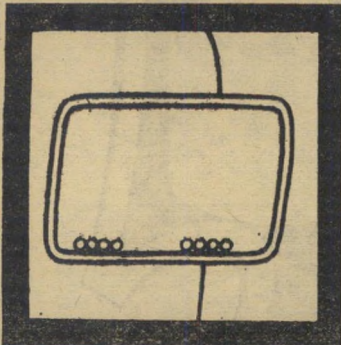
פרסום ד"ר יעקבסון

קשקשת 1928

הפעל את דמיוןך ונסה למצוא כור תרת מתאימה לציור שלמטה, שתס' ביר מה אתה רואה בו. הצעות לכור תרות יש לשלוח לפי הכתובת: ת.ד. 136, תל-אביב, עבור "קשקשת". חתג' דרות הקולעות ביותר תפורסמה.

קשקשת 1926

● שיטת הנקודות פועלת — מעתה יחוייב כל בעל-רכב להתקין על חלון רכבו מיתקן שיראה לו כמה נקודות עוד נותרו לו עד שלילת הרישיון.

● דני גספר, נאות אפקה • גנב מכונות מגלה בראי המכור בית כי שמונה אופנועי מיסטר דולי-קיס אחרי.

● שאול יהושע, פתח-תיקווה • 8 כיפות סרוגות, מייד אחרי ההתנחלות בשומרון, הורגים את תומן במשיכת-החבל, עד שיפנו אותם.

● גר גיסים, רמת-גן • יגאל אלון סופר דרך חלון ה' מטוס את מיספר שרי-הממשלה שבאו לקבל את פניו בשבוע מושיגטון.

● רוחמה בסרגליק, תל-אביב • שתי חוליות מחבלים בפתח-לאנד דרך כוונת הפאנטום.

● ישראל אליה, בת-ים

יעקב אלקוב

מפיק הסרט אור מן ההפקר, בגי' מויו של נסים דיין, מרים כוסית במסיבה שנערכה אחרי הבכורה בבארשבע. אלקוב, ישראלי לשעבר שהפיק סרטים בהוליווד, ממייסדי בית-צינוני-אמריקה, חזר לארץ שנתיים לפני מלחמת יום-כיפור, וזו הפקתו הראשונה כאן.

המלך דויד בירושלים, מגיע הביתה ביום חמישי, ובשבת הוא לוקח את כל המיטות לבלות במלון הילטון בתל-אביב.

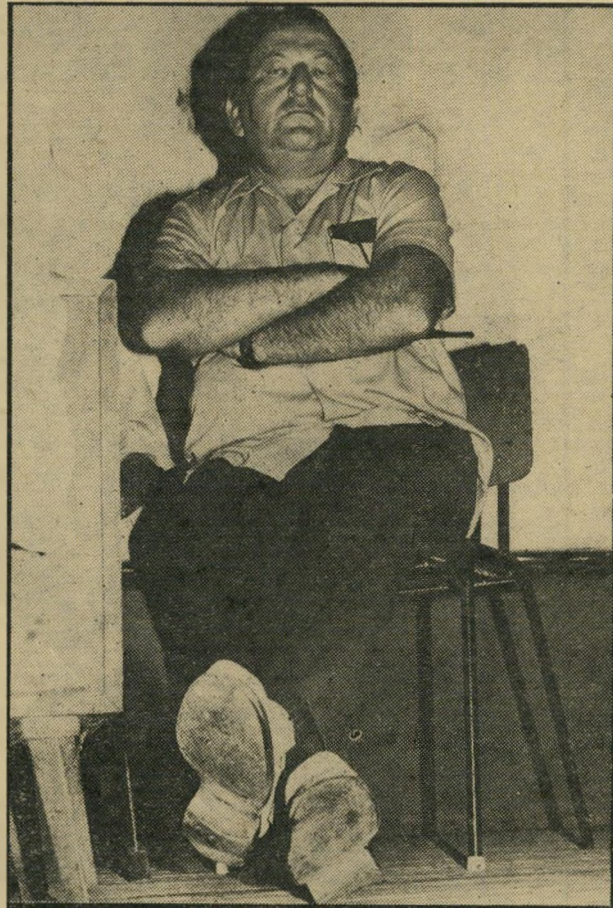
■ "אין מזל לאמריקאים". נאנח השבוע בצער תת-אלוף פנחס ("פינייה") לחב, קצין-האספקה הראשי של צה"ל, עם התפטרותו של נשיא ארץ צות-הברית ריצ'ארד ניקסון. "במקום נשיא רמאי הם קיבלו נשיא שקרן". כאשר תמהו בני-שיחו מדוע הוא סבור כי נשיאת החדש של ארצות-הברית, ג'ראלד פורד, הוא שקרן, השיב פינייה כהסי בר לקביעתו הפסיכולוגית: "ההצרה הראשונה שלו עם מי ניוו לנשיא היתה כי זה היום העצוב ביותר בחייו".

■ ראש עיריית תל-אביב שלמה ("צ'צ'") לחב, הבי טיה עם בחירתו לאשתו זיווה, כי שישה חודשים אחרי-כך יקח אותה לחופשה בת שבוע ימים בקפריסין. לא מכבר מלאו שישה חודשים לכהונתו של צ'צ' אך בקפריסין אי-אפשר לבקר עתה. תחת זאת הוא לקח את זיווה לחופשה בת שבוע במלון רימונים בצפת. כשגש אל מדוע לא נסע לארץ אחרת, במקום לקפריסין, השיב: "אני אומנם ראש-עיר, אבל ראש-עיר עני".

■ חופשה מסוג אחר מעי-ניק מדי-שבת למיטתו שר המישפטים והדתות חיים צדוק. השר, המתגורר משך חמישה ימים בשבוע במלון

הגיב בורג: "לכל ישראלי ה' נוסע באוטובוס מגיע צל-ע". ואמנם, מאז אותה נסיעה נר-את בורג כשהוא נוסע רק ב' מוניות.

יימת, אלא לנשים בכלל? רת-חה פרידמן. ■ נראה כי השפעתו של מנהיג הליכוד, ח"כ מנחם בגין, אינה חזקה ביותר, א-

דו"ח כץ

נקרא השבוע לבמה. היה זה בהצגת-הבכורה של סרט-המחאה הישראלי על הנוער במצור קה, אור מן ההפקר, שנערכה בבארשבע. ד"ר ישראל כץ, לשעבר יו"ר המוסד לביטוח לאומי ועורך דו"ח על שיכבות המצוקה שניגנו, למעשה, היה אורח-הכבוד. מנחה-הערב קרא לו לבמה, התי-בלבל והודיע כי הוא מתכבד להזמין את "דו"ח כץ". בהפסקה ישב ישראל כץ באולם-ההמתנה של הקולנוע, השקיף על המוזמנים לסרט — רובם משיכבות המצוקה בארץ.

פילו בקרב חסידי הסיפוח. כשנפגש בגין עם ח"כ אבי רהם יפה, מאנשי תנועת ארץ-ישראל השלימה, ניסה ל-שכנע אותו כי "בהצבעה בי עניין סבסטיה, היה לנו ניצחון היסטורי. הפסדנו בהפרש של ארבעה קולות בלבד". יפה התרגז, השיב לבגין: "בעוד חמש-עשרה שנה יהיו לנו הרי בה מאוד ניצחונות היסטוריים, וארץ-ישראל קטנה מאוד".

■ המלון היתידי בירוש-לים, שאינו נותן הנחות לחב-רייכנסת ולאנשי ציבור ושי-הוא, על-כן, המלון היקר בי יותר עבורם — הוא דווקא ה-מלון ההסתדרותי, מוריה. מס-תבר כי רק שלושה מקבלי משכורות ממשלתיות יכולים להרשות לעצמם להתאכסן ב-מלון זה: שר-המיסטר-התע-שיה, חיים ברלב, הח"כ יצ-איש קיבוץ גבעתי-חיים, וצ-חק בן-אהרון, והמזכיר הצבאי של ראש המ-שלה, תת-אלוף אפרים ("פריקה") פור.

■ מי שהיה שר-הפנים, הד"ר יוסף בורג, נסע ב-ש-בוע שעבר, לראשונה מזה 25 שנה, באוטובוס. מאחר שמכו-נית השרד שעמדה לרשותו, נלקחה ממנו, אחרי חנסיעה

אל ראש-הממשלה ל-שעבר גולדה מאיר, הגיעו שמועות כי לא, רעייתו של ראש-הממשלה הנוכחי, יצחק רבין, לועגת לה. בין השאר נאמר לגולדה כי לאה היתה זו שהחליטה לעקור לביתו של שר-החוץ לשעבר, אבא אבן, ברחוב בלפור בירושלים, במ-קום למישכן ראש-הממשלה, בשדרות בן-מיימון, שם התגור-ררו כל ראשי ממשלת-ישראל. גולדה ביקשה מאחד מעובדי ליישכתה לשעבר, העובד עדיין עם יצחק רבין, למסור לאשת ראש הממשלה הנוכחי: "את פישוקה, ואסון לעם ישראל".

■ דוגמה טובה לשר-ה-חוץ וסגן ראש-הממשלה יגאל אלון, אשר התנגד בלונדון לחיפוש בכליו ועל גופו, נתן בשבוע שעבר שר המישטרה והפנים שלמה חלל. הוא הגיע למישר-האוצר כדי ל-היפגש עם שר-האוצר, יהו-שוע רבינוביץ, בקשר עם הקיצוצים בתקציב המישטרה. כשניסה להיכנס, עצר אותו ה-שוטר המוצב על שער הבניין, שלא הכירו, ושחשד בו כגנ-א-ה שהוא מחבל. וערך על גופו ובתיקו חיפוש יסודי ביר-תר. השר לא הודדה בפני ה-שוטר, הניח לו לסיים את חי-פוש, והפטיר לאחר-מכן: "הוא ממלא את תפקידו כהלכה".

■ בפיניק למען השלום שנערך בשבת בגן-העצמאות בתל-אביב, נכחו, בין השאר, ח"כ מרשה פרידמן (רצ) וח"כ אליעזר רונן (מפ"ם). לפני תחילת הנאומים ניגשה פרידמן אל רונן והציעה לו: "בוא נתנהג כמו בכנסת. אני אלך הביתה בלי לנאום, בתנאי שגם אתה מבטיח ללכת עכשיו הביתה". רונן דחה את ההצעה. אולם רונן לא נאם — מפני שקיבל הוראה ממיפלגתו שלא להשתתף.

■ לאותה עצרת הגיע ח"כ אליעזר רונן יחד עם אחד מעובדי מישר-הקליטה, עמום רולנדיק. רולנדיק, שלא ידע ל-הסביר מה מעשיו שם, טען בפני כל מי ששאל אותו: "אני משמש בשבתות כנהג של ח"כ רונן".

■ משורר-השלום יבן, יו-זם העצרת, הלך לתמוך ברחוב, כשבדיו — כרגיל — עות-קים של סיפרי-השירה שלו. כאשר שמע לפתע את שמו, כשהסתובב, ראה כי הקורא לו אינו אלא אריאל שרון, ש-הודיע לו שהוא רוצה דווקא לקנות את סיפרו, והוציא את אחד העותקים מידו. יבן, ה-מתעב את השקפותיו הפולי-טיות של אריק, סירב למכור לו את הספר והמשיך בדרכו, ואז הרגיש כי אריק תוחב ל-כיסו בכוח את מחיר הספר.

■ המודעות של מיפעל סכיני-הגילוח דפלוטט מראות גבר, המגלה את אהבתו לאר-בע נשים שונות, שאינו לגמי-רי לבושות. בזו אחר זו, ה-סיסמה היא: "כמה אתה יכול?" כשראתה מרשה פרידמן, הלך-חמת לשיחורור האשה, את ה-מודעה, בערה בה חמתה להש-חית. לדעתה, מציגה המודעה את האשה רק כאובייקט מיני של הגבר, היא כתבה מיכתב-ניועם לחברה, אך בתשובה ש-קיבלה הסבירו ניצגי החברה כי המודעה מוכיחה דווקא את-האהבה תרבה שהם רוחשים למין הנשי. "לא לאשה מסו-

מני פאר ויגאל בשן

בילו בחייהם הרבה ביחד, אך לפני חצי שנה ילדו נשותיהם — קרני של מני ומיקה של יגאל, בתו של אילי-ההון יעקב מרידור — כל אחת בן. מאז לא הצליחו שני הזוגות לצאת לבלות יחד, מפני שמעולם לא מצאו בייביסיטר באותו יום. השבוע נפתרה סוף-סוף בעיית השמרטף. יגאל ומני אירגנו באותו יום את בני-משפחותיהם, כדי לשמור על הילדים, הם הלכו להופעה אמנותית של חבר משותף.

קניוק רק בכך שניסה לטעון כי זהו הצד הבלבדי של עולם המציאות הישראלית, אותו מתאר העולם הזה. יותר מכל עיתון אחר בארץ מקדיש העולם הזה מקום לתיאור עולמם של החלכאים והנדכאים, של המקופחים והנירדפים, החיים בכפיפה אחת לצד החברה הוזהרת. צירוף שתי הפנים של תמונת המציאות הישראלית נושא, בעינינו, אלמנט של מחאה, גם מבלי ש- הדברים יכתבו בצורה כזו.

הטעון של יורם קניוק כי „לולא העולם הזה לא הייתי יודע הרבה דברים, אבל בגללו אני יודע דברים שאין שום צורך לדעת.” הייתי מהליף רק את המילים „צורך” ב-רועה”. הקביעה הפסידה קניוק של קניוק כי דברים, מסוג סיפורה של פנינה רוזנבלום „אין צורך לדעת.” היא קביעה סובייקטיבית, הנובעת אולי מכך שאין הוא רוצה לדעת אותם, מפני שהם שוברים את תמונת העולם שלו. העולם הזה חלוק עם קניוק בנקודה זו. לעניות-דעתנו, היוני לדעת גם דברים שאין רוצים לדעתם.

קניוק מתמרמר על כך שסיפורה של פנינה רוזנבלום בא, כביכול, על חשבון „מאורעות תרבותיים חשובים, מיתוסים של אמת” התעלמות מהעולם של „מעוותי פורמאליקה עשויים דבק ובדיחה” כלשונן הציונית של קניוק, שהמיתוס שלו הוא „עניין קליני של החברה” והשתעשעות בדימיון כאילו קיימים באמת בישראל מיר תוסים של אמת ומאורעות תרבותיים חשובים, היא עיוות שאינו נופל מזה של מעוותי הפורמאליקה.

רק האשמה אחת כלולה ברשימתו של קניוק, שאיני מוכן להודות בה. זוהי הטענה כי פוקה הירש היא „הגיבור האמיתי של העיתון” וכי העולם הזה הוא היוצר את המיתוס של „עולם מפוברק של ניאון מסופח” קניוק, נדמה לי, נפל כאן בפח של „עובדות לא מדויקות הפוגמות במהימנות הדברים שהם אולי כן נכונים.” באותה מידה של היגיון ניתן להאשים את העולם הזה, כאשר הוא מפרסם סיפורי פשע או וידויים של רוצחים ואנשים, כי הוא יוצר „מיתוס של פשיעה.”

בשעתו, בעת שהעולם הזה היה העיתון היהודי בישראל שטיפל, בצורה עיתון נאית הופשית ומתקדמת, בנושאי מין ועיר רום, כווננו נגדנו חיצונית הביקורת של כל הפוריטאנים למיניהם, תוך האשמה ש- העולם הזה יוצר מיתוס של מין ואירור טיקה. עתה, כשגם דבר השבוע אינו מתבייש עוד לפרסם תמונות עירום ומחקרי מין, (שכבר התחילו קצת לשעמם אותנו), אלה הם כבר „דברים לא נפיקים” כטענת קניוק. אולי כאשר יחרוג גם דבר השבוע מעבר לתיאור של מציאות ישראלית, חורב בית לכשעצמה של פתיחת צרכניות, הי שגי המשק ההסתדרותי ובעיות הקליטה, ניתן יהיה להעריך את משמעותו של „עיר לסיניאון המסופח” כחלק מפניה של החברה הישראלית, וכאחד מהסימפטומים לתחלואה.

בינתיים אני מעדיף את „המיתוס של פנינה רוזנבלום” על פני „המיתוס של זבולון המר” לו מוקדשת רשימה מקיפה באותו גיליון של דבר השבוע, בו התפרסם מאמרו הנדון של קניוק. המר מתואר שם כ„בעל דמות של מנחם טבעי” ש„גישתו לארץ-ישראל וגבולותיה היא ביסודה היסטורית-ריגשית-דתית” יכולתי להשיב ל- קניוק בדרכו ולטעון כי זבולון המר הוא הגיבור האמיתי של העיתון בו הוא מפרסם את מאמריו. אבל זה היה לא-מדויק בדיוק כמו הטענה שפוקה הירש הוא הגיבור האמיתי של העולם הזה.

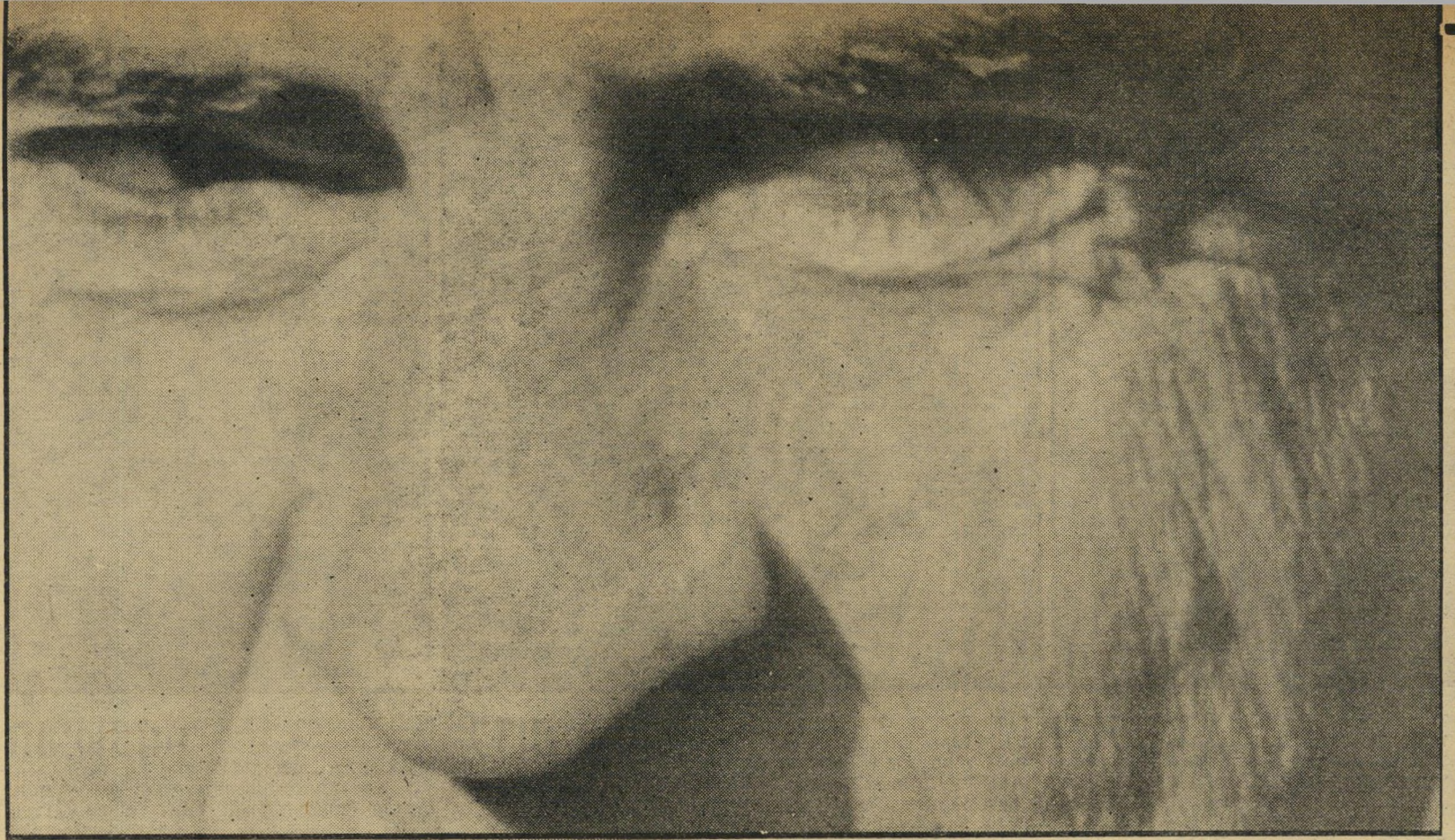
מילבד זאת, בניגוד לקניוק, שהכתבה על פנינה רוזנבלום מפריעה לו „לקחת ברצינות” את דברי העולם הזה על דו”ח חורב, אין הכתבה על זבולון המר בדבר השבוע, מפריעה לי לקחת את יורם קניוק, ואת כתיבתו הכנה והרגישות, ברצינות שהם ראויים לה.

אבל זוהי כבר בעייה אישית.

העולם הזה

TIME 100
100
SUPER KING SIZE FILTER

TIME 100
עדינה לכל האור
אחת היצירות
המעולות של דובק

NIXON

מאת אורי אבנרי

הכל בגלל אותה פריצה מיותרת. הכל בגלל מסמך קטן. אבסורד.

"I AM NOT A CROOK"

ה צורה היא צורת האבסורד. אבל במהותו דומה המחזה יותר ליצירות הקלאסיות של הבמה המערבית, מחזות האופי. לא אלים אכזריים גזרו עליה עד ריצ'ארד המדד, ודא גורד עיוור רחף אותו אל אוברנו. את זרע חורבנו נשא האיש עימו מימי נעוריו. זוהי דרמה גדולה של אופי, בנוסח מחזהו של שקספיר עד ריצ'ארד השלישי, מדך אנגליה.

"מוח מזהיר בנפש עכורה", אמר ברל כצנלסון על פינחס לבון. אין אדם התואם הגדרה זו — לפחות בתצויה השני — יותר מריצ'ארד מילהוז ניכסון.

נפש עכורה, ללא תקנה. שום הישג, שום ניצחון, שום עלייה לפיסגה של עוצמה, לא יכלו לתקן נפש פגומה זו.

בראשית צעדי הפוליטיים קנה את עולמו במעשי-נבלה. עוד לפני שגז מקד קארתי הטיל את צילו הקודר על אמריקה והפך לשם-דבר במאה לשונות, עלה ניכסון הצעיר על הגל העכור של רדיפת "שמאלנים".

כמה קורבנות חפים-מפשע הפיל? כמה חיים הרס? כמה אנשים יקרים אימלל ורדף עד מותם? כמה אישים שלח לאבדון חברתי, כמו אלג'ר היס? כמה אלפים ממיטב אנשי-הרוח טבעו במבול המוזהם, שהוא עור לפתוח בפניו את הסכר? כמה היגרו, גורשו, התאבדו?

בעבור כל אלה אין ריצ'ארד ניכסון ראוי לרחמים, הנכמרים בליבנו למראה אדם שחרב עליו עולמו. "בנפול אויבך אל תשמה!" מצווה עלינו המוסר של עמנו. השימחה-לאיד משפחה את בעליה, ודא נשפיד את עצמנו למען ניכסון. אך למראה חורבנו, נזכור את החורבן שהביא עד הקורבנות שדרם בריצתו אל השיטון.

נפש עכורה. קשה להעלות על הדעת מיוג הרסני יותר של תכונות שליליות. אנוכיות מוחלטת ורדיפת-בצע, עריצות וזקמנות, גזענות חשוכה וחוסר מעצורים מוסריים, שחיתות אישית ושחיתות ציבורית.

בצעדו הראשון אל כס סגן-נשיא נתפס במעשה-שחיתות — קבלת כסף בניגוד לחוק — והציל את עצמו בנאום מלודרמאטי שניגן על מיתרי-הלב של אנשים טובים ותמימים. לשם כך ניצל את כלבו, צ'קס. כשם שניצל כל חייו כל דבר וכל איש שניתן היה לנצלם. הוא הרים את הכלב מול מצלמות הטלוויזיה, נשבע שזוהי המתנה היחידה שקיבל מימיו.

"I AM NOT A CROOK!" — אינני נוכד! — קרא בשיא הפרשה,

ר גע אחד — בעל המישרה הרמה ביותר בעולם, האיש המסוגל להביא חיים או מוות למאות מיליונים.

בעבור רגע — שום דבר. נוכד ערוב, שמוקד בבושת-יפנים.

לפני שחות משנתיים — מנצח עטור-ההילה במערכת-בחירות דמוקרטית, בעל הרוב הגדול ביותר שצבר אי-פעם מישור בארץ חופשית.

היום — בזוי בעיני מעריציו מאתמול, מגורש בידי חסידיו השוטים.

SIG TRANSIT GLORIA MUNDI — כך חולפת תהילת העולם.

מאיגרא רמא דבורא עמיקתא — מרוב-המעזה עד לשאולית-חתית. טרגדיה מודרנית.

"NIXON IS THE MAN"

ט רגדיה מודרנית באמת, בת אסכולת האבסורד. טרגדיה הגובלת בפארסה. מחזה כה אבסורדי, עד כי שום מחזאי לא היה מעז להעלותו על הבמה, מחשש פן לא יאמין הקהל כי דבר כזה יכול לקרות אפילו בדימיון הפרוע של סופר מטורף. קיסר "העולם החופשי", מלך-המלכים של מחצית כדור-הארץ, האיש שמילח אחת מפיו מחוללת הפיכה ביוון, מילחמה בקאמבודיה, הפסקת-אש בתעלת-סואץ, משבר כל-כלי באירופה. האיש המחזיק את אצבעו על הכפתור האדום של יום-הדין.

איש זה עומד להיבחר שנית. מובטח לו רוב כביר. מולו ניצב אדם חדוש, שעשה את כל השגיאות האפשריות. אין הוא צריך לעשות דבר, אינו חייב לנאום אף נאום אחד, לא להשתתף באסיפת-בחירות כלשהי. הניצחון מונח בכיסו.

והנה — — —

כמה בלשים-חובבים פורצים למטה-הבחירות של המפלגה היריבה. לשם מה? אין איש יודע. המטרה — כל מטרה — יכלה להיות רק מגוחכת. המעשה כולו מצחיק בחוסר-הרלוונטיות שלו לניצחון הצפוי.

הפורצים נתפסים. איש אינו שם לב לגילוי. הכל נשטף בגלים האדירים של ההישג המוחץ המושג ביום הבחירות. "ניכסון הוא האיש", "עוד ארבע שנים", "אחד מגדולי הנשיאים שראתה רפובליקה גדולה זו מעודה".

ואז, לפתע, בקע קטן, כמעט בלתי-נראה. הנשיא פוטר אותו במשיכת-כתפיו ובמילת-גידוף עממית. אך הבקע מתרחב, לאט-לאט. הקירות מודעזעים. עמוד אחד מתמוטט, ועוד אחד ועוד אחד. לאט-לאט קורס הבניין המפואר כולו, וקובר תחתיו את היושב בו.

רצי'ארד ניכסון בן ה'12, בתצלום משנות ילדותו, עם אחיו הארולד (בעל כובע המיציחיה) ודונאלד (בתוך הצמיג) גם אח נוסף, ארתור, מת בילדותו. האם אמרה: „הרגשתי שרצי'ארד חש הרגשת אשם על כי נשאר בחיים, בעוד ששני אחיו ארתור והארולד מתו במחלת השחפת“.

התלמיד

המאזן של ניכסון חיובי לאין שיעור מזה של הארי טרומן, שהפתיע את העולם בכושריההחלטה שלו. מזירות דרכי הפוליטיקה.

אילו שאל משהו לפני עשרים שנה מי מוכשר פחות מכל אדם לגשר על פני התהום בין וושינגטון ומוסקבה, למצוא נתיבות אל סין האדומה, להפשיט את המלחמה הקרה בעולם — היה מצביע על ניכסון כאל המועמד הפחות סביר מכולם. האיש שבנה את הקאריירה שלו על ניצול ציני של השינאה האנטי־קומוניסטית — איך יכול היה להשיג יד ליוורשי של סטאלין? האיש שתרם כה הרבה לליכוי ההיסטוריה, שטרסה את דעת ארצות־הברית בעיקבות המהפכה בסין — איך יכול היה לבוא במחיצתו של מאו?

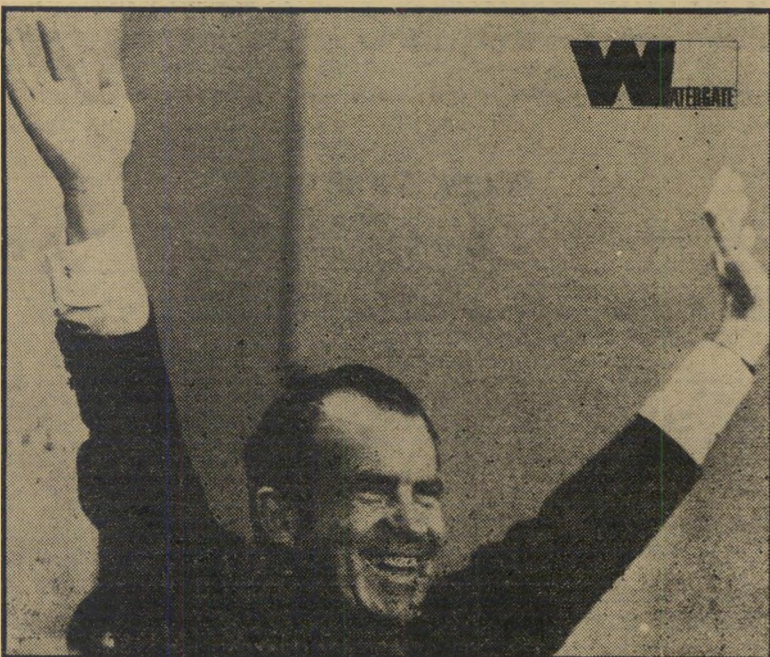
האם לא סימל הוא את הגישה שמצאה את ביטוייה, בראשית שנות ה'50, בסיסמה „BETTER DEAD THAN RED“ — מוטב למות מאשר לקבל גוון קומוניסטי, כשהכוונה היא להתקרבות כלשהי לגוש היריב?

ההכרח החיסטורי מוצא לו אפיק עקלקל, כמו מיינהנדל החותרים אל הים. ודווקא פוליטיקאי מאוס, חסר כל עקרונות, המוכן להחנות דעתו המשתנה של הרוב — כל דעת, כל רוב — יכול להתגלות דעי־תים כמכשיר יעיל.

גל של שימחה הציף את ארצות־הברית, כאשר ירד השבוע מן הבמה. אולם במוסקבה, בפקין ובקאהיר השתחררו הדיכאון, האבל והחרדה. האויבים משילשום העריכו את האיש יותר מחסידיו השוי־טיב מאתמול.

THE MARINES ARE COMING

פאורה, נערך כאן האירוע. האם אין ההישגים שקולים כנגד הפגמים, ואף עולים עליהם בהרבה בחשיבותם ההיסטורית? הוא הרחיק את סכנת השואה העולמית. הוא הוציא את הצבא האמריקאי מן הבוץ הוויאט־נאמי, שלתוכו נשלח בידי קנדי וג'ונסון. הוא החזיר לזרועות אמריקה את

הנשיא ה'37 של ארצות־הברית, כפי שצולם ברגע־השיא של חייו — ערב בחירתו לתקופת־כהונה שנייה. ייתכן שתצלום זה צולם ביום בו נערכה הפריצה למישרי ווטר־גייט, מבלי שמישהו יחלום שזו תהיה נפילתו.

רגע השיא

ילדות בעוני

אחד מאותם פסוקים נדירים שבהם מגלה אדם את מהותו, דווקא תוך כדי כך שהוא מכחיש אותה. כי זהו בדיוק מה שחידד נובל:

זה לא היה סוד. העיתונאים, שראוהו מקרוב, תיעבו אותו לכל אורך דרכו. האיד־יאליסטים הצעירים, שניסו לחסום את דרכו פעם אחר פעם, הציגו את תמונתו ושאלו: „האם היית קונה מכונית משומשת מאדם זה?“ הכינוי „טריקי דיק“ — דיק התככן, דיק הרמאי, דיק בעל הטריקים — דבק בו מזמן.

“TRICKY DICK”

אין יכול היה איש כזה להגיע אל המישרה הרמה ביותר, במדינה המפותחת ביותר בעולם? איך יכול היה להיבחר שנית ברוב עצום, כעבור ארבע שנים? מדוע הפסיד רק בשבר של אחוז ב'1960, כאשר עמד מולו אדם בעל־ערך כמו ג'ון קנדי? מדוע עמד מולו ב'1968 פוליטיקאי שדוף ובינוני, יוברט האמפריי? מדוע הוצג נגדו ב'1972 הסנן בלתי־מוכשר, ג'ורג' מקגאברן?

האם יש בשיטה האמריקאית, או בשיטה הדמוקרטית בכלל, פגם יסודי, המטפח אנשים בינוניים, המקדם נוכלים, החוסם דרכם של הטובים והגדולים? מדוע מצטמצמת הבחירה למישרה נעלה זו, פעם בן 200 מיליון נפש, לקומץ של אנשים עזובים? מדוע היא פוסחת על רבבות אנשים בעלי יכולת ומעוף, רמה מוסרית ומעשית?

אין זו שאלה חדשה, ואין היא מיוחדת לארצות־הברית. לפני קרוב ל-3000 שנה שאל אותה יותם בן־ירובעל, אחרי שבעל־שכם המליכו עליהם את אבימלך, רוצח שבעים אחיו, מנהיגים של ריקים ופוחזים.

„הלוך הלכו העצים למשוח עליהם מלך. ויאמרו לזיית: מלכה עלינו. ויאמר להם הזיית: החדלתי את דינני, אשר בי יכבדו אלוהים ואנשים. והלכתי לנוע על העצים... ויאמרו כל העצים אל האטד: לך אתה מלך עלינו. ויאמר האטד אל העצים: אם באמת אתם מושחים אותי למלך עליכם, בואו חסו בצילי ואם אין, תצא אש מן האטד ותאכל את ארזי הלבנון.“ מדוע חזרת האנושות, דור אחרי דור, להמליך עליה אנשים הדומים לאטד, שיח־קוצים אשר אין לו לא פרי ולא צל, שאינו מסוגל אלא להישרף ולשרוף גדולים וטובים ממנו? זוהי השאלה האקסזאדית בדורנו, בארצות־הברית ובישראל, כמו בימי יותם ואבימלך.

בכואו לבחור באנשים שניהלו את ענייניו, לחיים ולמוות — מדוע מעדיף הציבור נוכלים ורמאים על פני אנשים בעלי עקרונות? מדוע הוא פוסל כמעט תמיד אנשים ישרילב, הנשואים נאמנים לאידיאלים, קל וחומר כשהם מוכשרים, ועל אחת כמה וכמה כשהם צודקים? מדוע הוא מעדיף אנשים אפורים, בינוניים, בלתי־מוכשרים, החוזר רים כטובים על מליצות ריקות ומקובלות?

מדוע התגבש בכל הארצות טיפוס כמעט־אחיד של פוליטיקאי — פטפטן חסר־מחשבה ורב־מלל, המוכן להחליף את ידיעותיו עם בגדיו המלוכלכים, המסוגל לשקר במצח נחושה וכמעט אינו מסוגל לדבר אמת, המתקיים בשטח־הפקר מוסרי שעל גבול השחיתות, ועובר לא פעם את הגבול?

מדוע דומים החיים הפוליטיים לעיתים כה קרובות לביצה עכורה, שבה שוקע הטוב והיפה, ואילו הזוהמה צפה על פניה?

מדוע שורצים הכסילים בכל הפרלמנטים, השאפתנים ערובי־הנפש בכל הממשלות, העריצים הנוכלים בראש כל המישטרים?

זוהי קללה הרובצת על האנושות מאז התאגדו בני האדם הקדמון לשבט. רצי'ארד ניכסון אינו אלא ביטוי בולט במיוחד של מארה זו.

“BETTER DEAD THAN RED”

מזירות דרכי ההיסטוריה.

מדוע בחר העם האמריקאי בנבל ובנוכל לנשיאו? שאלה נוקבת. מדוע כחרה ההיסטוריה דווקא באיש זה כדי לכצק כמה מן המיובי צעים החיוביים והמשמעותיים ביותר של הדור? שאלה נוקבת עוד יותר.

כי גם זה עובדה: בזירה העולמית היה רצי'ארד ניכסון נשיא גדול. כאשר אמר, בנאו־פרידתו, כי הוא מותיר אחריו ירושה של שלום — היתה זאת אחת הפעמים הנדירות שבהן לא שיקף בדברו אל בני־עמו.

מחמש וחצי שנות כהונה, פעל יותר לטובת האנושות, לטובת הער, לטובת שפיות־הדעת הבינלאומית, מאשר כמה וכמה מקדמו־איש אפסי זה תיקן רבות מן השגיאות הרות־האסון של דווייט אייזנהואר, האלוף

עטוף־התהילה, ושרתחץ המוגזל־שלו, ג'ון פוסטר דאלס, שהביא את העולם אל עבר־פריסת של מלחמת־העולם השלישית והאחרונה.

קנדי הוזהר, המקסים, האינטלקטואלי, לא עשה בשלוש שנות כהונה אף חלקיק ממה שעשה ניכסון בפתות משש שנים.

זה לא היה יכול לקרות כאן

זהו ניסיון לתאר בצורה דימויונית, מה היה קורה, איזו היתה פרשת ווטרגייט מתחוללת בישראל, בתקופת ממשלת גולדה, למשל. הרעיון לשחזר מכשירי האזנה בישיבת שער המים בירושלים, שם מתכנסת מועצת גדולי התורה, ושם נמצאים משרדי מטה הבחירות של אגודת ישראל, לא היה אלא חלק מתוכנית נרחבת, שנועדה להבטיח מחדש את בחירתה של גולדה מאיר כראש הממשלה. במסגרת תוכנית זו הוטמנו מכשירי האזנה בכל מסות הבחירות של כל המפלגות היריבות למפלגת העבודה. אולם התקלה אירעה דווקא בישיבת שער המים. הגורל העיוור זימן את סעדיה בדיח, השומר התימני של הישיבה, דווקא בשעה 2 לפנות בוקר, בעת שהבחין כי דלת הישיבה פרוצה. הוא הזעיק מייד את המיטשורה, שעצרה בבנין חמישה אנשים, אשר עסקו בהחלפת הסוללות במכשירי ההאזנה הרגישים. בפני השוטרים שעצרו אותם, הם הציגו את עצמם כשרברבים, שבאו לתקן את הצנרת.

* שרהמיטשורה שלמה הילל מזעיק בשעת בוקר מוקדמת את מפכ"ל המיטשורה בטלפון: „השתגעו? לעצור פעלים בשעת עבודתם. מחר תהיה שבתה כללית של כל עובדי השירותים. לשחרר אותם מיד.“

* מסתבר כי שומר מיטש בשם סימון אזולאי הספיק לחקור את אחד העצורים שנעצרו בישיבת שער המים. כנפסק הרשימות שלו הוא מוצא את מיספר הטלפון של אלי מזרחי, מנהל לישיבתה של ראשי הממשלה. הוא יוצא לחקור את אלי מזרחי ועוצר אותו לחקירה, עוד לפני שמתקבלת ההוראה משרהמיטשורה. למחרת פוטר השומר.

* השוטר המפוטר שולח מכתב למערכות העיתונים, הוא מפרט בו מה אירע כליל הפריצה בישיבת שער המים ואת הקשר שגילה בין „השרברבים“ לבין לישיבת ראש הממשלה. הוא מעלה חשד כי שירות בטחוני מסויים פעל כאן בשליחות מטה הבחירות של המערך. במערכות העיתונים נזרק מיכתבו של השוטר אזולאי לסל.

* העולם הזה מפרסם כתבה סנסציונית הנושאת את הכותרת: „שערוריית שער המים“. בכתבה מופיעים גילויים מרעישים. מלויים בעדויות וצילומים, המכחיחים כי „השרברבים“ אינם אלא עובדי מדינה, חלקם עובדי מערכת הביטחון, וכי התוכנית להטמנת מכשירי ההאזנה בישיבת שער המים תוכננה במשרדי מטה הבחירות של המערך באישורם של שרהביטחון משה דיין ושרהאוצר פינחס ספיר, שהקציב את הכספים הדרושים למיבצע. למרות הגילויים וההאשמות המפורשות לא באה כל תגובה רשמית. אף עתון אינו מפרסם דבר על פירסומי העולם הזה. בתשובה לשאלה בנידון משיבה ראש הממשלה גולדה מאיר: „מעולם לא קראתי מה שנכתב בעתון זה ואין לי כוונה לקרוא מה שכתוב בו גם עכשיו.“

* חברי הכנסת השביעית, אורי אבנרי, מגיש שאילתות לראשי הממשלה, שרהביטחון ושרהאוצר, בעקבות גילויי העושה הזה על פרשת שער המים. ראשי הממשלה משיבה כעבור שיעור חודשי בכנסת: „כתקן שד מושרד ראשי הממשלה לא נכללו מעולם שרברבים.“ שרהביטחון משיב על השאילתה שהוגשה לו: „א. — לא. ב. — לא. ג. — אין לי מה להוסיף על מה שאמרת בתשובה לסעיף א.“ שרי האוצר אינו משיב כלל על השאילתה.

* חלונה מפורטת על הפרשה נמסרת ליועץ המיטשטי לממשלה. היא כוללת עדויות של מעורבים בפרשה, הסוענים מפורש כי תוכנית הטמנת מכשירי ההאזנה תוכננה בידי ראשי הממשלה. כעבור חודשיים מפרסם היועץ המיטשטי את הדעה בה נאמר: „המיטשורה בדקה את פרטי התלונה ולא מצאה בה כל עבירה על החוק או חריגה מסמכות. אי לואת החליטה המיטשורה לסגור את התיק מחוסר ענין ציבורי.“

* השוטר אזולאי מועמד לדין על „גילוי סודות המדינה שנודעו לו בתוקף תפקידו כעובד מדינה.“ הוא מורשע בעבירה על תקנון שירות המדינה. במהלך מיטשפט מגלה השוטר אזולאי כי נודע לו שכמה יועצים בכירים של ראש הממשלה, שרהביטחון ושרהאוצר עומדים מאחורי פרשת הפריצה לשער המים. אזולאי נידון לשנתיים מאסר.

* סיעות האופוזיציה בכנסת מבקשות בההרות משרי הממשלה לגבי ההאשמות של משה ארליכמן ויעקב הלוצמן, יועציו של שרהאוצר, בפרשה. שרהאוצר משיב בראיון בטלוויזיה: „מעולם לא שמעתי את השם ארליכמן.“ הוא אומר, „השם הלוצמן זכור לי מאיזה מקום. נדמה לי שהוא אחד התורמים הגדולים למגביה.“ כאשר מצגי בסניף המראיין תמונה בה נראה השר ספיר בלישכתו בחברת יועציו ויעקב הלוצמן, מגיב ספיר: „יכול להיות שזה הלוצמן בתמונה, אבל השני זה בטח לא אני.“

* סיעות האופוזיציה בכנסת תובעות מינוי ועדת חקירה לחקירת האשמותיו של השוטר אזולאי. בדיון המדיני בכנסת טוענת שר הממשלה גולדה מאיר: „אני מזועזעת מההאשמות הפרטיות המבוזות להרפות את ידי הממשלה המושטות לשלום.“ שרהביטחון מודיע לכנסת על מתחות בגמול המצרי. כל ההצעות לסגר היום בנושא שער המים מוסרות. במקומן נדח כנסת בגורל היות פוריה.

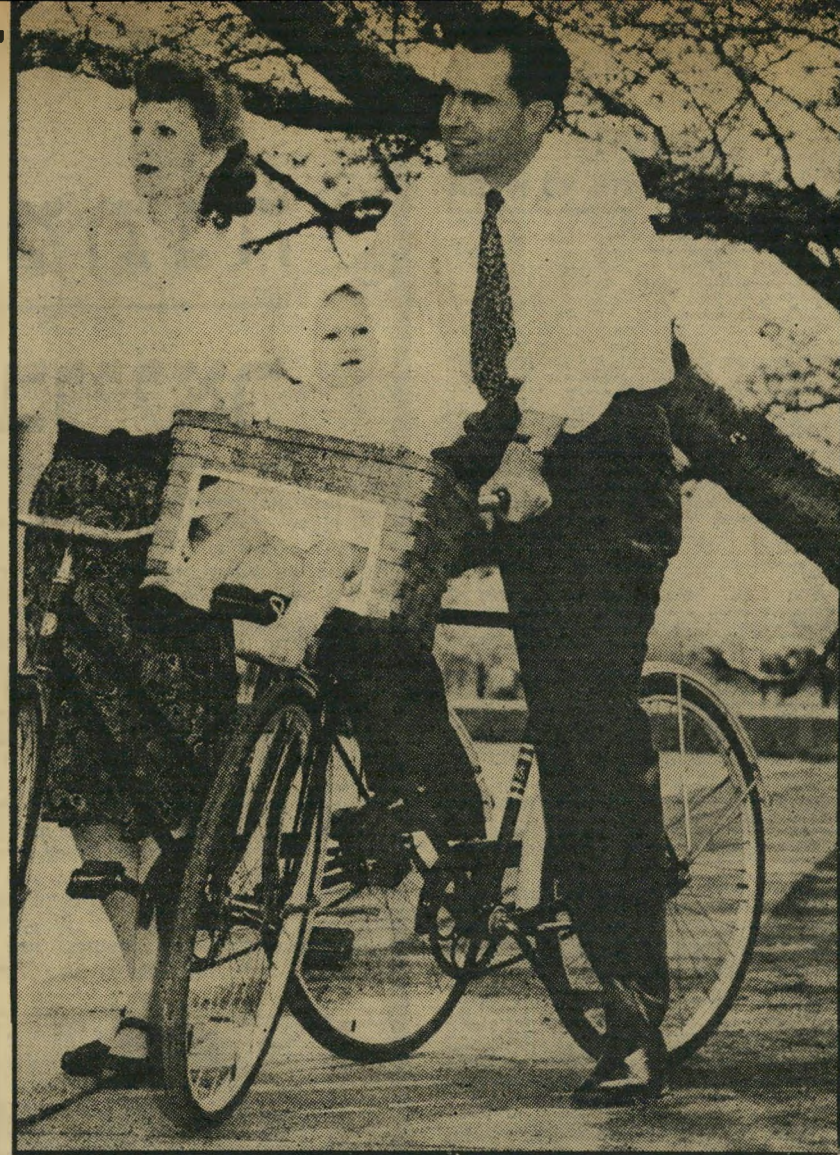
* גילוי חודשי נוסף: עובד מטה הבחירות של המערך, שלא קיבל את התשלומים המגיעים לו, מגלה כי כל פרטי תוכנית הטמנת מכשירי ההאזנה במשרדי המפלגות היריבות וכן הדיונים שהתקיימו בממשלה על טיטשטוז חלקם של שירותי הביטחון תוברשה. הקלטות על סטיי הקלטה. סיעות האופוזיציה תובעות לפרסם את תוכן ההקלטות. שרהביטחון מופיע בטלוויזיה ומוטר: „לא היו שום הקלטות. אין רשמיס קול בישיבות הממשלה. יש רק פטיפון. אפילו אם היו הקלטות הן חסויות מטעמים ביטחוניים. האויב בשער.“ האופוזיציה מסכימה להסיר את ההצעות מסדר היום.

* נודע כי משרד האוצר העניק לבנק אגודת ישראל רישון לפתיחת סניף בנק נוסף. ללא כל קשר עם זה מפרסמים מנהיגי אגודת ישראל באותו שבוע בהודעה לעיתונות: „השרברבים הוזמנו לישיבת שער המים על ידי מועצת גדולי התורה. בי חקירה הסתבר כי השומר סעדיה בדיח הוא עיוור וחורש. הוא נשלח לגימלאות.“

* למרות ההכחשות נוסה דעת הקהל בישראל יותר ויותר להאמין בגילויי פושט שער המים. במכתבים לעיתונים טוענים אזרחים כי הממשלה מחפה על מעשה שחיתות מובהק וכי על האחראים לכך לתת את הדין. חברים מסיעת המערך תובעים דיון פנימי שגור במרכז המפלגה על הפרשה. כמה מהם מבטיחים לתמוך באופוזיציה כאשר תוגש שוב הצעה לסדר היום בנושא זה. יו"ר הקואליציה, משה ברעס, מזהיר כי הצבעה כזאת תיפגע בשלימות המפלגה וכי כל החיכים חייבים במיטשטעט סיעתית. בהצבעה בכנסת תומכים כל אנשי המערך בהצעה להוריד את הנושא מסדר היום.

* למרות זאת, בעקבות לחץ דעת הקהל, מליטה הממשלה למנות ועדת חקירה ממלכתית לחקר הפרשה. כעבור שישה חודשים מפרסמת הוועדה את מימצאי דו"ח הבניים שלה: „אנו מאמינים לגירסתו של שרהביטחון כי הורה לשרוף את סרטי ההקלטה הנוגעים לפרשה כדי למנוע הצטברות חומר מיותר במחסני הארכיון... לא מצאנו כל סיפף המצביע על אחריות מיניסטריאלית של שרי הממשלה למעשה של עובדי המדינה... אנו נוטים להאמין לטענת שרהאוצר כי האחריות לפרשה מוטלת על קצין המיטשורה שעצר את השרברבים בישיבת שער המים. איננו רואים אפשרות כי הוא יוכל להמשיך בתפקידו במיטשורה המיטשורה.“

* תמורת הסכמת המערך לשינוי חלוקת עודפי הקולות בבחירות, הסכימה מפלגת האופוזיציה הראשית, שלא להכיר את פרשת שער המים במערכת הבחירות. בבחירות הסתיימו בניצחון המערך. גולדה נבחרה שוב כראש ממשלה. שרהביטחון הודיע כי „בהתחשב בנימוקי מצפון ודת“ משוחררים כל התלמידים הרשומים בישיבת שער המים משירות צבאי.

הפוליטיקאי עם היבחרו לקונגרס בשנת 1947, הצטלם ריצ'ארד עם אשתו פאט ובתו בת השנה שרישה, בווינגטון. למרות שהשתייך לכת הקווייקרים הפאציפיסטים, התגייס במלחמה לחיל הים והיה רב־חובב.

העולם הערבי, אשר דאלס, ברוב אינולות, הצדקנית, דחף אותו לזרועות הסובייטים. הוא תיקן את שגיאות רוובלט וטרומן בסין, ואת המישיגים של חצי תריסר נשיאים כלפי ברית המועצות. האם כל זה אינו שקול כנגד כמה פריצות, הדחה לעדויות־שקר, טכסיס־מירמה, קבלת שוחד, גניבות ממס־הכנסה ושוד קופת המדינה לטובת רכושו הפרטי? החיגיון השיטחי אומר: כן. תכונה עמוקה יותר אומרת — לא. אין גוף יכול לשגשג, כשבתוך קרבו מתפשט הסרטן. מעצמה כבירה אינה יכולה ליהנות מהישיגה המדיניים, החובקים את כדור־הארץ, אלא הריקבון פושט בריקמתה המדינית והחברתית. הריקבון והשחיתות מוטטו אימפריות רבות יותר בתולדות האנוש שות מאשר המלחמות. מכל האימפריות הגדולות שידע העולם, הקהיליה האמריקאית היא, אולי, הפחות מאוזנת בנפשה. היא מסוגלת להתפשל בביצה של ציניות, ללקות בהתקפות של היסטריה, לרוץ אמוק באורגיה של אלימות. אולם בכל פעם, עד כה, חזרה אהיה שפיות־הרעת. איזה כוח נסתר עולה ממעמקי נפש ומושיעה ברגע האחרון ממש, כמו פלוגת חיילי־הפרשים המופיעה מתוך ענן האבק בפרטי המערב הפרוע, או חיילי הנחיתה בפרט מילחמה.

הסיט של ווטרגייט נמשך ונמשך. העם האמריקאי התבוסס בוהמה, בסקרנות כמעט־חולנית. שעות על גבי שעות ישבו מיליונים רתוקים מול ממשירי הטלוויזיה, כאשר תחתלוכה העגומה של ארליכמן והולדמן, מיטשל דיון, עוברת על פני המסך. נדמה היה שהם נהנים מחשיפת מעורמה של החבורה, שהם עצמם העלו אותה מעלה מעלה, ביודעם בסתר ליבם שוהי כנוסיה משוללת מוסר.

A BORN LOSER

א חרי שוירר המסך הסופי על המחזה, תישאר תעלומה אחת ללא פיתרון. היא תעסיק סופרים ופסיכולוגים במשך שנים רבות. מדוע, מדוע עשה זאת?

מדוע לא נטש את מעשי הנוכלות כששוב לא יכלו להביא לו כל תועלת? וכאשר נתפס בקלקלתו, מדוע לא שרף את סרטי־ההקלטה, שגרמו לאבדו? הרי לאיש כמוהו בוודאי לא היתה השמדת הראיות גורמת לנקיטת־מצפון! מכל התשובות שהושמעו השבוע, נראית לי ביותר זו של שונאי ניקסון ותיק, שקבע בפשטות: הוא מפסידן מזידה.

ואכן, הכישלונות רדפו אחרי איש מזור זה במשך כל חייו, ולא פעם נראה כאילו הוא יוצא מגדרו כדי להלץ את הכישלון מורועות הניצחון. בגלל פרשת־שחיתות קטנה, כמעט איבד את המועמדות לתפקיד סגן־הנשיא. לאחר מכן הפסיד את הנשי את במאבק נגד קנדי, בגלל מישיגה טאקטי, אחרי שכבר היה נראה שהוא עומד לנצח. הוא הפסיד במערכת־הבחירות לתפקיד מושל קליפורניה, תוך השמעת גידופים כלפי העיתונאים ושקיעה באורגיה של רחמים־על־עצמו. והנה, כאשר כבר הגיע אל פיסגת הסיסגות, כאשר בחירתו חשנייה והאחרונה היתה מובטחת, כאשר הישיגו המדיניים קבעו לו מקום־כבוד בין הנשיאים המצטיינים של ארצו — כאילו יצא במירדף אחרי הכישלון, עשה מישיגה אחרי מישיגה, ומבטח לעצמו קבורת־חמור פוליטית.

מדוע? האם פעל כאן יצר נסתר של הרס־עצמי? האם כוחות בלתי־מודעים, בנבכי נפשו, שאפו אל האבדון? האם שותל הטבע מנגנון של השמדה־עצמית כתוך נפש פגומה בזאת, למען לא תוכל להזיק יותר מדי?

מיליון דולר מתנה לסם רוטברג ולו בוויאר

במדינה

העם

הפריץ לא מת

ניכסון חזק

אך הפריץ

לא מת

„מי יודע מה יכול לקרות תוך שנה? אולי ימות הפריץ, אולי ימות הסוס, אולי אמות אני!“ כך ניחם היהודי את אשתו, אחרי שהפריץ איים עליו להרגו, אם לא ילמד את סוסו קרוא וכתוב תוך שנה. בדיחת יהודית זו הנתתה את לוי אש-כול, שהיה מומחה גדול לבדיחות יהודיות, כאשר קבע אחרי מלחמת ששת הימים את המדיניות הנוכחית של הממשלה. ישראל החזיקה בכל השטחים שכבשה. אמנם הופעל עליה לחץ להתחזק, אולם בינתיים עובר הזמן, במשך הזמן, הכל יכול לקרות. בצורה זו או אחרת ייעלם הלחץ בישראל הימים, והשטחים יישארו בידי ישראל.

למראית עין, הוכיחה מדיניות זו את עצמה. ויליאם רובינס, שריהחוק האמריקאי שתבע את החזרת השטחים, „מת“. הוא סולק על-ידי ניכסון. גוגאר יארינג, מתווח הארם, „מת“. הוא התייאש והסגל, הלחץ על ישראל פחת ונעלם לגמרי — עד שפתחו הערבים במלחמת יום הכיפורים.

אליאזר אלזריהם, אחרי מלחמה זו, התחדש הלחץ בעוצמה של מכבש. הנרי קסינג'ר הכתיב נסיגה בדרום ובצפון. מאחוריו עמד ריצ'ארד ניקסון, שהחליט להחזיר את אמריקה למרחב הנפס הערבי. השבוע היה נדמה שחוכמתו של לוי אשכול הוכיחה את עצמה שוב. הפריץ מת. ריצ'ארד ניקסון סולק מתפקידו, בדיוק ברגע שבו התכוון לכפות על ישראל את הנסיגה הראשונה מן הגדה הדרומית.

לשוחרי-סיפוח דתיים יכול היה הדבר להיראות כהתערבות של אצבע-אלוהים. זה מכבר טענו כמה גורמים בצמרת הדינית של ישראל שכדאי לפעול בצניעה נגד ניקסון בארצות-הברית, לעזור לנכסון ג'קסון ולחבריו להפילו — למרות שיצחק רבין היה אחד הפעילים המרכזיים למען בחירתו מחדש ב-1972.

עכשיו נפל ניקסון מעצמה בלי עזרה. **הסוס לא מת**. אך נדמה שהבדיחה היהודית אינה מוכיחה את עצמה הפעם. ניקסון הלך, אך קסינג'ר נשאר. ויחד עימו גם מדיניותו.

אמנם, ייתכן כי הנשיא החדש, ג'ראלד פורד, יחליף ברבות הימים את קסינג'ר, בניגוד להבטחתו מהשבוע. הבטחות כאלה הן שיגרתיות במיקרה כזה, והחילופין אף שריים כעבור זמן, אחרי שהנשיא החדש יתבסס ויקבל ביטחון עצמי.

אולם בינתיים מעוניין פורד להוכיח כי הוא מסוגל להמשיך במדיניות הדינאמית של ניקסון, ולהשיג הישגים כמו הן. במשבר הנשיאות התגבש קסינג'ר כאיש החזק ביותר בוועידה. השבוע מילא תפקיד-מפתח במהלכים לשינוע ניקסון להתפטר. ברגע זה הפך לדיקטטור של מדינות-החזק האמריקאית.

הפריץ לא מת. הסוס לא מת. היהודי חי וקיים. והלחץ למען הסדר במרחב יימשך במלוא התנופה.

מדיניות

מה רוצה רבין?

שתי הצהרות של

ראשי-הממשלה הצטרפו

למסקנה שהמדינה

היא בלתי-ימנעת

לאן הולך יצחק רבין?

ראשי-הממשלה ידוע כאלה המסוגל לנתח אפשרויות. להסיק מסקנות סבירות. השבוע יצר סביבו אווירה של תעלומה. הוא עלה לרמת-הגולן, כחלק מן הרכבת הממשלתית, שנועדה להפגין עירונות צבאית-מדינית, כדי להרתיע את הסורים מפני הרפתקה צבאית. רבין וחבריו סברו שהסורים עלולים לפתות בהתקפה, אם יעלה על דעתם שישראל אינה מוכנה. שצה"ל לא התאושש מן המלחמה, אם שבראש המדינה עומדת ממשלה חלשה.

זוהי חברה שהוקמה כדי להעביר כספים ממדינת-ישראל לבוויאר ורוטברג, אישית. מייד עם היווסדה קיבלה החברה ממנהל מקרקעי ישראל 44 דונם בלב קריית-אנון, במחיר המנוחה של 128 אלף לירות לדונם. „בר“ בנתה על השטחים 166 קוטג'ים, מכרה אותם מראש במחיר של 135 אלף לירות החדש. „בר“ היתה רק מתווכת ב-עסקה זו. שכן הבנייה נעשתה על-ידי „מינמטל“, המכירה נעשתה על-ידי „שיכון ופיתוח“ הממשלתי, שקנתה מראש את כל הקוטג'ים. „בר“ הרוויחה, איפוא, בלי להשקיע פרוטה, לפחות 35 אלף לירות לכל קוטג', או 6.3 מיליון לירות לפחות בסך-הכל.

היא לא השקיעה דבר, כיוון ש„שיכון ופיתוח“ מימנה ל„מינמטל“ את כל ה-בנייה.

עתה, באמצעות עסקה מסובכת ביותר, גרפו בוויאר-רוטברג שוב, מיליון

זו בוויאר

— לכיס הפרטי!

דולר נוספים, ממכירת מחצית מניות „בר“, לחברה הבינלאומית, וכל זאת — תודות לנדיבות ליבה של ממשלת ישראל, ששילמה תמורת מניות „משקיעי ישראל“ מחיר גבוה בארבע-מאות אלף דולר ממחיר השוק.

נא לשים לב: העסקה לא הובאה לאישור ועדת השרים הכלכליים או ועדת הכספים. העסקה לא דווחה כלל לרשות ניירות-הערך, או לבורסת המניות. הכל נעשה במחשכים, כנגבים בלי לה, בשיתות להן רגילים היו רוטברג ובוויאר בימים-עברו.

אולם נראה כי לאחרונה חל שפל בעסקיהם הפרטיים, כחלק מן השפל הכלכלי באמריקה, והם נזקקו לעזרת מדינת ישראל. אך איך עושים זאת בתקופה שהעיתונות לוטשת עין לכל חריגה, וכאשר זכר „נתיבי נפט“, „אוטוקרס“ ו-„אייר-אס“ עודנו טרי?

הלכו ראשי האוצר ועשו את המעשים הבאים: חברה „משקיעי ישראל“ החזיקה ב-20% ממניות ההצבעה בבנק לפיתוח התעשייה, באמצעות מניות ש-ערך הנקוב הוא כ-4.3 מיליון דולר. ערך מניות אלו ירד במשך הזמן עד כדי המחצית, לפחות.

לפני כשנה מכרו „משקיעי ישראל“ ממשלת ישראל את מחצית המניות ה-ללו, במחיר הגבוה בהרבה ממחיר ה-שוק. למעשה, הם מכרו מניות שערך-השוק שלהן היה 770 אלף דולר במחיר של 1.1 מיליון דולר.

מכירה זו אינה חוקית כיוון, שלא קיבלה את האישורים-כחוק של הממשי. אגב, מייד לאחר-מכן התברר כי לא ניתן לעשות עסקה זו, כיוון שתקנון „הבנק לפיתוח התעשייה“ קובע, שאסור שבידי ממשלת ישראל יהיו יותר מ-26% ממניות ההצבעה בבנק. ממשלת ישראל נזקקה לשנה שלמה כימעת, עד שמצאה גורמים אחרים שהסכימו לקנות ממנה את המניות במחיר הגבוה מערכן ה-אמיתי. עם המכירה קטן במחצית מיס-פר המנהלים בבנק מטעם „משקיעי ישראל“, ושמעון הורן חדל להיות מנהל במשך כשנה, עד שנכנס במקום בוויאר. לקחו רוטברג ובוויאר את מיליון ה-דולר שקיבלה „משקיעי ישראל“ מ-ממשלת ישראל, והשקיעו אותו בחברה החדשה שיום פנחס ספיר, „החברה הבינלאומית לפיתוח“ (החברה לישראל ב). רוטברג אף התמנה כאחד מחמישה מנהלים של החברה החדשה. לולא קנ-תה ממשלת ישראל מ„משקיעי ישראל“ את מחצית חלקם בבנק לפיתוח התעשייה, לא היה להם הכסף להשקיע ב-חברה הבינלאומית.

הבינלאומית הוקמה בזומת ספיר, כדי לעודד השקעות בתעשייה. היא קיבלה פטור ממסים למשך 30 שנה!

המעשה הראשון שעשתה החברה הבינלאומית היה קניית 50% מחברת בניה בשם „בר“, בסכום של מיליון דולר. מי הם בעלי חברת „בר“? בוויאר ורוטברג, באופן פרטי!

מכאן שבוויאר ורוטברג, כמנהלי „החברה הבינלאומית“, גרמו לכך שהיא תקנה בכספי עשרות משקיעים זרים תמימים, חלק בחברה פרטית שלהם. חברת „בר“ כולה אינה שווה, למעשה, אפילו עשרה אחוזים מן הסכום ששולם עבור מחצית מניותיה.

ההודעה הטלפונית האלמונית היתה קצרה וסתמית: „בתדוק מדוע הוציאו את שמעון הורן מהנהלת הבנק לפיתוח התעשייה“.

אולם כל המקורב לצמרת השלטון הכלכלית בישראל יודע, כי הודעה כזו דייה כדי להקפיץ כל עיתונאי-לענייני כלכלה הגון מכיסאו.

שמעון הורן הוא סגן-המנהל בחברה ששמה „משקיעי ישראל“, ולמעשה הוא הרוח החיה בה. בשעתו שימש כנציג רשות ההשקעות בארצות-הברית, בתוקף תפקידו הכיר משקיעים אמריקאיים, ו-היה הראשון בשורה ארוכה של פקידים ממשלה שעברו לעבוד אצל המשקיעים הפרטיים, עימם ניהלו קודם לכן משא-ומתן בשם המדינה.

הורן התיידד עם יושב-ראש מפעל ה-בוגדס בארצות-הברית, סאם רוטברג, ושותפיו, לו בוויאר. רוטברג ו-בוויאר עשו את כספם בדרך הקשה,

סם רוטברג

כספי המדינה —

בעזרת עולם הפשע האמריקאי. רוטברג היה שותפו של מאיר לנסקי בעסקי מלונות והימורים בלאס-ווגאס. בוויאר נידון למאסר על הפרחת זהב בסן-פרנציסקו. אחרי שהתעשרו, החלו עוסקים בעסקי מניות והשקעה בישראל, הקימו בתמיכת פנחס ספיר חברה בשם „משקיעי ישראל“, שגייסה 35 מיליון דולר להשקעות בארץ. לקבוצת בוויאר רוטברג יש רק 7% בחברה, אך הם מנהלים אותה כאילו היתה נכס פרטי של-הם, כיוון שסמיר רצה ביקרם.

הקרב על מנשייה

בחלוקת כמה מיגרשים על-ידי המינהל לפרוטקציוניסטים כמו גרשום רוזוב ומרק מושביץ, שקיבלו, כל אחד מ-הם, כמה דונמים קרים בסכום של 350 אלף לירות הדונם.

תוקפנותו של יושב-הראש החדש של החברה המשותפת לעירייה ולמינהל לא מצאה חן בעיני זורע, שבעד להיות יו-שבראש החברה. נאמן היה מוכן להת-פטר, אבל רק בתנאי שצ'יצ' ראשי-העירייה יחליף אותו.

מפני כבודו של צ'יצ' הסכים זורע ל-יותר, ועתה התמנה צ'יצ' כיושב-ראש, ונאמן יהיה מלא-מקומו. עתה מתכוון נאמן לצאת שוב למערכה, ולגרום לתח-זרת הקרקעות לבעלות העירייה.

עיריית תל-אביב החלה במלחמת נגד ראש מינהל-מקרקעי-ישראל, אלוף מאיר זורע, כדי להחזיר לידיה את שיטחי מנשייה.

בשעתו מסרה עיריית תל-אביב של רבינוביץ את שטח מנשייה לידי המינהל, כדי שיפנה את המתגוררים בו. המינהל הצליח לפנות את התושבים בסכום של 40 מיליון לירות, ומצא עצמו אחוז ביותר מאלף דונם חקירים. ביותר בארץ, תמורת 40 מיליון לירות. השטחים שווים כיום לפחות ביליון לירות.

יושב-הראש החדש של חברת „אחו-זות חוף“, האמורה לפתח את השטח, עורר-הדין אברהם נאמן, פתח במסע להחזרת הקרקע לעירייה. הוא הסתייע

מעלות

לביקעת-הירדן

הסוכנות היהודית קנתה לפני שבו-עות אחדים מיפעל תעשייתי שפעל ב-עירית-העולים מעלות.

הסוכנות מעבירה את המיפעל להי-אחוזת בביקעת הירדן, לאחר שנסגר ב-עיקבות הטבח במעלות, לאחר שעובדי הערבים סירבו להמשיך לעבוד בו, ו-עובדים יהודיים החלו נוטשים את מע-לות.

נמסר כי כמה מיפעל-תעשייה אחרים בעירית-העולים מעלות עומדים על סף-סגירה.

אתה רוצה להרוויח מיליונים מבלי להשקיע אגורה אחת? - פנה לאוצר - שם יש

הפרקליט
עורך־הדין חיים הרצוג הוא פרקליט מבוקש ביותר על־ידי משקייעי־חוק, המחפשים אדם בעל קשרים במדינה.

יהודי המעורה בקהילה היהודית באנגליה. כאשר קיבל חזו מממלכת ישראל את המכתב המאשר כי יש לו זכויות לחיפוש־נפט, החל מתרוצץ בשוק ומוכר את הזכויות, או חלקים מהם, כדי ליישם את מדיניות הלירות האנגליות שצריך היה להכניס, כתנאי מוקדם לקבלת הזכויות!

דבר זה התאפשר בגלל השלומיאליות המחרידה של הנריק וקלייר, שלא דרשו כי הכסף המובטח אכן יוכנס לחשבון־בנק סגור, אלא הסתפקו בהבטחות בעל־פה כי הוא קיים.

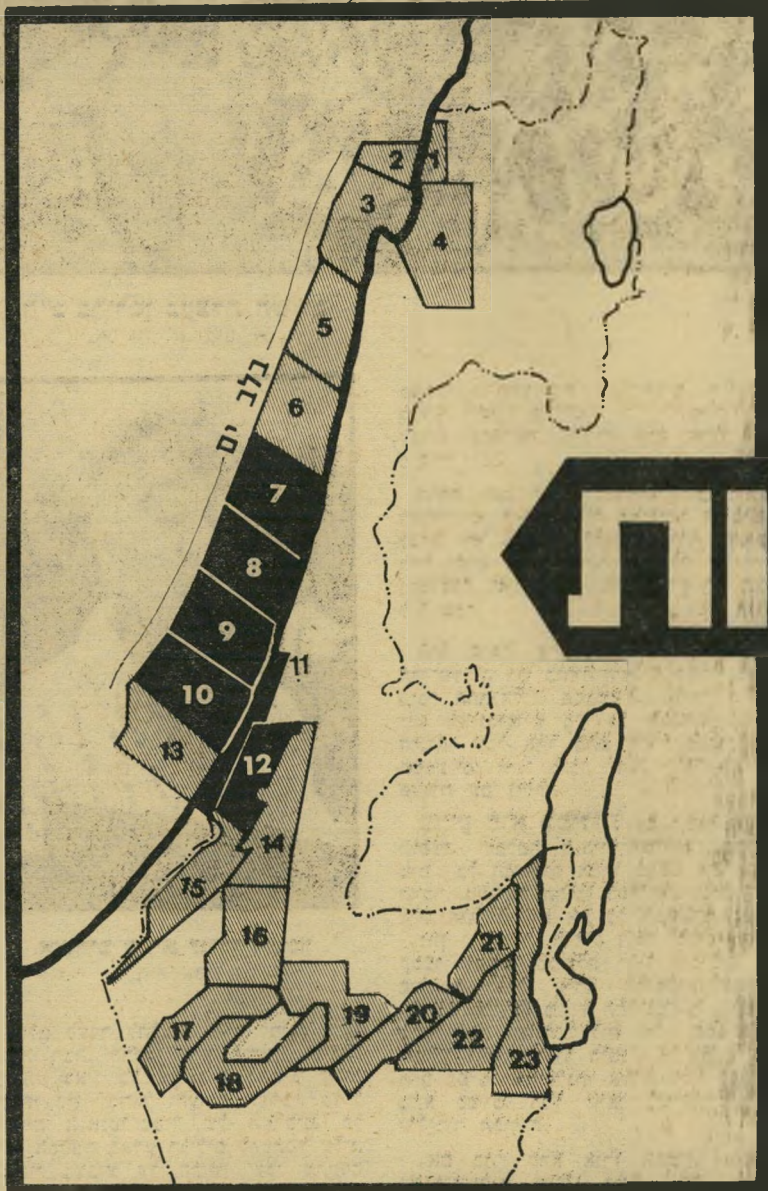
לחברת ליטוויץ יש כסף — אבל נראה שאין לה חשק להשקיע אותו בעסק זה. כאשר נודע בישראל כי עכשיו מתרוצץ צים עם הזכויות ומנסים לממשם, קמה סערת־רוחות. בינתיים גם מונה ממונה חדש לכל חיי פושית־נפט בארץ, הלא הוא ישראל ליאור, מי שהיה שלישה הצבאי של גולדה מאיר. ליאור ודינשטיין, שחזר ארצה ממסע ארוך בחו"ל, הורו להקפיא מייד את העסקה.

לכל דורש

הם גם הורו לחקור כיצד נעשה תה כמלד עיסקה תמוחה מעין זו. אמר ליאור להעולם הזה: "אנו בוחנים את העיסקה בזהירות רבה. היא לא בשלה מספיק, ואנו בודקים אותה היטב." אלי קלייר, הגם שאישר כי היומים החלו מנסים רק עכשיו לגייס את הכסף, טען שאם ירצו, יוכלו לתת את הכסף מאמצעייהם־שלהם. על־כ־פנים, אמר קלייר, לא ירשו להם למכור חלקים מן הזכויות לאחרים, ללא אישור ממשלתי ישראלי.

נציגים של האנגלים, עורך־הדין מיכאל פוקס ממישרד הרצוג, טען כי אינו מוסמך לומר דבר בעניין.

מיד לאחר מכן קבע רבין קביעה שנייה: הגולן הוא "חלק ממדינת־ישראל", והוא יישאר כזה. מכיוון שסוריה לא תשלים עם כך, צפויה מלחמה. (המשך בעמוד 16)

מכירת סוף העונה
זוהי מפת זכויות־הנפט של ישראל. הזיכיונות הצבועים בשחור, שישוה במספר, נמסרו על־ידי הממשלה לחברת ליטוויץ. אלה הם הזיכיונות באזורים המבטיחים ביותר של ישראל, וכוללים את הזיכיון באזור חלק, בו שואבים נפט מזה עשר שנים. האזורים במפה הם, לפי המספרים: (1) נהריה, (2) עכו, (3) חיפה, (4) שפרעם, (5) קיסריה, (6) נתניה, (7) הרצליה־שפיים, (8) תל־אביב, (9) פלמחים, (10) אשדוד, (11) אשקלון, (12) חלק, (13) אשקלון ב, (14) גת, (15) שדרות, (16) אופקים, (17) חלוצה, (18) רביבים, (19) להב, (21) ערד, (22) דימונה, (23) גוריס.

לכל דורש

וונה הממשלה, ולא קרה שום דבר. שום חוזה מחייב לא נחתם בין ליטוויץ ל־לפידות וחנניה. תחת זאת החלו שמועות משונות מגיעות ארצה — כה משונות עד שנציגי הממשלה החלו בודקים את מהות העסקה ואת אופי מציעה באנגליה.

שלומיאליות מחרידה

ה תוצאות היו מאזפות. מסתבר כי אחד משני היומים הזריזים שבאו ארצה בשם "ליטוויץ" הוא

הממשלה גם הודיעה כי הקידוחים יתחילו תוך שלושה־ארבעה חודשים, כלומר עד סוף אוגוסט. הנריק הודיע על ההישגים בגאונה רבה. היתה זו הפעם הראשונה שהממונים על הנפט במישרד הפיתוח השיגו השקעות זרות לחיפוש־נפט. אותה שעה היה הר יועץ לממשלה בנושאי הנפט, ד"ר צבי דינשטיין, בחו"ל, וההסדר נעשה בלעדית מנכ"ל לפידות, מרדכי חן, אף שיעקם את חוטמו נוכח מסירת הזכויות הטובים ביותר לזרים, שתק נוכח הניפנוף במיליון הלירות האנגליות שארטיטו תורומנה. עברו כשלושה חודשים מיכתב־ההכר

מי לא זוכר את ויליאם שטרן הגדול? כן, זה מפא"לן. המיליונר הדיר. זה שהבנקים והאוצר אמרו עליו שהוא יציב כבולת, ואפשר לתת לו הכל. ונתנו לו אשראים ומלוניות והקלות ר־הלוואות, ומה־לא, והוא פשט רגל. משלם־המיסים וכסה את הנזקים. מי לא זוכר את ברני קורנפלד הגדול? כן, זה מאי־אראט, המיליארדר האדיר, ש־הקים אימפריה עולמית, וכאשר בא לישר אל התסכים לחפש כאן נפט נתנו לו את כל סיני בחינם. רק שיעשה טובה ויחפש. מרדכי פרידמן מנחבי נפט עבר למענו. ממשלת ישראל מימנה אותו. וכדי שישקע כאן כסף בחיפוש־נפט, נתנו לו אישור להוציא כספים מישראל לקרנות אי־אראט. קורנפלד לא התחיל אף בקידוח אחד, אבל הספיק להוציא 40 מיליון דולר מישראלים, והם הפסידו את הכסף. המדינה

זכויות

הפסידה את המטבע הזה, שכן קורנפלד הגדול הממוטט. ישראל שילמה את הנזקים בי־סיני.

דומה כי ראשי האוצר אינם לומדים את הלכה מכל הפרשיות הללו ודומותיהן. כאשר מגיע ארצה טיפוס כלשהו הטוען ש־הוא מיליארדר, והוא מוכן להשקיע כספים — אבל לא כספים שלו — חייבת להידלק נורה אדומה באוצר. מנכ"ל כור, מאיר עמית, טבע את הד אימרה כי לישראל יש משקיעים זרים רבים בשיתוף או־פריאם: ראשי התיבות של Other People's Money, הכסף של הזולת.

בימים אלה שוב נכנס האוצר, בתחום הנפט, להרפתקות הזועות קות לשמיים כי הן פועלות בשיטת האופריאם.

איזורי־הנפט

הטובים ביותר

ל פני חודשיים־שלושה הגיעו ארצה שני אישים כבודים, המייצגים חב"ה אמריקאית־בריטית בשם ליטוויץ. וזהו חברה שעיקר עיסוקה בהקמת בתי־זיקוק ומיתקני־קידוח. לקבוצת ליטוויץ חברה ה־קרוייה גלובל אוברסיז ליטוויץ, העוסקת גם בחיפוש־נפט.

באמצעות פרקליטם הישראלי, חיים הר־צוג, נכנסו הנציגים למשאומתן עם הר־ממונה על הנפט במישרד־הממשלה, רון הנריק, ועם מנהל חברת־הנפט הממשלתית חנניה (חיפוש־נפט — השקעות). אלי קלייר, נציגי הממשלה שמעו כי החברה הזרה הקציבה מיליון לירות שטרלינג לחיפוש־נפט בישראל, אך יתנו לה את הזכויות, וכבר יוצא הכסף והקידוחים יתחילו.

שמעו הנריק וקלייר את הסכום הנקוב בדקו ומצאו כי חברת ליטוויץ אכן יודעת בתחום בתי־הזיקוק, וראו הזדמנות נאותה להוכיח לממשלה כי הנה הם מסוגלים ל־גייס כסף להשקעות בישראל. הלכו ונתנו לליטוויץ מיכתב הקובע כי תוקם מיסגרת ישראלית, בה תהיה ליטוויץ שותפת ב־60% תמורת מיליון הלירות שטרלינג שלה, ויתר האחוזים יתחלקו בין חברת חנניה (15%), וחברת לפידות הממשלתית (25%).

המיכתב מאשר "ליטוויץ" זיכיונות־חיפוש כשישה האזורים הטובים בארץ: כל רצועת החוף, מקיבוץ שפיים בצפון ועד אשדוד וחלק בדרום.

הפגנת־הנוכחות מצד ראשי־הממשלה היתה, על כן, הגיונית. אולם בהגיע ל־רמה, נעלם היגיון זה. מסקנה אכזרית. כי באותו יום הש־מיע רבין שתי הצהרות, שהצטרפו יחד

מה קורה כאשר המוח של מדינה שלמה נאחז בשיטת וק

בשביד דויד* היה זה יום רגיל, אחד הימים הראשונים אחרי השיחורור. במשך שישה חודשים, מאז ראשית המלחמה, שירת כחובש בצה"ל. הוא הגיע עד פאיד באפריקה. בימי הקרבות, כשסיפסל בפצועים וראה סביבו עשרות רבות של הרוגים ושרופים — מצורים וישראלים — השתררה ביחידה בה שרת האווירה של הסרט מ א א ש, התפרקות האופיינית של המתח באמצעות הומוריסט-לגרום. אנשי-הרפואה, המוקפים קטל וסבל, אינם יכולים להתגבר, אחרת, על התנאים הרב-לתיאנושיים, בהם הם ממלאים את תפקידם המבורך.

משחו מכל זה עדיין נשתייר בלבו של דויד, כאשר חזר לפקולטה לרפואה בירושלים, שם למד זו השנה השנייה. מרבית בני מחזורו של דויד, שלא גויסו כלל או שהשתחררו לפניו, כבר התקדמו בלימודיהם.

דויד צריך היה להספיק לעבוד במהרה על החומר שבו פגרו. לשם כך הורכבה קבוצה של סטודנטים ששחררו כמותו, זה עתה. כלם היו בני 20, כמו דויד עצמו. בצד דויד, הצבר הרמטני, היו גם עמי ויונתן, ילידי-הארץ מנתניה ומחזרה, ושני ילידי עיראק — בועז וישראל.

היתה זו הפעם השלישית או הרביעית שבה בילו בחדר הדיסקציה (גתחת) מתיים, מאז חזרו מהצבא לחמישה ניתן חצי מוח אנושי, כדי שנתחחו אותו וילמדו את הרכבו בשיעור עצמי. הם לא קיבלו הוראות או הדרכה מיוחדת.

חדר הדיסקציה הוא אולם גדול, בקר מה השישית של בית-החולים הדסה בירושלים. חלקיקי-נושח שמורים בו בדלי מתכת, כשהם צפים בנוזל רעיל המשרבי אותם. החלקים המשמשים לשיעור מועבר רים לקצרות, המלאות באותו נוזל. כל קבוצות הסטודנטים, שכל אחת מהן עובדת על חלק-גופה אחר, עובדות באולם זה ביחד.

מה קרה באותו יום שעתיד היה לעשות היסטוריה — באחד במארס, 1973?

יש מוח, אין שכל

לשח דדעת איך החל הוויכוח בין דויד וחבריו, שגרף לאחר מכן את כל המדינה למערבולת מטורפת. החלק הרלוונטי של השיחה נפתח ב"פסוק, שנפלט מפיו של דויד תוך כדי ויכוח: "אחרי מה שראיתי במלחמה, אני כל-כך אדיש, שיכולתי להכניס את המוח הזה לפח". הפסוק היה מלווה בתנועת-יד מתאימה.

הדבר עורר מייד את חוש-האחריות של חבריו. "אתה מוכן לאכול את המוח תמורת חצי-מיליון לירות?" שאל אחד מהם. "בשה", השיב דויד, בהצגה של אדישות נוקשה.

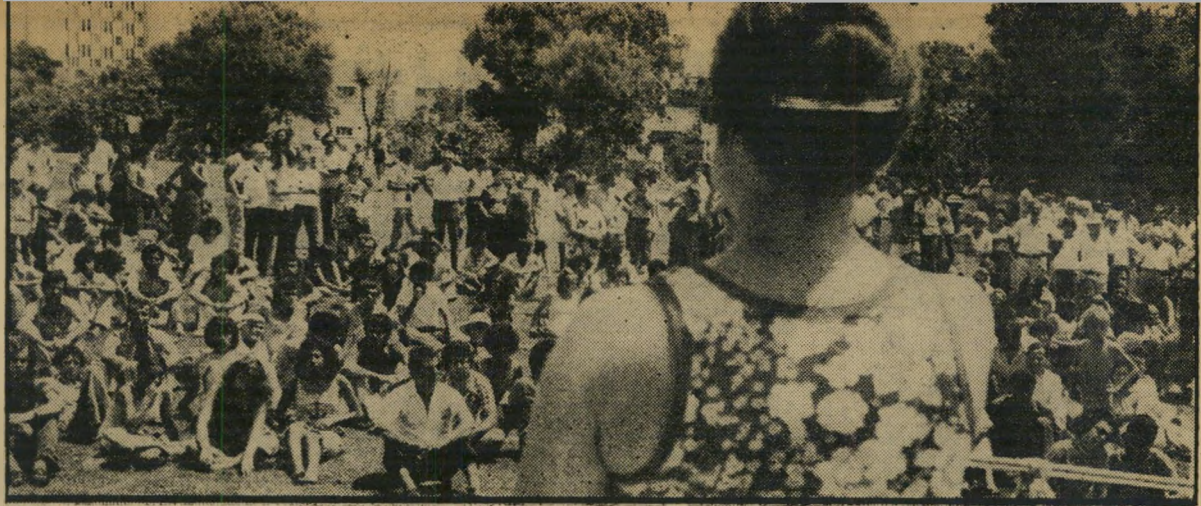
"והמורות אלף גס-כן?" דויד השיב בחיוב.

"או קדימה!" דויד עשה תנועה בידו, כאילו הוא גורף חלק מן המוח ומכניס אותו לפח. מייד אחר-כך שלף את ארנקו מכיסו. כאילו הוא מוכן לקבל את הכסף בו זכה כביכול.

עד כאן היה זה שיח רגיל של צעירים, כבכל מקום ובכל שעה. גם ההמשך לא היה יוצא-דופן.

שניות אחדות לפני-כן נכנסה לאולם רינה, גם היא תלמידה בפקולטה. היא ראתה, מאחורי, את תנועתו של דויד. ואת הרב-בעות המשונות על פני חבריו.

* שמות הסטודנטים בכתבה בדויים, לפי בקשתם.

ח"כ פרידמן בעצרת השוים
אם זה לא יקום —

במרכז גן-העצמאות בתל-אביב, חשופים לקרני השמש הלוהטת, כדי להשתתף בעצרת שנקראה על-ידי אדם אחד: ה"משורר יבי".

היתה זאת הפעם השלישית בחודשים האחרונים שבה הצליח המשורר המשושם לכנס יחד אנשי מפלגת-העבודה ומפ"ם, ר"ץ ומרי, שינוי ומוקד, בפעולה פוליטית משותפת. שום גורם אחר בארץ לא הציג ככך.

היה נדמה שהתיקוה האחרונה לשיח תוף-פעולה בין כוחות-השלום בארץ מתה בימי ההתנחלות בסבסטיה, כאשר הדויד גים האינוסופים בין כל הגופים האלה הוכיחו שכל אחד מהם שקוע בחשבונות קטנוניים, אינו מוכן ואינו רוצה לשתף פעולה עם זולתו.

מדוע הוא מפונוג? גם הפעם חזרה תופעה, שבלטה ב"היד-פארקים" הקוד-מים: כל הנואמים אמרו כמעט את אותו הדבר. מבחינת התוכן הפוליטי, יכול היה איש אחד לכתוב את כל הנואמים.

נתן ילין-מור, תופיק זיגד ומאיר פעיל קבעו שמעשי ממשלת רבין מובילים ל"מלחמה. יגאל עילם ממיפלגת-העבודה ומרשה פרידמן מר"ץ התלוננו על היעדר לחץ מצד מנהיג-השלום על הממשלה, לאיזון לחץ הליכוד הימני. אליעזר רונן, ח"כ מפ"ם, שמיפלגתו אסרה עליו לנאום, מחא כפיים. הכל קראו לשיח-תוף-פעולה ולליכוד הכוחות.

"אם כן", קרא אורי אבנרי, "מדוע מחנה-השלום מפולג כיום יותר מכפי שהיה אי-פעם? מדוע לא היה מסוגל לפי עול, גם מול האתגר החמור של פרשת סבסטיה? מדוע מסוגלים כל כוחות-הסיוע פוח לבצע סיבצעים משותפים, למרות הרשינה הגלויה בין ראשיהם. ואילו מה נהיה-שלום משותף?"

התיקוה האחרונה. השאלה נש-ארה מרחפת באוויר, ללא חשובה. גם אחרי שהוסרת מירי אלוני שילהבה את אלף הנוכחים בצלילים המרטיטים של "שירי שיר לשלום". ואחרי שמישה אש-רוב קרא שיר-אהבה מליהב של ואלט ויטמן. שניהם התנדבו לעצרת-הלידיות.

השאלה לא ריחפה רק על הכינוס עצ-מו. אחרי שהדברים שודרו בטלוויזיה, עצרו שני קצינים את יבי ברחוב. לחצו את ידיו ואמרו: "זהו התיקוה האחרון נה, רק מחנה משותף של כוחות-השלום יכול להביא לשינוי. אם לא יקום, הכל אבוד."

ביטחון

בעיה מכניח מסובכת

"עיכוב שיחורור"

מושג חדש של

תקופת החירום

סמל ראשון אבי ספר בכלי-עניינים את הימים שנתחלו לו עד תחילת חודש אגוסט השנה. בתאריך זה עמד לסיים ארבע שנות שירות בצה"ל.

נחתי ארבע שנים מחיי בצבא. אני חושב שמילאתי את חובתי מעל ומעבר לגדרה. את שנת השירות האחרונה שלי

(המשך בעמוד 24)

אשרוב קורא שירי ויטמן
— הכל אבוד —

אולם מצבר להלצות. היה למינוי מש-מעו רבה. הרכבי הוא המטיף הראשי לדיעה שאין כל אפשרות להשיג שלום אמיתי בין ישראל והעולם הערבי, בגלל אופיים ה"אנטי-שמי" של הערבים. כל חוגי הסיפוח בארץ רגילים להסתמך עליו. המינוי מצביע על הכיוון שבו מתקדם שר-הביטחון החדש.

אולם פרס והרכבי עסקו השבוע במי-צע רציני עוד יותר.

כל כלי-התקשורת בארץ הכתירו כתרים למוסד חדש, שקם בחסותו של פרס ובהנ-הלתו של הרכבי. זהו "המכון לעיונים איסטראטגיים", שמטרתו המוצהרת היא להשפיע על מדיניות הממשלה.

להשיע באיוה כיוון? הדבר הובהר כבר על-ידי האירוע הראשון של המכון. במרכזו עמד אורה מאפריקה, הוגה-הד-עות היתודי-הגרמני-האמריקאי האנס מור-גנטאו, שהוא נץ מדופלם גם לגבי אר-צות-הברית וגם לגבי ישראל. הפרופסור הקשיש, שהיה מורהו של הנרי קסינג'ר, ידוע כשונא המשובע מאז שזה עלה לגדולה. השבוע ניבא שמדיניות-השלום של קסינג'ר תיכשל. למעשה קרא ליש-ראל לחבל במדיניות זו, ולחזור לקו ה-נוקשה ביותר של גולדה-דויד.

איצטדה מדעית. המכון החדש אינו דומה למכונים המכובדים בעולם, הנוש-אים שם דומה. שיטתו ופירסומו מעידים עליו שהוא מוסד תעמולתי, להפצת די-עותיהם של הניצים, כאיצטלה אקדמאית מכובדת.

כינוסים

ועידה על הדשא

"זהו התיקוה האחרונה"

אמרו שני הקצינים

למשורר

"איך הוא עושה זאת?" שאלו זה את זה מאות הצעירים, שהתרכזו ביום-השבת

במדינה

(המשך מעמוד 15)

רדת נעורה. קשה להבין מה התכוון רבין להשיג בצרפו יחד שתי הכרזות אלה.

מי שרוצה למנוע בעד סוריה ובנות-בריתה לפתוח במלחמה הרסנית חדשה, מוכרח להשאיר לסורים תיקוה כלשהי לקבל בחזרה את הגולן, או לפחות חלק ממנו, ביום מן הימים. מי שקובע שהגולן לא יוחזר לעולם, גם לא בדור הבא, גם לא תמורת שלום מלא ואמין, גם לא בחל-קו — נועל את דלת-השלום אף בפני הסורי המתון ביותר.

אילו רצתה ממשלת-ישראל לגרות את הסורים לפתוח בהתקפה, כדי לאפשר ל"צה"ל להנחית מכה מוגעת, יכול היה להיות היגיון כלשהו בהצהרות אלה, ל"חות למראית עין. אולם גם זה אינו סביר. ודאי לחלוטין שבמיקרה של הצ"לחת צה"ל בשדה, תגיב ברית-המועצות מייד באיום צבאי קיצוני, מאחר שסוריה היא הבסיס האחרון שנותר לה במרחב. במיקרה כזה צפוי משבר עולמי חמור, וביקבותיו יבוא לחץ מוגבר על ישראל להתפשר עם סוריה.

אם כן, מה רצה רבין? גם למקורביו לא היתה תשובה על כך.

מוסדות

ברווי המים

חוזרים הביתה

העופות של האדוף

הרכבי מצטרפים אל

קן הניצים

צירוף-המיקרים גשמע כבדיחה עליוה. הממשלה הכריזה מראש על קיום תר-גילגיוס כללי באמצעות הדויד ובעיתור נות. האזהרה נועדה, בגלוי, למנוע את הישנותה של פרשה שאירעה לפני שנים, ושכנסה להיסטוריה בשם "ברווי-מים". בגלל תקלה בשרשרת הפיקוד, פתח אל קול ישראל בתרגיל של גיוס-כללי, על-ידי שידור שמות-הצופן של היחידות. בין כל השמות הססגוניים, נחרת השם "בר-ווזימים" במיוחד בתודעה והוא שהע-ניק למאורע את השם שנשמר בזיכרון. כשהחל או השידור, פרצה בהלה. הכל היו משוכנעים שפרצה מלחמה. במילאת הכנסת, שדיוניה היו באותה שעה בעי-צומם, מיהר מנחם בגין לעלות על הדויד כן, לברך את גיבורי צה"ל היוצאים למלחמה. לא היה לו מושג על איוו מל-חמה מדובר, נגד מי ובגלל מה.

כשהפוצץ הבאלון, רבה המבוכה. שר-הביטחון דויד בן-גוריון מינה ועדת-חקי-רה, בראשות יעקוב-שימשון שפירא. התו-צאה: שני קצינים הודחו. אחד מהשניים: ראש אמ"ן, האלוף יהושפט ("פט") הר-כבי.

מורהו של הנרי. השבוע חזר הרכבי לחדשות הממלכתיות. הוא מונה ליועץ שר-הביטחון. שימעון פרס, לתיכנון איסטראטגי לטווח ארוך. מייד נפוצה ההלצה שהיא יעץ לפרס לערוך את התר-גיל החדש, להפריח שוב את ברווי-המים.

מה הולך פה? שאלה בהתרגשות. אי אפשר היה שלא למתח בחזרה כי מצב כזה. הנסיבות פשוט דחפו לזה. דויד אמר שזה יעלה אצל חלק מן הר"ה.

רינה, שאינה בחורה חכמה במיוחד, הודיעה. היא לא האמינה למישמע אונייה.

אתה באמת אכלת את המוח? שאלה. בטח. השיב דויד כבדרך אגב. תמורת חמישים לירות.

אחבעת החברים התאספו בקושי מלפרוץ בצחוק, למראה המתח והנהדרת, שהתבקשה ממש מאליה. הטימטום של רינה שיעשע את כולם. הם שמרו על ארשת פנים רצינית.

הצעירה ניגשה אל סטודנט אחר, בחור מכפרי שמרני וחבריו מגדירים אותו כי סנוב של הפקולטה. ברוב התרגשות התפרצה: שמעת? דויד אכל חלק מהמוח? הצעיר פנה אף הוא אל החבורה, כדי לוודא את הידיעה המחרידה. זה נכון? שאל.

דויד המשיך במתיחה, באדישות המופת גנת של רופא קרבי בטרט מ א א ש: טעמתי חתיכה.

יכולים להיות אחרים לכך שהם משקפים במדויק את העדויות. את החלטותינו קיבלנו לא לפי רישומים אלה, אלא לפי זכרוננו הטרי מהעדויות, וסימני האמת שנתנו העדים.

מה שגרם להרשעתם של הסטודנטים לא היתה, אם כן, כל עדות נגדם, אלא כפי שטענו חברי הוועדה: התרשמנו לרעה מעדותם הבלתי בטוחה של הנאשמים. היתה זו צורה מוזרה ביותר לחרוץ גורל לוח של אנשים. שום בית ממשפט לא היה מקבל אותה.

לא במוח כי אם בנכח

אולם נראה כי דויד וחבריו לא היו היחידים שנתקפו פחדים. אווירה של פאניקה ירדה על האוניברסיטה כולה. אילו קבעו שילטונות המיכללה שכל העניין הוא בדיחה תפלה, שגולדה על רקע ההתפרקות הזמנית של אחר המילחמה, על רקע נסיגת הקרבי של המעורבים, היה כל העניין מסתים מבלי ליצור גלים. אולם לעיני ראשי האוניברסיטה הצ

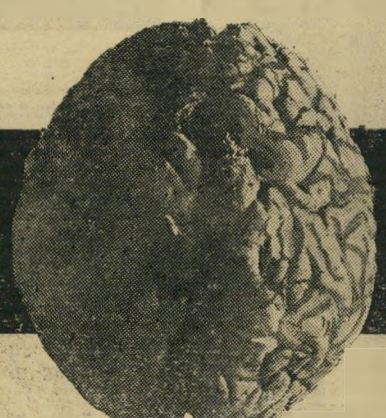
את הפסיכולוגים ד"ר יאיר אבני ופרופסור יואל שגן, וכן את הרופא הוטרנרי ד"ר אליעזר סקלס ואת מר מ. גנצלר. הוועדה ידעה, כמובן, שהמעשה הקאני באלי שיוחס לסטודנט הוא בלתי אפשרי. אבל לא היה לה אומץ לסיים את הפרשה בריבמקום. הוועדה קבעה שאין הוכחות כי דויד אכל חלק מהמוח, אך קבעה ש"התנהגות הסטודנטים היתה בלתי נאותה. סעיף ד' של החלטות הוועדה אומר כי פירוש: "חלק מחבריו (של דויד) לשלוח התערב, כביכול, עם דויד, שיטעם ממוחה של הגופה. לא נמצאה ראיה שאומנם התבצע המעשה".

למרות זאת, בהשתדלות המישה לדיקן, הועבר הכרז לועדת המישה של ה"אוניברסיטה, כדי שזו תטפל ב"בדיחה הבלתי אסתטית".

זה היה מישגה המור, כי באופן זה גופה העניין למימים של היסטוריה ציי

מתייחסים הסטודנטים והמורים גם יחד, אל גופת בני האדם המנותחות בידהם לי צורכי לימודים. מבחינה פסיכולוגית, זוהי התנהגות מובנת. הציניות וזריזות הדעת היא חלק ממנגנון ההגנה האנושי, המגן על העומדים בעימות כה ישיר עם המוות. מה שעלול להראות למתבונן כ"בינוי כבוד המת", הוא חלק בלתי נפרד מ"הווי הפקולטות לרפואה בכל העולם. אפילו פרופסורים ותיקים לרפואה, שאיש לא יחשוד בהם בזלזול במיקצועם, נוהגים להדהים את הסטודנטים שלהם כשהם שולחים אותם. "להביא סנדוויצ'ים" המור נחים בארונות ההקפאה, בהם מוחזקות גוויות המתים המיועדות לניתוח. הסיפור הדנה בחיי הסטודנטים מלאה אפיון דות ומעשיות מסוג זה.

כך, למשל, מקובל בפקולטות לרפואה לכנות את הגוויות המנותחות בשרות, ו"תמיד בשמות נשים. הגופה שנותרה באותו

מקרה

טיירו סיוטים נוראים. הם היו מבוהלים. הם חששו שמא עלול העניין לקומם נגדם שוב את החוגים הרתיים, להקפיץ במקומם את הפוליטיקאים השומרים לטרף, ליצור נחשול חדש של היסטוריה והסתה אנטי אקדמית ואנטי רפואית.

הפאניקה היא יועצת גרועה, ופחדנותם של אקדמאים מסוגלת להעבירם על דעתם. מכל מקום, תחת שתפטור את העניין ותחר זירו למימים שפויים, עשתה הוועדה את ההיפך. היא הטילה על כל החמישה עונש דראקוני, ששיכנע את הכל כי אכן קרה כאן משהו נורא ומחרד.

המישה הושעו מלימודיהם למשך שני חיים. אך למעשה היה זה עונש המור הרבה יותר, שכן עם הפסקת הלימודים צריכים החמישה לשרת שלוש שנים ב"צה"ל, ואילו לפי התקנון אינם יכולים לחזור ללימודים אחר הפסקה של למעלה משנתיים. גורלם נחרץ.

וזה עוד לא הכל. גם אם יתקבל העירור שור שהגישו הסטודנטים נגד החלטת ועדת המישה, מעטים סיכוייהם להצליח בלימודים, בפקולטה לרפואה, לא הציגים הם שקובעים את סיכויי התקדמותו של סטודנט, אלא הוות הדעת של הרופאים המדריכים. קשה להניח שאחרי מה ש"אירע, יזכו הסטודנטים המעורבים בפרשה בחוות דעת אובייקטיבית מצד מדריכיהם. המשמעות האמיתית של פסק הדין ש"הרצה ועדת המישה היה, אפוא, הרי קחקם, מיקצוע הרפואה לצמיתות.

השבוע, כשהתפוצץ העניין בעיתונות, התפלשה המדינה כולה באורגיה של היסטוריה מופלגת. הידיעה הראשונה על הפרשה פורסמה בידיעות אחרונות, עלי ידי הכתב הדתי מנחם מיכלסון. עורכי העיתון מתחרה, מעורב, זעמו על השידיעה על הופיעה גם בעיתונות, הורו לכתביהם לאסוף כל חומר אפשרי על הפרשה. כתוצאה מכך החלו העיתונים מתחרים זה בזה בכתובות מרעישות יותר, ובמאמרים נוספידים. פסיכופאטים למיניהם עלו על הגל, יחד עם העסקנים הדתיים הרגילים להפיק הון מליבוי יצרים אפלים.

מוסדות האוניברסיטה ואגודת הסטודנטים התפלשו בעפר של חלקה עצמית. אנשי ציבור ומוסדות ציבור עסקו גם הם בהמצאת גיבויים חריפים למכביר. כלפי החמישה השתררה אווירה של ליניץ, איש לא שמע, או לא רצה לשמוע, מה בפיהם. מאחר שהם עצמם שתקו, די נתבאר מרוב פחד, יכלה ההשתוללות של הימשך באיך מפריע. רק במאוחר הגישו עירעור לוועדת המישה, איימו גם ב"פנייה לבית ממשפט".

בסך הכול היתה זו הצגה מדכאת מאוד של טירוף ציבורי. נראה כי המוח היהודי המפורסם יצא, לזמן מה, מכלל שימוש — כאילו הנהג גם הוא בפורמאלין. היתה זה אופיינית לחברה, בה מקודש פולחן המתים. התבטא השבוע אחד הרופאים, שהסתייגו מצורת הטיפול בפרשה: "לאיש במדינה לא איכפת שאוכלים את המוח, לשלושה מיליון אנשים חיים — אבל כולם מוכנים לעלות על הבאי קאדות בגלל מישהו ש"אכל, כביכול, מוח של מת".

בורית, מעל ומעבר לכל פרופורציה. בוועדת המישה ישבו ה"ר אהרון יורן, הממונה על המישה של הסטודנטים באוניברסיטה, שהוא ד"ר למישה, וסגנו, הפרופסור דניאל כהנמן, פסיכולוג במיקצועו. בלט בהיעדרו בוועדה איש רפואה, אדם המצוי בצד הטכני של ה"ביעה, שיכול היה להעיד כי לא היתה כל אפשרות טכנית לאכול את המוח מבלי שהאוכל יורעל קשות.

בוועדה זו התחיל האסון. דויד וחבריו הרגישו, לראשונה, שהם הסתבכו בעניין רציני מאוד. אחרי שגודע העניין באר"י גרסיטה, איימו עליהם חברים דתיים — ואילו אחרים יעצו להם להסתיר את זהו"ת, שמא יתנכלו להם, הוזכרו גם מישלוח הכדורים לפאתולוגים, ואימיה הרצח בשיא היסכסוך על נתיחת המתים.

יום בחדר הדיסקציה כונתה בשם "רבקה". איש לא חשב לחולל שערורייה בשל כך. אבל רינה היתה מוועצת כולה, ונרגשת בעיקבות המתיחה ששמעה מפי חבריה ללימודים. היא היתה עקשנית ולא הניחה למוח לעבור לסדר היום. לא ברור מה המריץ אותה לצאת למסע הצלב שלה. היו שטענו כי היא, ויתלמידים רבים אחרים, פשוט מקנאים בדויד. ה"ידוע כסטודנט מבריק, מחונן ושחקן, אחד מאלה שאינם צריכים לשגן ולטרוח כדי לתפוס כל דבר. יש לו ציונים מצוינים. היו גם שרינו שדויד ורינה היו פעם זוג, ושמאחרי הפרשה מתחבאת אהבה נכזבת. אולם לסטודנטים רבים, הקרובים ל"פרשה, יש הסבר פסיכולוגי תקף לעניין.

מתכון השבוע

מוח ברוטב פורמאלין אֵלֶה־קאניבל

לוקחים חצי מוח אנושי, ליטר פורמאלין, חצי ליטר פנול, חמישה סטודנטים רעים, שני סטודנטים טובים, פוליטיקאים, עיתונאים, פרופסורים וכמה מטורפים סתם. מערבבים היטב. שופטים על אש קטנה, במשך חמישה חודשים. מתבנים בקרטוב תיסטוריה יהודית ומוסיפים קמצוץ פחדנות אקדמית. בוחשים מדי פעם. מעבירים דאש עיתונאית גדולה, מוסיפים עשרה גראם טרור דתי, בוחשים חזק ומזכים עד שהתבשיל רותח. מגישים בעודו חם, בתוספת מחית מאמרים ראשיים וכותרנות ענק. מספיק לכל המדינה לשבוע. את השאריות יוצקים לשאית תות והצעות לסדר היום ככנסת. זבעי קיבה חזקה בילבד.

אילו התנהגו דויד וחבריו כגברים, אילו הודו והסבירו בפה מלא את הרקע ל"פרשה, היו בוודאי רוכשים יחס של הבנה, ויוצאים מכל העניין בשלום. אולם הם נאחו פאניקה, כשהופיעו בפני הוועדה, הם גיגמו מרוב פחד.

גם בפני ועדת המישה לא הובאו כל ראיות, שדויד אומנם טעם ממוח הגופה. בפרוטוקול של ועדת המישה נכתב, בין השאר: "אחר כך ראתה רינה, ממקום מור שבה, את דויד עושה תנועה של הרמת ידו מהקערה לכיוון הפה, אם כי לא יכלה לראות אם אכן היה בידו, מוח, ואם אכן אכל, מאחר שישבה מאחור". במכתב ששלחו חברי ועדת המישה של לשלמה בירנבוים, המזכיר האקדמי של האוניברסיטה, בארבעה באוגוסט, כתבו בין השאר: "באשר לפרוטוקול, הגנו לציון כי לא נוהל פרוטוקול מלא של הדיונים ב"פנייה, אלא נעשו רישומים שונים על ידי מר חרוץ, עליהם לא עברנו, ואין אנו

היא פשוט שיכנעה בסוף את עצמה, מרוב חזרות על עדותה". הם הסבירו. "היא ראתה את דויד מאחור, כשהוא עשה את התנועה ביד, מהמוח אל הפה. עכשיו היא כבר משוכנעת שהיא ראתה אותו ממש אוכל אותו".

בניגוד לדויד, לו נשקף לכל הידיעות, עתיד רופאי מבטיה. עומדת רינה לעזוב את הארץ, וכנראה גם את הרפואה בכלל. היא נוסעת לאנגליה.

שיתוק מוחי אוניברסיטאי

כתוצאה מסערת הרוחות שהתחוללה בין תלמידי הפקולטה לרפואה בירושלים, בעיקבות סיפורת התיסטרי של רינה, החליטה הנחלת הפקולטה למנות ועדת חקירה פנימית. צוות החקירה הורכב כולו מאנשי הפקולטה לרפואה, בראשות הפרופסור גרשון גיטליס. מלבדו כללה הוועדה את המישה לדיקן, ד"ר י. אדלר,

"איך אתה יכול לעשות דבר כזה?!" הודק הבחור מכפרי שמרניו. השניים, הבחור ורינה, מיהרו לצאת מהמקום, כדי להרעיש את העולם.

מוח פתוח

עד לאותו רגע לא התייחסו דויד וחבריו ברצינות לכל העניין. כלל לא עלה על דעתם מישוה, שאינו מטורף גמור, יאזין ברצינות להתפרצות ההיסטורית של רינה.

היתה להם סיבה טובה לכך. שכן פשוט אין כל אפשרות לאכול מוח, או כל חלק אחר, בחדר הדיסקציה. אפילו הקאניבאל המורעב ביותר לא היה עומד במשימה זו. כי לכל גופה, המשמשת למטרת נתיחה, מוזיקים רעל חריף: נוזל המכיל פורמאלין דהיד (5%) ופנול (2%). הוריקה מוזרדת לתוך כלייהם, כדי שהנוזל יתפשט לכל חלקי הגוף, ויחדור לכל תא, כדי לשמר אותה. בסך הכל מוזיקים לכלייהם של כל גופה כשלושים ליטר מחומר מרעיל. לאחר מכן חותכים את הגופה לחלקים, שכל אחד מהם מוכנס לליימתח נאה המכיל גם הוא אתה תמיסה רעילה, וכאשר מועברים חלקיגופה, לצורכי עבו"דה, לקערה, מכילה גם זו את התמיסה הרעילה.

אוח מוח היה, על כן, ספוג כולו, מבפנים ומבחוץ, ברעל חריף, ומובן מאליו שהסטודנטים ידעו זאת היטב. בניגוד למה שנדמה להדיוטות, אין הרעל משפיע רק על הצד החיצוני, מבלי להגיע אל חלקים פנימיים. הרעל מגיע לכל תא בגופה.

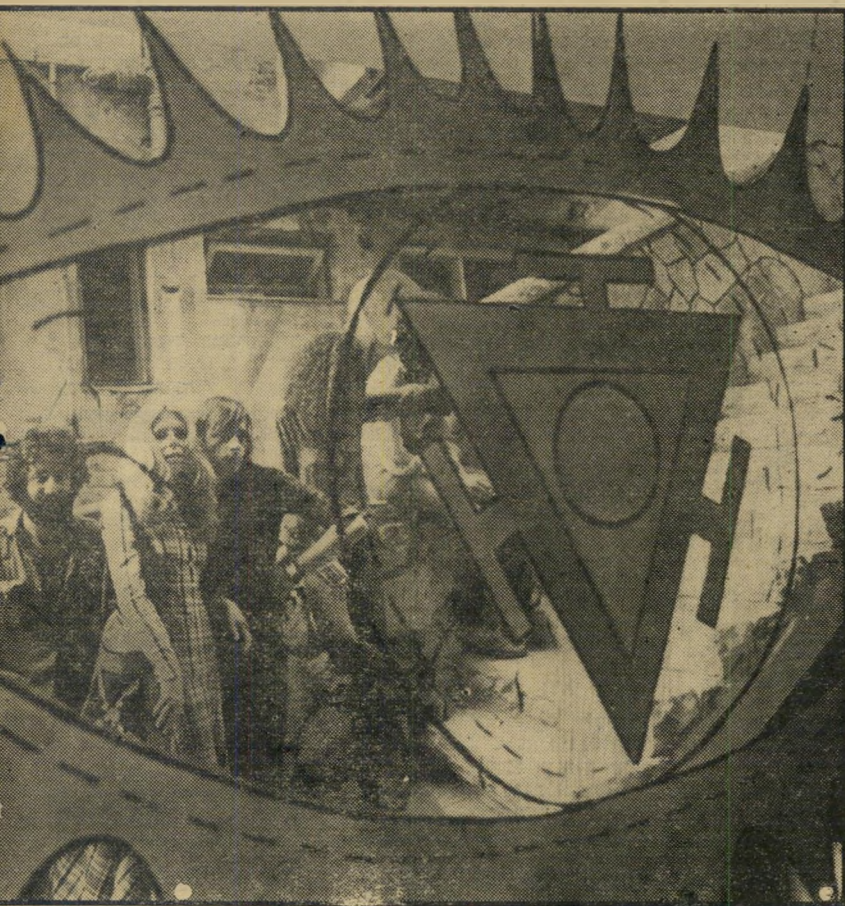
מה קורה כשרעל כזה מוכנס לפיו של אדם חי? על כך הקפידו המורים בפקולטה לרפואה להזהיר את התלמידים. היו גם הדגמות מעשיות.

בשנה שעברה, כאשר עסקו הסטודנטים בניתוח מוח של תרנגול, שנשמר באותה צורה, ניתוח טיפה ומן הנוזל תוך פיו של סטודנט, הוא התפחל בכאבים כל היום. "יש לך מול", אמר לו המורה, "אפשר לגם למות מהו?" אילו הגיע הנוזל לקיבה, עלול היה לגרום לסיבוכן רציני. "זה יכול לעשות חור בקיבה, או אולקוס!" אמר אחד הסטודנטים, על פי מה שלמד. "זה מקפיא את שריריהפה, גורם לכאבים נוראים ולצריבות".

הסיכוי שמישהו שפוי בדעתו יכניס דבר כזה לפיו ביודעין הוא, משום כך, אפסי — גם אילו לא היתה קיימת רחיעה אנושית טבעית מפני מעשה כה מסלד. הדבר פשוט לא מתקבל על הדעת. מאחר שדבר זה מובן מאליו לכל אדם המצוי ברפואה, ולו במעט, אפשר היה להניח כי העניין כולו יחלוף כמו סערה בכוס של פורמאלין. מתיחות מסוג זה הן חלק מהווי של בית הספר באוניברסיטה בירושלים, ובבתי הספר לרפואה בכל מקום אחר.

כל אדם זר שיוזמן לחדר הדיסקציה, בשעת שיעור או תרגיל של ניתוח גוויות, עלול להתחלחל מהיחס הציני-כביכול, בו

הם הבטיחו... להכניס מימד חדש" לאמנות חסו בצילו של נביא הסמים - ועכשיו

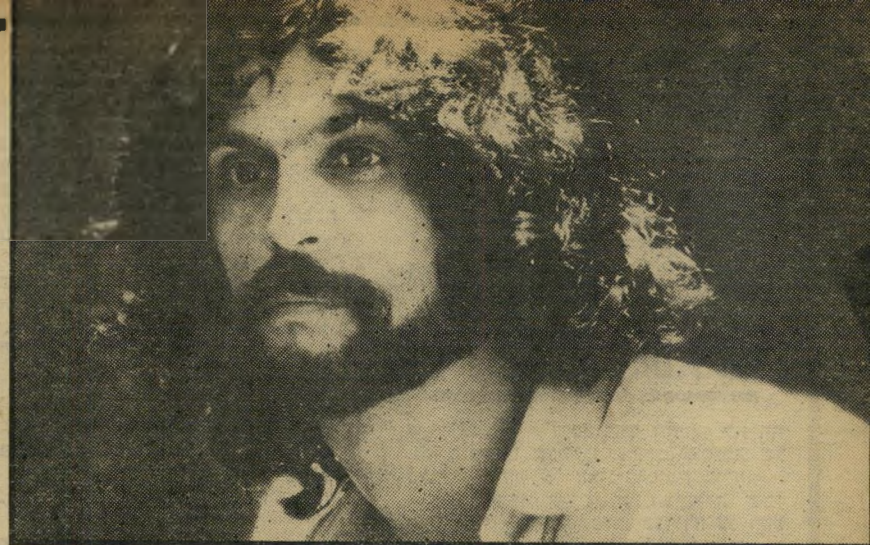
העין השני

נעיצ

אן טוכמאייר-קתמור בעת מופע הפנינג בחברת חלק מן המזדנבות שחקיפו את אנשי החבורה. חמורנות, ואן קתמור, נחגו ללוות את אנשי החבורה לכל מקום.

הכוהן הגדול

הבמאי צייר ז'אק מורי קתמור, יליד מצריים, המנהיג הבלתי-מוכתר של אנשי חבורת העיין השלישית. נחשב למוזח החושב שהכתיב את הדברים בהם האמינה החבורה, ואשר אותם רצתה להגשים.

ב ראשית היתה זו חבורת צעירים שנהגה להתכנס, לבלות, לשוחח וליצור יחד. חבורה שהחליטה לשנות, להכניס מימד חדש, שהביטוי שלו בראשית היה תפישת אחרת, רחבה, פתוחה, ולא רק באמנות — אלא ביחסים הבין-אנושיים בכלל.

החבורה כללה את הצייר-במאי ז'אק קתמור ואשתו הדוגמנית אן טוכמאייר, צלם-הסרטים אמנון סלומון, הצייר מיכאל רורברגר, השחקנית יעל אביב ובעלה עורך-הדין-לשעבר צחי שני, הצלם אורי כוגן ואשתו הזמרת סוון מהצמד סוון ופראן. השחקן-צייר אבי אביב וחברתו הדוגמנית דולי סיסו, הצייר ומבצעי חנות התקליטים חנגו מישל אופטובסקי ואשתו עידית, בתו של האמרגן גיורא גודיק, וצלם-הצמרת האמריקאית, תושבת קליפורניה, נורמן קולקין.

כ שלב ראשון פתחו אנשי החבורה חנות ונתנו לה את השם העיין השלישית, שם שהפך לכינוייה של החבורה. הן חנות, ששכנה במרתפו של בית חדש בכיכר דיזנגוף, היתה מקום מיוחד במינו. אפשר היה לרבוץ שם שעות, להאזין לתקליטים החדשים ביותר בשוק; למי צוא במדפים ספרים נדירים של נביא ה-אל.א.ס.די. סימולי לירי ושל מנהיג תנועת ההיפים האמריקאית ג'רי רובין לצד סיפ

הכוהנת

אן טוכמאייר-קתמור, מי שהיתה דוגמנית עירום ונערת-זונה, הפכה לחיפית לאחר שהכירה את ז'אק. למטה: מישל אופטובסקי, בעלה של עידית גודיק.

אן והמזדנבות

ות ולח"י אדם - הם

הם עזבו את הארץ

המרכז הרוחני

חנות העיין השלישית, ששכנה במרתפו של בית חדש בכ"ר דיונגוף, היתה שייכת לכל אנשי החבורה, שימשה כמקום

מיפגש בו נערכו ערבי הפנינג והוקרנו סרטים. החנות נפרצה פעמיים, גרמה למשבר כלכלי לכל אנשי החבורה. המשבר היה הקשה ששבר את גב הגמל, עודד אנשי החבורה להחליט לעזוב את הארץ.

נוא אורי, צלם המערכת לשעבר היה מעמודי התווך של החבורה, ירד עם אשתו הומרת סוזאן לקנדה, בטענה שבארץ אינו יכול ליצור.

סיסו דולי, הדוגמנית המצליחה בת עכו, נסעה לניו-יורק, שם היא משמשת כמודל לצייר סלואדור דאלי ודוגמנית צילום לצלם ג'והן סטיבנס.

אביבי אבי, השחקן-צייר, היחיד מבין אנשי החבורה שעדיין נשאר בארץ, מתכוון גם הוא להצטרף אל חבריו בניו-יורק, בעוד כחודשיים.

ריהם של הפילוסוף ניטשה והסופר הרמני הרמן הסה; אפשר היה למצוא שם קטלוגים של מודליינא, סיקאסו וסלואר דור דאלי לצד סיפורות מיקצועיות, בעיקר בתחום האמנות שחשטיקה את אנשי הי קבוצה. בערבים נערך במקום חוג לקולנוע, בו הוקרנו סרטים שונים וסרטים פרי יצירתם של אנשי החבורה. נערכו גם תערוכות וערבי "הפנינג", שזכו לכיסוי נרחב בעיתונות. ערבי ה"הפנינג" כללו הפעלות-ריקודים ספונטאניות, מוסיקה חדשנית ותצוגות-אור פסיכודאליות. הם גם הכיאו אל הנער את בשורת הסמים. ה"הפנינגים" שהתרחשו שם, היו אופיים עשן, קטורת וניחוח. סביב החבורה התגודדו תמיד חתיכות מעריצות, הן ה"מזדנבות". בדירת הווג קתמור שברחוב דיונגוף אפשר היה למצוא תמיד כמה מזדנבות כאלו שגרו במקום, כמו לילי אבידן, שחקנית בשם אורלי ז'בין, אילנת גולדן, ובחורה גדולת מימדים בשם שלומית, שכינייתה היה "שלומה".

אפשר היה למצוא שם אורחים לרגע מכל רחבי העולם, החל מהיפים למיניהם וכלה באמנים. לעיתים גראה הבית יותר כאכסניית-נוער מאשר כדירתו של זוג. אנשי חבורת העיין השלישית עוררו עניין רב, אך, אמצעי התקשורת סילפו את דברינו והתייחסו רק לחלק הסנסציוני שבעניין, טוען אבי אביבי.

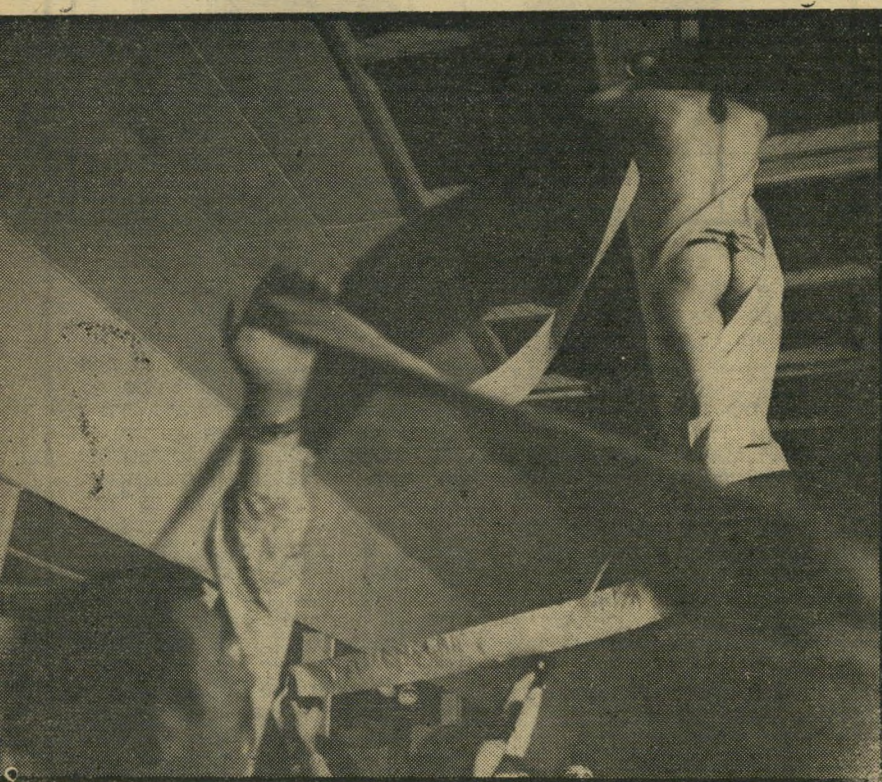
תוך תקופה קצרה מיום פתיחת החנות נפרץ המקום פעמיים, ובין השאר נגנבה גם המערכת הסטריאופונית. ה"קליינטים" שמילאו את החנות רבצו בה שעות, יותר מאשר ענו. כל אלה (חמש בעמוד 20)

ישית

מרה

ההפנינג האחרון

נערך בבית-האמנים שברחוב אלחרידי בתל-אביב וזכה לכיסוי נרחב באמצעי התקשורת. בערבי ההפנינג נחנו אנשי החבורה לתת חופשות ריקוד ספונטניות ולשתף את הקהל, שחתאסף במקום, וכל זאת לאורה של תצוגת-אור פסיכודאלית.

(המשך מעמוד 19)

ממייסדי חנות התקליטים חנוך, היה גם הוא טיפוס "מרוכז" עד שפגש באנשי חבורת "העין השלישית". אז הוא שינה את אורח-חיוו ואת סיגנון-לבושו. מכר את חלקו בחנוך, ואת חכסו השקיע בעשיית סרטים ובציוור. גם אותו דחפה סגירת ה- חנות לנסוע לניו-יורק, שם, הוא אמר, יוכל לפתוח תערוכות ולעשות סרטים. ז'אק קתמור ואן טוכמאיר, שהיו ללא ספק חוגג הבולט ומנהיג החבורה, והציר עליו סבבו העניינים, עזבו את הארץ לפני כשבוע, אחרי שמכרו את דירת-הגג שלהם ברחוב דיונוגוף. על אישיותו של ז'אק נשפך כבר דיו רב. הצייר יליד מצריים, שהיה נשוי פעם לדוגמנית הלית קתמור-ריבלין, הוא אישיות חזקה וקשה. כוח-השפעתו על אנשים גדול, ויש לו שונאים ומעריצים במידה שווה.

ז'אק, שביים בזמנו את הסרט מקרה אשה בליכובה של אשתו הראשונה, במשך שנה שלמה ובאמצעים דלים, נחשב ליצצר קולנוע רציני וכישרוני, אמרי מאז מקרה אשה לא עשה כל סרט באורך מלא, אלא רק סרטים קצרים לסלוויה ולמישרדי-הממשלה. אחד מהם, סרט על ציוריו של יוסל ברגר, אף זכה בפרסים.

הוא ואשתו אן, מי שהיתה בזמנו נערת-זוהר ודוגמנית-העירום מיספר אחת של

שברו את החנות מבחינה כלכלית. אנשי החבורה טענו, בזמנו, שדווקא הפתיחות שלהם וחוסר-האמצעים בו ניהלו את העניינים, בחנות שהיתה פתוחה גם כ- מועדון בפני כל, דווקא אלה היו הפירצה שקראה לגנוב.

ואם קודם לכן דיברו אנשי החבורה על ירידה מן הארץ בקול דממה דקה, הרי עם סגירת החנות ופיתח החלו מדב-רים על כך בריש-גלי. הם טענו שאינם מוצאים עין פקוחה ואוזן קשבת בארץ, ולכן אין ברירה אלא לנסוע מכאן ולייצר את האמנות במקום אחר.

הגורו

נביא-האמת

ראשונים נסעו מהארץ השחקנית יעל אביב ובעלה צחי שני. שני, שהיה בזמנו עוזר מצליח ו"מרוכז", נטש את מק-צווע והיה עסוק ראשו ורובו בענייני חבו-רת "העין השלישית". הוא הקפיד לגדל שיער ארוך, הטליא את כל מכנסיה-ג'ינס שלו, לבש חולצות טריקו, ותמיד אפשר היה לראותו מסתובב כשספר של ג'רי רובין או טימותי לירי תקוע מתחת לזרועו. הוא נתפש לחורת התינו, ומצא לו איזה גורו בחודו הרחוקה, אליו התקשר באמ-צעות חברים אנגליים.

אשתו, יעל, שהיתה אז בשיא הקריירה שלה וזכתה סוף-סוף להכרה כשחקנית רצינית וכישרונית, הושפעה מבעלה ו- החלה סוגדת להינדו וללגי ברוס. אלה שהכירו פעם את יעל היפה והמטופחת, לא יכלו להתעלם ממראה הריפית שסיגלה לעצמה: חולצות רקומות, ג'ינס, ושיער פרוץ.

עם סגירת חנות "העין השלישית" החל צחי שני לביים מחזה פרי-עטו, שנקרא חטט האור השלישי. על הצד הטכני וה- מישחק היו ממונים אנשי חבורת "העין השלישית", כשבראשם אשתו השחקנית ואבי אביב. את התקציב להפקה סיפקה לצחי עיריית תל-אביב. כשהיו החזרות בעיצומן הופסק התקציב. וצחי הממורמר טען שהוא נלקח ממנו עלימנת לממן את תקציב הבחירות של סיעת המערך ב- עירייה.

הפסקת החזרות על המחזה היתה אור-אדום. צחי ויעל השאירו את דירתם ש- ברחוב פילון בידי הצייר מיכאל רורברגר והשחקן-צייר אבי אביב, ונסעו לאמסטר-דאם, כשמגמתם להגיע אל הגורו בהודו. אך להודו לא הגיעו. מילחמת יום-הכיפורים, שתפשה אותם בלונדון, גרמה לכך שממשלת הודו סירבה להעניק להם אשרה בשל היותם אזרחים ישראלים.

כיום נמצאים צחי ויעל בלאוס הרחוקה, שם הם עוסקים במדיטציה. הם יחזרו ארצה כניראה בספטמבר, על מנת להסדיר עניינים ולנסוע שוב — הפעם לניו-יורק. אחריהם נסעו הצלם אורי כוגן ו- אשתו הומרת סוזן. אורי, שהיה בזמנו צלם העולם הזה, התיימש מהמצב בארץ. הוא הפך להיות אחד מעמודי-התווך של החבורה, ובאותה תקופה פגש גם את אשתו הבאה, הזמרת ילדת קנדה סוזן. הפגישה בין השניים השפיעה על אורי בצורה בלתי-רגילה, הפכה אותו לאדם חדש.

עם סגירת החנות טען אורי שיותר אין לו מה לחפש בארץ. כל האפשרויות נס-תמו בפניו, כך אמר, וכל ניסנותיו ליצור בארץ עלו בתוהו. אורי לקח את אשתו ונסע לארץ-מולדתה, קנדה. כיום חיים אורי וסוזן בכפר קטן ליד ונקובר, כשאורי מצלם וסוזן שרה.

תל-אביב

קטנה מדי

השלישית שנמעה מכאן היתה הדוג-מנית דולי סיסו. דולי העכוית היא אי-שיות רב-גונית.

הנערה ש-מאחוריה שורה של בעלים ו- עסקים — שתמיד היו לוטים בערפל, היא דוגמנית מצליחה ביותר בניו-יורק. היא שהה גם מיספר שנים בקנדה, ובארץ הכירו אותה בזכות שני הכלבים האפגא-ניים הענקיים שליוו אותה לכל מקום. לגבי דולי, שתל-אביב ללא ספק היתה קטנה עליה, היתה סגירת החנות סיבה טובה מאוד לשוב לניו-יורק, שם יש לה פרגסה מובטחת. כמודל של הצייר סלואא-דור דאלי הצלם הידוע גיחון סטיבנס.

בעיקבות דולי נסעו מישל ועידית אופ-טובסקי, לניו-יורק דרך גרמניה. שם הם יבקרו את הוריה של עידית, האמרגן גיורא גודיק ואשתו אמה. מישל, שהיה בזמנו

1928

תשבץ העולם הזה

9	8	7	6	5			4	3	2	1
										10
			13		12	11				14
			16				15			17
			19				18			20
			24		23		22		21	
				28	27			26	25	
				30						29
35				34			33		32	31
	42	41		40	39		38		37	36
		46		45		44				43
							48	47		
54		53		52		51		50		49
					57		56			55
				62		61		60		59
				65		64			63	
				67						66
72				71			70		69	68
		79	78			77	76	75		74
							81			80
				87		86		85		84
							90		89	88
										92

87. אגו; 88. שאין עליו עורדין; 90. תבלין לקפה; 91. רועש; 92. שבח וקיי-לוסים; 93. מושב בגליל.

מאונך:

1. העברת תכונות מהורים לבנים; 5. אחת מבנות מישפחת; 10. עיטור אטום חום-שחור; 11. סחב; 13. שר; 14. מונרך; 15. גמיעה; 16. נכנסו להריון; 17. קידומת הולנדית; 18. ענף צעיר; 19. סופר של טוב; 20. צבא-הגנה-ליש; 21. ראל; 22. פריץ; 24. מין ארג דק משר-בח; 25. בליטה בקרש; 27. מספיק; 29. צמד; 30. ללא; 32. נדודים; 34. ראש-פיסגה על הר העברים; 36. סיומת לרבות; 38. קפיצה; 41. מישקולת-בני-אים תלויה על חוט; 43. תבלין שכיח; 44. קיבוץ דתי בגליל התחתון; 46. קרי-אח וזירו הפוכה; 47. כלי-הפירה; 49. דו מוגבה במחצית-הטון; 52. תיאטרון ישראלי; 55. שם סיגני נפוץ; 56. כשר פים אפריקאיים; 58. חומר-בעירה; 59. ארג; 60. טינה שבלב; 62. מצבת-זיכ-רון; 63. ממלכה קדומה; 64. ענף עצות; 66. דוכן מוגבה; 67. אריס; 69. סופר בידיוני; 71. מעבר מעל מים; 73. חלקן הטפל של הבר; 75. סחור-סחור; 78. מידה קדומה לנוזלים; 80. חצי יריו; 81. סופה של יוון; 82. מנת-מזון; 83. יצר חוס; 85. שעות אחרי-צהריים;

יעל אביב וצחי שני
נביא האל.א.ד.

ישראל. ניהלו אורח-חיים היפי, וביתם היה פתוח לכל. כיום נמצאים ז'אק ואן בפרס, כשאן עובדת כדוגמנית וז'אק מנסה להציג את סרטיו. מטרתם להגיע לניו-יורק.

תגבורת ישראלית

לגרניניץ'-ווילג'

חד עם ז'אק ואן נסע גם צלם-הסרטים אמנון סלומון, שנחשב לטוב שבצלמי הקולנוע בארץ. אמנון התיימש לגמרי מ-תעשיית-הסרטים בארץ והיה ממורמר מאד בתקופה האחרונה. בזמנו נערך בסמינסק מיבצע של עשרים וארבע שעות של קול-נוע, ואמנון אמר: "בואו לראות את הסרטים, תראו שאני מסוגל לעשות דבר-רים אחרים פרט לשרית". במקום אחר בעולם לא היה נאלץ צלם קולנוע ברמתו להגיד דברים כאלה, והוא ידע זאת.

היחידי מאנשי החבורה שנשא-ר עדיין בארץ הוא השחקן-צייר אבי אביב. אבי הגייג'י, מי שמילא תפקיד ראשי במחזמר-נפול קפוצ, תלה תקוות רבות בהצגתו של צחי שני חטט האור השלישי, נאלץ להתפשר על תפקידים בסרטים שלא עניינו אותו. בחודש הבא הוא עומד להצי-טרף אל אנשי החבורה בניו-יורק, מייד לאחר שיסיים את ההתייביותו בארץ. כל אנשי החבורה נוסעו דיברו זמן רב על ירידה, אבל חבריהם מוכנים להי-שבע שאיש מהם לא התכוון לכך ברצינות, ושבסופו של דבר ישובו כולם ארצה. "מטרת הנסיעה מהארץ היא להתאחד בחורה בניו-יורק, ולהמשיך וליצור במקום שלאמנות יש סיכוי להגיע לקשת רחבה יותר של אנשים", אמר אבי אביב. חבורת המודנבות שהתגודדה סביב ה-חבורה נמצאת גם היא בדרכה גירורקה. ספסלי כסית ומדרכות דיונוגוף יחרו אר-תם. לעומת זאת, הגרניניץ'-ווילג' הגירורקי, המלא בלארזי סיסוסים צבעוניים ו-יצא-ידופן — יזכה בתיגבורת לא צפויה.

ההסכם להצטרפות המפד"ל לממשלה כבר הושג * מפ"ם שוכנעה להסכים * יעבדו על ל"ע ור"צ * הליכוד מזדעזע אך לא יתמוטט * רימלט לא יתפטר * תמיר יבצע נסיגה נוספת

אליעזר רונן, מעמדה אותו לביוררים ולשיחת נוקבת. ואילו רונן עצמו רמז לא פעם, בשבועות האחרונים, כי היה מאושר אילו יכול לעזוב ולהצטרף למפלגת העבודה. בתוך הליברלים העצמאיים קיימת תסיסה קבועה, אך תה מלבנים חוגי הצעירים בהשראת חברי כנסת מסויימים, נגד שילטונו של משה קול. האיום המתמיד על איחוד בין הליברלים העצמאיים לבין הליברלים שבליי כור, גורם לקול נדודי שינה, ויריבו מנצלים זאת היטב. ביחסים בין שולמית אלוני לבין שני חברי הכנסת האחרים מרשימתה, בועז מואב ומרשה פרידמן, חלה שביתת-נשק, לאחר מספר סצינות חצי-ציבוריות. אך לכל אחד ברור כי השקט הוא מלאכותי וזמני.

הליכוד

המפולג

אך לא רק במפלגות הקואליציה חוגג הפירוד. נראה כי הרשימה המפולגת ביותר, בה מושכים כוח רבים לכל כיווני השמיים, היא דווקא סיעת הארץ פרוציה, הליכוד. את כותרות היתרונות תופסות ההתכתשויות בין שני חברי-לשעבר, ח"כ שמואל תמיר ואלי עזר שוטק, מעללי המרכז החופשי מזכירים תסריט של סרט מדרגה ד' ומעורבים בהם מזכירות, מוסיקה, פריצת ארונות, גניבת מיכתבים ושכנים הצופים בכתונות-לילה בכל המתרחש לנגד עיניהם.

אולם, אם יצטרך תמיר לעמוד בפני הבירור אותו מכין לו בגין בנושא השטחים — תחת איום ברור של פילוג במפלגתו — כאשר שוטק, יחד עם ח"כ הצעיר אהוד אולמרט יצטרפו באופן מוחלט לחרות ולמנהיגה מנחם בגין, הוא ייוותר עם ח"כ עקיבא ("הזמר") נוף, "גורם-צרות" אחר בליכוד, הוא אריק שרון. ראשי הליברלים טוענים בריש-גלי כי חברי-מפלגתם, אריק שרון, הוא "גמור" מהבחירה הפוליטית. אריק אינו נשאר חייב, ובנאומו בכנסת לעג גלויות למפלגתו שלו: "חמ" רקדים מה יפית בפני המערך". הוא אף תקף בחריפות, ללא נקיבת שם אומנם, שניים מחברי מפלגתו-שלו: ח"כ יחזקאל פלומין, מחותמי המינשר הפלסטיני (עליו חתמו גם שני ראשי הערים של הליברלים, ראש עיריית תל-אביב שלמה ("ציצ") להט וראש עיריית רמת-גן ישראל פלד), ואת ח"כ זלמן אברמוב, שותפו של אריה (לובה) אליאב למינשר אחר.

בעת נאומו זה של אריק, עזב מנהיג מפלגתו, הד"ר אלימלך רימלט, באופן הפגנתי את אולם מליאת הכנסת. אולם גם חייו של רימלט עצמו, אינם קלים. רימלט, אשר הבטיח לוותר על ראשות המפלגה תוך שנה, הרי דיע כבר עתה כי לא יעשה זאת, כל עוד קיים האיום כי יריבו השנוא עליו, אריה ("לייב") דולצין, אשר שמו מוזכר כיוורשו של רימלט, עלול לקבל את התפקיד.

שידוך כן

חתונה לא

כי אותה עת מנהל רימלט משאומתן אינטנסיבי ביותר עם חברי ע"מ שבלכוד. מפלגה קיקיונית זו יודעת, כי אין לה כל זכות קיום במיסגרת עצמאית, ומנסה לפתוח לה אופציות שונות לקראת הבחירות הבאות, בכל עת שתיעכנה. השידוך בין שתי מפלגות אלו נראה טוב הן לחתן והן לכלה. ארבעה חברי ע"מ הם תוספת כוח רצינית לליברלים, במתח המתמיד בינם לבין חרות. ואילו המפלגה הליברלית היא תעודת-ביטוח מצויינת לארבעת חברי-הכנסת-בחסד של ע"מ.

למרות ששידוך זה נראה מצויין, הרי החתונה עצמה לא תיערך. נראה כי מנהיג ע"מ, ח"כ יגאל הורביץ, עדיין ממתיך לראות כיצד יפול דבר במילחמה הצפויה בין משה דיין לבין מנהיגות מפלגתו, ודווקא דיין הוא בן הבית הטבעי והקרוב לע"מ.

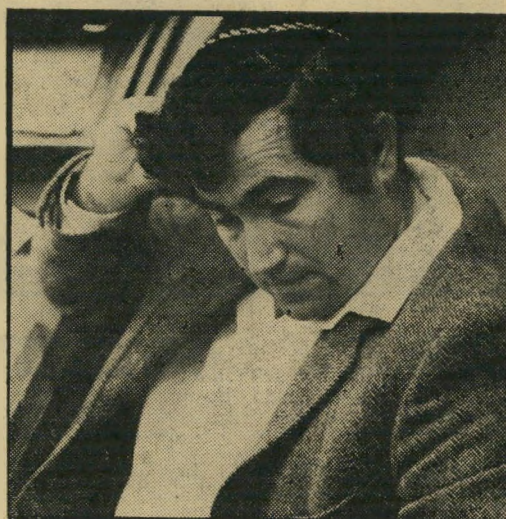
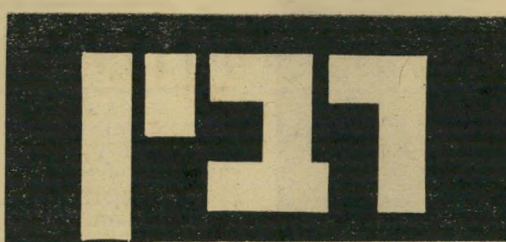
השיחות בין הליברלים לע"מ יביאו, כפי הנראה, להצהרת-אהבים מסוג של הסכמי-שיתוף-פעולה ונקיטת עמדות משותפת, אך לא לאיחוד של ממש.

למרות מחול-השדים המתחולל בליכוד, נראה כי מיסדת פוליטית זו לא תתפרק, ולו משום הסיבה הפשוטה שכל אחד ממרכיביה יודע, כי פירוק הליכוד פירושו התיאבדות פוליטית.

אל כל אלה מצטרפים אפילו חברי החזית של אגו"י ופא"י, במריבות הפנימיות אצלם. מפלגה זו, אשר בקונסולציות פוליטיות מסוימות יכולה להוות את לשון-המאזניים, שטועה אף היא מבפנים, כאשר דווקא הח"כ המתון-לכאורה אברהם ורדיגר, מגלה עמדות נוקשות, ואילו שותפו ח"כ שלמה לורנץ הוא המתון, אך גם כאן, אין סכנה לפרישתו של מי מהם.

בעוד ההתכתשויות בתוך המפלגות גוברות והולכות, עדיין מאיים הצל הגדול, משה דיין, על כל המערכת הפוליטית בארץ. חסידי דיין, ובראשם מרדכי בן-פורת, אגרים כוח ללא-איות, ומכניס את הקרקע — אם וכי אשר יחליט דיין ליצור משבר ממשלתי ולנסות לכבוש את השלטון מידי מפא"י.

פחד דיין, אשר לכאורה נראה כיום כשוקט על שמי ריו, מאיים לא רק על ראשי-הממשלה ועל מפלגתו, אלא גם על כל המפלגות האחרות. שם נערכים כוחות בעד ונגד דיין, כשכל נאום וכל הצהרה נשקלים מנקודת-המבט של: "איך יגיב דיין".

מעשה הפודיות שהוטל בשבועיים האחרונים על מיספר ישיבות שנערכו, הן במישרד ראשי-הממשלה והן בחדר-הסיעות שבבניין הכנסת, עורר גל של שמועות על כך שמשוה חשוב מתבשל. אולם הישיבות הסודיות הללו לא עסקו בענייני חוץ וביטחון, ואפילו לא בענייני המשא-ומתן עם ירדן. היו אלה הישיבות האחרונות שהתקיימו במשולש מפלגת העבודה, מפד"ל ו-מפ"ם, בהן הוחלט סופית על צירוף המפד"ל לממשלה.

ראשי-הממשלה יצחק רבין, המבוהל מחיציה-איום אורחם שולח לעברו ללא-הרף משה דיין, בתוספת רמזים ממנהיגי המפד"ל על התהדקות הברית בין מפלגה זו לבין הליכוד ומשה דיין, החליט להפעיל את מלוא השפעתו למען צירוף המפד"ל לקואליציה.

המתווכים המסורתיים מצד מפלגת העבודה — השר חיים צדוק, ח"כ משה ורטמן וח"כ מנחם הכהן, ניראו כבלתי-מספיקים לצורך ביצוע משימה זו, לאחר כישלונם הקודם. צדוק היה מתון מדי, ורטמן עסקני מדי, ואילו הכהן הפך להיות בלתי-מהימן הן על העבודה והן על המפד"ל, בכל הנוגע לנושא זה.

מטעם זה החליט רבין לקחת את הטיפול על עצמו. הוא זימן אליו את שר-החקלאות אהרון אוזן, הזכיר לו כי הוא אדם דתי, ושולח אותו לממש את הדופק אצל מנהיגי המפד"ל, יוסף בורג ויצחק רפאל.

השניים, הנאבקים נואשות במפלגתם למען הצטרפות לקואליציה, דרשו כי השיחות תיערכנה בסודיות מוחלטת, בעיקר משום שני חברי-הכנסת הצעירים של המפד"ל, זבולון ("סמ") המר, וד"ר יהודה ("סוסו") בן-מאיר, ואומנם, שניים אלה הבחינו לפתע כי חבריהם למפלגה נמנעים לשוחח עימם, מסתודדים, בצורה חשודה "דה" בינם לבין עצמם ועם חברי-כנסת של המערך.

אך למרות כל אלה הודיעו בורג ורפאל לרבין, כי יתיה עליהם להצטרף את המר לממשלה, כפי הנראה כשר-הסעד, כדי להשתיק את חוג האומנים במפד"ל. לחוג זה אומנם רק 20% במסודות מפלגה זו, אולם הם הצליחו עד כה לטרפד את כניסת מפלגתם לממשלה.

טיפול

בשותפים-הזוטרים

השכ הבא שר רבין היה פעולה לעבר המערך ולמפלגת הקואליציה הקיימת. רבין הוזמן את מנהיגי מפ"ם לשיחות נפרדות והצליח לשכנע אותם להסכים להצטרפות המפד"ל לממשלה, על-פי הנוסחה המוסכמת של הרב הראשי לישראל, הרב שלמה גורן, נוסחה זו טוענת, שגיר יעשה לפי המקובל מדור-לדור.

לאחר השגת הסכמת מפ"ם לנוסחה זו, אחרי שרבין איים בחציצה כי הממשלה, במתכונתה הנוכחית, נותנת פתח להסתערויותיו של משה דיין, נותר לראשי-הממשלה לטפל רק בשני השותפים הזוטרים של הקואליציה: הליברלים העצמאיים, ומפלגתה של שולמית אלוני, ר"צ.

למרות ההכרזות הנוקשות של מנהיגי ל"ע, ובעיקר אלו של שר-התיירות משה קול, בעניין איי-הכניעה ל-דתיים, נראה כי רבין יצליח, בשיחות אותן יערוך השבוע ובשבוע הבא, להתגבר על מיכשול זה. אחד הנימוקים המכריעים בשיקולי קול והשר-בלייטיק גרעון האוזנר, יהיה העובדה ששניהם אינם חברי-כנסת. אם תיפול הממשלה, הם יישארו בחוץ.

חוגים שונים במפלגת העבודה, המכירים היטב את שולמית אלוני, מוכנים להישבע כי גם היא תצליח למצוא נוסחה גואלת, ותיאשר שרה.

רמז להצטרפות הודאית של המפד"ל לקואליציה נתן ראשי-הממשלה, כמעט בהיסח-הרעת, למישלחת מבני עדות-המוח, תושבי חיפה והצפון, שהופיעה בפניו ב-שבוע שעבר. מגמתה של המישלחת היתה מינויו של הח"כ הצעיר ממפא"י בחיפה, משה שחל, כשר-התיק שורת (תיק בו מחזיק בינתיים ראשי-הממשלה בעצמו).

רבין הסביר לחברי המישלחת כי במידה שהמפד"ל לא תצטרף לממשלה, הוא יערוך שינויים במישרדים השונים, ולכן אין הוא יכול למנות עתה שר נוסף. כן טען, כי הוא עדיין שומר מקום בממשלה לאבא אבן (בתפקיד של שר-ללא-תיק — לפי הגדרתו של רבין). אולם, אם ייכנסו המפד"ל לקואליציה, מובטח התיק לשחל.

בסיום השיחה, כאשר נפרד ראש הממשלה מחברי המישלחת, אמר להם בחצי-חיוך: "אתם צריכים להתמתן רק חודשיים, כדי ששחל יהיה מיניסטר".

אין כימט כל ספק, איפוא, שכאשר תתכנס הכנסת לישיבתה הראשונה, אחרי הפגרה, כבר יישבו ליד שולחן הממשלה לפחות עוד שלוש דמויות חדשות-ישי: גות: שר-הפנים יוסף בורג, שר-הדתות יצחק רפאל, ו-שר-הסעד זבולון המר.

אולם, בעוד שנראה כי שתי מפלגות שותפות-היסטוריות מצליחות לגבש חזית אחת, הרי בתוך המפלגות עצמן, סוערות הרוחות. את מפא"י מסעיר עתה הרב קרגמן-גרשוני, המאיים לשסע את המפלגה. מריבה זו מתנהל בסיגנון שהוא חדש במפלגה:

"אתה לא נורמאלי!", "ירדת מהפסים!", "אני אורוק אותך מכאן!", "מגיע לך בעיטה בחתן!", "צריך לחתוך לך את הלשון!", בצד קללות כמו "גיבוה", "סנילי", גם אצל שאר מרכיבי הקואליציה אין השלום שורה. מפ"ם מוועזת מהתנהגותו של המרדן-התורן שלה, ח"כ

תמרורים

מצפים לתינוק. איש הסרטים יגאל שילון, אחיו של איש הטליוויזיה דן שילון, ואשתו היספופייה זהבה (עניבר לשעבר) העובדת כריילת באל-על, קורקעה עד לאחר הלילה.

מונתה. לתפקיד עורכת היומון בשפה האנגלית ג'רוזלם פוטס, במקומו של טד לוריא שניסטר לפני מיסטר שבו עות, לאה כרדוד, שהצטרפה למערכת העיתון ב-1935, שימשה מ-1961 כסגנית העורך.

נבחר. לתפקיד ראש המועצה הז'ורנלית שער הנגב, במקומו של חבר ק"ר בן ברורחיל אריה מליץ, שכיהן בתפקיד שמנה שנים — צבי חזן (43), שעלה לארץ ב-1957 מברזיל, הצטרף לקיבוץ ברורחיל, היה בשנים 1968-1970 ראש מישלחת מחלקת העלייה של הסוכנות היהודית בברזיל, ריכז לאחריה את תוכנית קליטת העולים מדרום-אמריקה בדרום הארץ.

ניבחר. עלידי חברת התקליטים טי.בי.אס. בארצות-הברית כטכנאי השנה, המלחין הישראלי לואי להב, העובד בשנתיים האחרונות באולפן הקלטות בניו-יורק. להב היה בזמנו חבר בצוות ההי של הצנחנים, התפרסם כאשר הלחין את הפזמון בעיר הזאת שלום, התמחה בעבודתו בארצות-הברית בעיקר בהקלטות חיות, קיבל כפרס בילוי חופשה בת שבו עיים עם אשתו בקליפורניה.

הוענקו. לניספח הצבאי הישראלי בברזיל, אל"ם שאול אפק, מדליית הצבא הברזילי מריטו סאנטוס דומונט, על "כישוריו האישיים והתרומה החשובה שתרם לחיל-האוויר הברזילי".

עומדים להינשא. הקריין הראשי של גלי צה"ל עידן ברעמי, העומד להשתחרר משירותו הצבאי וללמוד באוניברסיטה לימודי אפריקה, וחביתו מזה שנתיים כתבת שידורי ישראל אורנה יער, הלומדת באוניברסיטה יחיים בן-לאמיים. השניים התוודעו כאשר אורנה שירתה בתחנה הצבאית כמזכירת יומן-צה"ל וככתבת.

נישאו. בבית-משפט עירוני בברזיל הילס, השחקנית פיו דאנאווי, שהתפרסמה בגילום תפקיד בוני בסרט בוני וקלייד, והזמר פיטר וולף.

נישאו. בשווייץ, בנו של הכוכב הוותיק צ'ארלי צ'אפלין, יוג'ין צ'אפלין (21), והשווייצית בת ה-20, סנדרה גיי ניר.

נחוג. יום הולדתו ה-65 של השחקן הבריטי ג'ון מילס, מופיע על הבד והבמה מזה 40 שנה. מככב עתה לראשונה בחייו במחזמר.

נפצע. עת שיחק טניס, ראש מגי-שיהרצף בערבית בטלויזיה הישראית, ויקטור נאי סיב, שמעד ונקע את רגלו.

נאסיב. וכסופרת מצליחה, שאחד מספריה אף תורגם לעברית.

נהרגה. בצרפת) בתאונת-דרכים, ארוסתו של השחקן-במאי רוברט חוספיין, מישל וורטיין, שנהגה במכונית כשי לצידה ארוסה, והתנגשה במשאית. המכור נית החלה לבעור, וחוספיין ניסה לשווא לשרר את חגורת הבטיחות שלה כדי ללחצה. השחקן עצמו ניכונה קל. השניים עמדו להינשא בעוד חודש — חוספיין בילישית, מישל בראשונה.

אמי הצמרת באו

כדי לשמוע בפאב

שירים גסים

שלא ישודרו ברדיו

כי נלי הוכשטיין היתה זונה... והרופא שלי נבזה — / שאל: "היכן חוטפים את זה?" / "ביריד פרחים" שיקרתי לו / כי לא רציתי לגלות, שנלי הוכשטיין היתה זונה..."

שירים ישרים. מגנינות ישר. זמר ישר. חסר מקום. נרתמה למלאכה חברתו לעבודה של אבי קורן בגלי צה"ל, בתיה שושני. היא שידכה בינו לבין הבעלים של הפאב הנרי השמיני בהרצליה. שמעו

ליהדות - לימה!

בסבסטיה? מפני שהבטיחה שצה"ל ירים את המתנחלים. וכדי שבתוסטוריה של עמדהספר יירשם שגם לו היה הווי של פאבים. הנציח אבי קורן את החומר בסיפורן המלווה איורים, עומד לי על קצה הלשון, אותו הוא מחלק בליווי הקדשות מתאימות לנושא.

אבל עכשיו אני מוכרח להכין משהו צנוע שבצנוע, אומר אבי, "כדי שלא יחשבו שאני רק מאניאק".

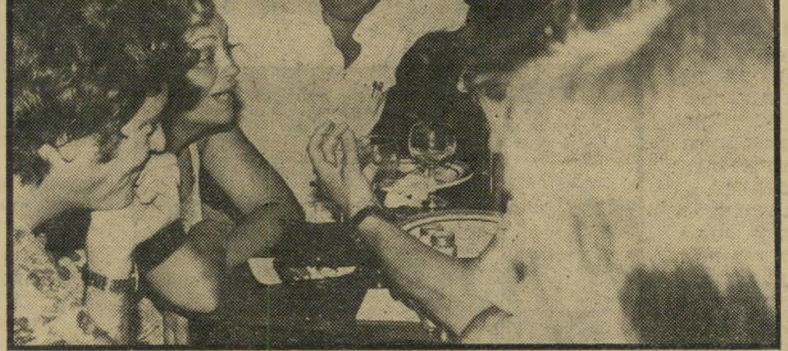
הזקן שלי הוא נגר, / כל היום עושה רהיטים. / ביום הוא דופק מסמרים — / ובליילה דופק הוא אותי.

הזקן שלי הוא דפתן, / ואת מלאכתו הוא

הבעלים את השירים, פסקו: "אתם מתחילים להופיע אצלנו כבר היום!" כימעט בלי הכנה מוקדמת, עלה ישראל גוריון לבמה. התוצאה: רבים מאורחי הפאב הציעו חומר משלהם.

הספריה שלי בבית היא היום האוסף הגדול ביותר של דברייזימה שקיים בארץ, מספר אבי השמנמן, בעל הזמרת שולה חן. "שולה הפסיקה להזמין אורחים הביתה. היא מפחדת שהם יחשבו שאנחנו סקס-מאניאקים".

שלוש זונות מנמל חיפה / שתו דריי ג'ין בלי קול / פיתאום אמרה אחת מהן: / "שלי הכי גדול".

חנה מרון. בחברת בעלה הארכיטקט יעקב רכטר (במרכז) והשחקן עודד תאומי (משמאל), שומעת הסברים מפיו של הזמר ישראל גוריון, בערב השירים הגסים. בשתי התמונות למעלה: ישראל גוריון בשעת ההופעה.

אוהב, / ביום הוא חולב פרות, / — / ובליילה אותי הוא חולב.

הזקן שלי הוא סבל, / איש חזק ומוצק ושרירי, / ביום הוא מרים פסנתרים, / — / ובליילה אותי הוא מרים.

הזקן שלי הוא נגן, / כל היום הוא קורא רק תווים. / ביום הוא תוקע באבוב / — / ובליילה תוקע הוא בי.

הפשילו שמלות אחת ושתיים, / ושירו איתי בקול / הרטיבו גרונוס ביין, / שלי הכי גדול!"

מודעות הקמנות שפורסמו בעיתון נים, משכו להנרי השמיני קהל רב. בהתחלה קצת חששנו. לא ידענו מי יבוא, אבל הגיע קהל מכובד ביותר, יש אפילו שני זוגות שבאים קבוע, כל פעם שאנחנו מופיעים, ובמיקרה של טעות, הם מתקנים אותנו, מספי אבי.

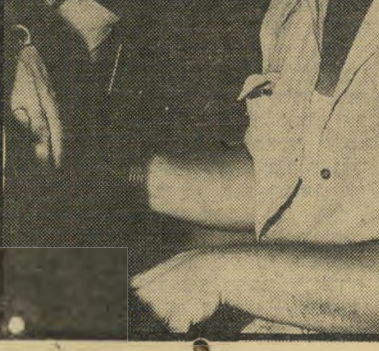
ישראל גוריון מוסיף אקטואליות בכל תוכנית: "למה גאולה כהן רצה להתנחלות

בתקופת ממשלת-המעבר של גולדה מאיר, קיבל הפיומנאי איש גלי צה"ל, אבי קורן, ספר של שירים גסים שלוקטו בפאב'ס אנגליים. קרא אבי את הספר, הגיע למסקנה כי לעם ישראל חסרים, מלבד ראש-ממשלה ומוראל גבוה, גם שירים גסים. ישב האיש לילות-כימים ותירגם את כל שירי הספר, הוסיף כי הדמיון הטובה עליו. לילה אחד נכנס לביתו שכנה, המלחין המזוקן בני נגרי, הציק בתירגומים ונפגע. "מוכרחים לעשות לזה מגנינה, להכין תקליט ולחלק לחיילי צה"ל. הוא התלחב. הם זקוקים לזה!"

מפה לשם, החלו מחפשים זמר, שיעלה על שפתיו את מילות השיר, הגיעו לעלם הצנוע והתמים ישראל גוריון, שנפל גם הוא חלל בפני הגסטו.

פגשתי את נלי הוכשטיין / בגן הנערות, / והיא היתה יפה כמו שמש — תמורת שלושים לירות.

כי נלי הוכשטיין היתה זונה / זונה יפה, זונה קטנה, / תמורת שלושים לירות. שדיה — זוג אשכוליות, / היא לא שמעה על חזיות, / אומרים שאת התחתונים / מזמו חילקה לעניים.

המלחין. המזוקן בני נגרי מלווה בפסנתר את ההופעה, כשעוזר לידו, מתרגם ומלקט השירים הגסים, הפיומנאי אבי קורן.

שער „פוטוגראפי“
על שער ירחון הצילום הבינלאומי מופיעה תמונתו של אורי גלר הישראלי, כשהוא מצלם את עצמו בעד עדשה מכוסה במיכסה. שיטתו של אורי גלר הוכחה על ידי צלמי העיתון כתרמית פשוטה, שהתבססה על אחידות עיניים והסתתרות.

סגרנו את הדלת מאחורינו: סת צייר כיסא, ואני צילמתי אותו בעבודתו. כאשר שבנו אל החדר בו נמצא אורי, הצליח הוא לצייר מיד את דמות הכיסא שרשם סת, ואשר אותה חתמנו קודם בשי מעטפות. לאחר מכן שבתי וטענתי את הניקון שלי בסרט צבע, כדי לצלם את אורי בהמשך הפעולה. הוא שב והצמיד את הפנטאקס למיצחו, כשהסרט המקורי בתוכו, והפעם צילמתי אותו בצבע. כאשר גמר את הסרט, הוצאתי אותו מיד מתוך הפנטאקס ושמתיו אותו בכיסי, כדי להבדילו מן הסרט טים האחרים. מאותו רגע ואילך לא יכול אורי להגיע אל הסרט בשום אופן.

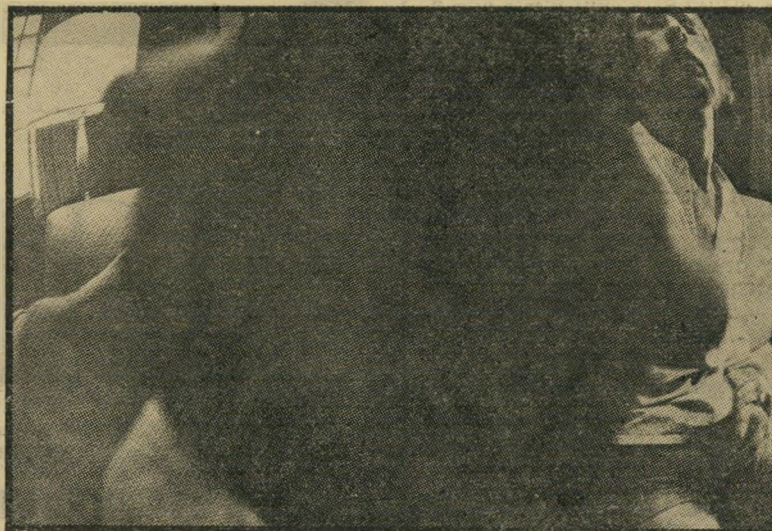
כולנו היינו תשושים. סת ואנוכי היינו קיצירי-רוח לראות את התוצאות, ומיהרנו הביתה. שעה קלה אחרי הצאת עלתה קריאתו הנרגשת של סת מן המעבדה שלמטה. „עלה מהר! קיבלתי תמונה!“ „היא חדה?“ שאלתי, וחטפתי את הזכוכית-המגדלת שלי. סת החזיק בסרט בקצות אצבעותיו, כאילו היה רדיואקטיבי. הוא היה מוזעזע ממש.

השיטה
הצלם ייל ג'ואל ובנו סת, שחזו בניסיון של אורי וחשפו את התרמית שמאחוריו, משחזרים בתמונה זו את השיטה בה נעשה הדבר.

גם אני הגבתי כך, כאשר קירבתי את הי זכוכית-המגדלת לתמונה האחת-היחידה שפוטחה מן הסרט. הדמות היתה חשופה היטב, חדה וברורה לבד מכתם שחור ב מרכזו. לא רע לגבי חובב, הירחתי. אך לפתע תפסתי את גודל הרגע, ונדהמתי. (המשך בעמוד 24)

אורי הרים את הפנטאקס, שמיכסה העדשה שלה הודק היטב בסרט-דבק שחור, והצמיד את העדשה למיצחו. פניו התכווצו בריכוז גדול. הוא צילם כ-12 תמונות (קבעתי את המצלמה ל-1/60" השנייה ב-4 צמצום), החשיפה הטובה ביותר בתנאי האור שעמדו לרשותנו. בלחיצה החמישית או השישית לערך, הודיע אורי בקריאת

תמונה זו צולמה על ידי צלמי ירחון הצילום פופולר פוטוגראפי, בדיוק באותה שיטה בה השתמש אורי, ושימשה להם להוכחת התרמית. לה ניסה להאציל הילה של כוחות על-אנושיים.

ניצחון כי יצר מגע עם הנשר. „אני מרי גיש איך הוא עובר“, קרא.

מיסתורין

חובה

אמת ניתנת להיאמר, לא התייחסתי לבריאות גדולה מדי לתרגיל צילום דרך-מיכסה-העדשה הזה. אך מצאתי עצמי נסחף באווירה המיסתורית שאורי מקרין סביבו שעה שהוא שרוי בפעולה. בינתיים הניח אורי את הפנטאקס על השולחן, ועברנו לניסוי הבא. אורי אמר שכעת ניסה „לקלוט“ באופן טלפאטי רי-שום שנצייר אנחנו בחדר הסמוך. בשלב זה יצאנו, סת ואני, אל החדר האחר ו

עיתון מיקצועי מכובד חשף עוד רמאות

של אורי: צילום דרך מיכסה העדשה

אורי גלר מרמה שוב!

הצילום המזויף
זוהי תמונה יחידה שפוטחה מסרט-צילום שלם, שאותו היה אורי גלר אמור לצלם בעד עדשה מכוסה במיכסה אטום. אורי עצמו נראה בצורה הימני של התמונה, בעוד שבמרכז נראה כתם המיכסה. אורי, שהרחיק את המיכסה, שעה שנמצא לבדו בחדר, צילם את עצמו.

אני מוכן להסכים לכך שאורי מסוגל לתקן שגיאות, לכופף סכר ולצייר כיסאות מוסתרים. זה לא השטח שלי. אבל צילום — זה עניין אחר לגמרי. הצילום הוא המיקצוע שלי. כמי שהיה צלם של הטייס משך 25 שנה, אין ספק שצילמתי כבר תמונות רבות יותר משהצליח אורי ליצור באמצעים ה„רוחניים“, שלו עד כה. „אני יודע בדיוק מה מסוגלת מצלמה לעשות. אני יודע שאינך יכול לצלם תמונה — כל תמונה שהיא — כשמיכסה העדשה מכסה את העדשה. ניסיתי זאת מיספר פעמים בעצמי, זה פשוט לא הולך. אך אורי ניסה לעשות זאת.“

צילום

דרך מיכסה

כך פתח ייל ג'ואל את סיפורו, ג'ואל צלם ותיק ורבי-ניסיון, ובנו סת, שהוא גם עורך, חזו מקרוב בניסיונו של אורי (המכופף) גלר, עושה-הלהיטים הישראלי, להדהים את העולם בפלא מסוג חדש: צילום של עצם על גבי סרט-צילום, בכוח המחשבה והריכוז בלבד, בעד מצלמה שערשתי כוסתה במיכסה אטום. הם נדהמו בתחילה למראה התוצאות, הנראות בבירור על-גבי התמונות המפותחות, אך לאחר ניתוח של הניסוי לפרטי, הגיעו למסקנה הבלתי-נמנעת שגם „פלא“ זה של אורי התבסס על תרמית פשוטה. את מימצאיהם של הצלמים העלה ג'ואל בכתבה מפורטת, שראתה אור מעל דפי ירחון הצילום רבי-החשיבות פופולאר 19טו ג'ואל.

וכך תיאר ג'ואל את הניסוי, שלב שלב: נסעתי לניר-יוסף עם בני סת, לצלם את אורי גלר בצבע ובשחור-לבן. אחרי שעות אחדות של כיפופי-מלגות ומיבצעים דרזים, נמאסה על אורי השיגרה הרגילה, והוא שאל: „אולי יש לי, במיקרה, מצלי מה נוספת, כדי שאוכל לצלם דרך מיכסה העדשה?“ שאל, כבדרך-אגב. הצעתי לו את הפנטאקס שלי (שמיכסה

הוכחת הרמאות

העדשה) שלה אטום ויצב במיוחד. „בסדר“, אמר, „אטום את המיכסה בסרט-דבק, ליתר ביטחון, וטען את המצלמה בסרט.“ כאשר השחלתי את סרט הטרנז-אקס, הודתה אורי כי משימה זו תהיה קשה עבורו. אך הוא אמר כי הוא חש שסת ואנוכי נגיב בחיוב על כוחותיו המדהימים, ותודות לכך תיגבר יכולתו לחדור בעד המיכסה. אורי אמר לסת לבחור ספרי-תמונות גדול ולמצוא בו תצלום גדול, בגודל עמוד. סת בחר בתצלום-מקורב (קלוז-אפ) של נשר, או הורה אורי לסת להתיישב מעברו האחר של החדר ולהתבונן בנשר במלוא הריכוז, שהוא שהוא עצמו ינסה „להעביר“ את הנשר דרך מיכסה-העדשה, אל הסרט. סת התרכז בנשר. אני מיקדתי את הניקון שלי על אורי.

(המשך מעמוד 23)

האם ייתכן שחור שברירי-שניה אחד יסתור אורי את כל מה שלמדתי אני במשך שנים של צילום, ועם המצלמה שלי? צילצלתי אל אורי בהתרגשות גדולה, להודיעו את החדשות המדהימות, אך מנהל העסקים שלו, הודיעני שהוא ישר.

גלר — כוכב

במערכת-השמש

כאשר חזרתי אל המעבדה, היה הסרט כבר יבש. הנטיב היה נקי ויפה. הגרדנו את התמונה והלכנו לישון. ב-10 בכו"ק טילפנתי אל אורי. "אורי, שאלתי, על מה חשבת כשעשית את זה?" "אומר לך את האמת", השיב, "התרכזתי על כוכב ב"מערכת-השמש". סיפרתי זאת לסת, והוא אמר, "הוא בטח התכוון לעצמו!" עוד באותו יום הראיתי את התמונה ל-צילם הנודע אלפרד איינשטאדט. הוא העיף בה מבט מהיר, ואמר מייד כי הכתם ש"במרכז נראה כאילו החזיק משהו מיכסה-עדשה מול העדשה בשעת הצילום. 'גורג' קאראס הוא מנהל מעבדת-הצילום של לייף. 'מי יכול היה לצלם תמונה נור-

(המשך מעמוד 16)

עשיתי כחייל בשירות-קבע. התמתי מראש על שנה זו, עוד כשלמדתי בבית-ספר אורט. חשבתי ללכת לצנחנים או לחייל קרבי אחר. אבל בשליש האחרון ללימודים באו אלינו נציגים של צה"ל, ושיכנעו אותנו לחתום על שנת שירות נוספת ב"תנאי-קבע, כדי שנוכל לעבוד במקצוע ש"למדנו. התמתי."

כשהגיע מועד שיחרורו של אבי מצה"ל, נמסר לו כי לא יוכל להשתחרר. כמוהו עוד כאלפים טכנאים, שסיימו את שירותם הסדיר או את שירות-הקבע שלהם, יאלצו להמשיך לשרת בצה"ל עוד ארבעה חודשים לפחות, בתוקף צו מיוחד שהוציא שר-הביטחון.

צה"ל נאלץ לנקוט בצעד בלתי-רשמי-לכאורה, במסגרת המאמצים הנעשים עתה לשיקום מהיר של כלי-הרכב וציוד-הלחימה. אלפי טכנאים ומכונאים גויסו לצורך זה לשירות מילואים. אולם לא היה די בהם. כדי לענות על הצרכים, נאלץ צה"ל לעכב גם את שיחרורם של החיילים שעמדו ל-

הקיקה מיוחדת. חיל מילואים, ה"נקרא אחרי תקופת שירות לתקופת-שירות נוספת, חש תיסכול. אך המרידות רבה עוד יותר בקרב אלה שעמדו על סף השיחרור, ולפתע הוא מתרחק מהם. "הייתי צריך לסיים את השירות בימים אלה. היו לי כל מיני תוכניות יפות להשתחרר מהמתח בו הייתי במשך ארבע השנים האחרונות. רציתי להתחיל לחיות כאזרח. והנה, עכ"ש מודיעים לי שאני 'מעוכב שיחרור' למשך חצי שנה. וזה — רק מפני שאני בעל מקצוע טכני."

אבי, כמו רבים מחבריו, מבין את מצב-החירום בגללו עוכב שיחרורו, אולם הוא אינו מבין מדוע הוא נאלץ לשרת תקופה ממושכת נוספת. שעה שבשוק האזרחי מסתובבים אלפים מבצלי מיקצוע, העובדים בשוק החופשי, שמכונת-הגיוס של צה"ל לא הגיעה אליהם. "איזה זכות מרסרית יש למדינה להפלות אותנו, בעלי המיקצועות הטכניים, לעומת חיילים אחרים?" שאלו השבוע אבי וחבריו.

למרות הפנייה הישירה, וההסברים ש"קיבלו 'מעוכבי-השיחרור', מפי שר-הביטחון שמעון פרס ומפי הרמטכ"ל, נראה כי לא כולם מוכנים להשלים עם הגזירה. כמה מהם עומדים להגיש צרעל-תנאי נגד שר-הביטחון, כדי שיבהיר מדוע לא ישתחררו מצה"ל עם תום תקופת שירותם הסדיר, כפי שקובע חוק שירות הביטחון הנוגע לעניין. טענתם היא כי עיכוב שיחרורם מצריך חקיקה מיוחדת בכנסת, ואין להסיק מסקנות בצו של שר-הביטחון.

מבחינה מעשית, אין זה משנה. ניתן לשיחרר אותם רשמית מצה"ל, ולגייסם כבר למחרת היום למילואים. את הבעיות הפורמאליות ניתן לפתור. מה שקשה יותר לפתור הוא בעיית איהשויון שבחלוקת המעמסה, המוסיפה להציק לרבים.

דרכי אדם

יהלומים קורצים בהרצליה

שינויותיו של היחלומן יחודה
סיידוף עזר לו בדמימזונות
הגדולים ביותר שנפסקו
אייפעם במדינה

מרים סיידוף ניצחה! מי שהיתה משך 23 שנים תמימות אשתו של היהלומן-המיליונר יהודה סיידוף, וכיום גרושתו, הצליחה להשיג את דמי-המזונות הגבוהים ביותר שנפסקו אייפעם לאשה במדינת-ישראל.

יהודה סיידוף בן ה-48, בן למימשחת סיידוף הבוכארית מירושלים, זו שכל ה"בתים במבואות הכירה קרויים על שמה, קם בוקר אחד והחליט לתקן את העולם. הוא ארז את חפציו ויצא למסע אל המירו-רח"ה-רחוק, במטרה להיפגש עם מאו-טסה-טונג, לדרך נטל עימו סכום-כסף ניכבד ויהלומים.

בחוגגי-קונג התיישב וניסח על מגילת- (המשך בעמוד 26)

כל אשה שייכת למישהו...
הן נקראו בין חציאות לתקוה...!

המאכלה
סרט רגיש ונוגע ללב.
במאי: מרק רובסון. "מיטו בליס" "פז ריא אקספרס"
* קייט גקסון * קטרין גסטס * סטיוארט מרגובין

סרט C10 נצבעים

טונו

השבוע פתיחת מישחקי
הליגות האנגליות

מינימום הפרס הראשון

100.000 ל"י

מינימום כלל הפרסים

200.000 ל"י

יום חמישי —

המועד האחרון למסירת הטפסים

עשה לך מנהג קבוע —
מלא טונו בכל שבוע!

המועצה להסדר ההימורים בספורט

תמונות הפלא

בכותרת זו הוכתרו התמונות שצילם אורי גלר, כביכול, במצלמה שעדשה היתה מכוסה במיכסה. אורי מכופף את ברי-טניה! "מעריצו הגדול ביותר של אורי — הוא — עצמו!" זעקו כותרות אחרות.

אה כונו, 'גורג'?" שאלתי אותו. הוא הציץ בה, ואמר, "אם זה שצילם את התמונה היה מחזיק את המיכסה קצת יותר לחוק מ"העדשה, הוא היה מקבל תמונה טובה." האם יכול היה אורי, או משהו אחר שהיה בחדר, להחזיק את המיכסה-העדשה ממקומו שעה שאני נמצאתי בחדר הסמוך וצילמתי את סת? הנחתנו היתה שהוא יכול היה לעשות זאת, וכנראה גם עשה. הוא שטט לא לקח בחשבון את עומק-השדה הגדול במיוחד של עדשת הפנטאקס 17 מ"מ 160 מעלות, בצמצום-4, דרגת-הפתיחה הגדולה ביותר. אחרת, קשה להבין מדוע דווקא אורי הוא שהופיע בתמונה. לאן נעלם הנשר?

דון סיגל הוא דוגמה חיה לבמאי־קולנוע שנועד מכוונה של ביקורת־הקולנוע. תופעה מקורית ואקסטרואורית לעולם הבד של שנות ה־70. במשך שנים ארוכות נחשב בהוליווד כאיש־מיקצוץ מהימן, מתיאם את החלטת ההפקות מסוג ב' (סרטים שצריך לעשות מהר, בזול ובלי כוכבים), עד שבא ז'אנר לוק גוראר וכל חבורת "המחברות הקולנוע", והעלו את סיגל ל־שחקים. האולפנים הנבוכים החלו בודקים את האוצר הבלום המסתתר בביהם, והחליטו לנסות את ערכה של ציפור כחולה זו — התוצאה הייתה — שידוך בינו לבין קלינט איסטווד, שהיה אז עדיין בתגר מפוקפק של מערבונים "ספאגטי" השניים התיידדו בלב ונפש, ומשיתוף־הפעולה ביניהם נולדה שורת להיטים שנמשכה מההידוך ועד להארי המזוהם.

סיגל, החור ומתאר את החברה האמריקאית החיה בתוך יערות־בטון, נשלטת על־ידי פשע, רודס־בצע עד כדי טירוף ודורסת כל יוזמה אינדיבידואלית, וזכה עד היום להערכה גדולה יותר באירופה מאשר אביתו. זאת, למרות שרק השנה עשה את סרטו הראשון מחוץ לאמריקה, (הכוונה להסחנה השחורה), שיוצג בעוד שבועיים בישראל.

דרכו של במאי. אומנם, כאשר חלם בנעוריו להיות צייר, בילה כמה חודשים בגדה השמאלית של הסיינה, בפריס. אך למ כשהתרושש אביו, שהיה נגן־מנדולינה, במשבר הכלכלי של שנות ה־30, חזר לאמריקה, והחליט לצאת אל המזרח הרחוק לחפש אוצרות. בלוס־אנג'לס נותר

במאי סיגל

הדימוי הוליד דימיון

ללא פרוטה, ודודו הכניס אותו לעבודה, כספרן, באחד מאולפני הוליווד. מספרן הפך לעורך, מעורך לבמאי־עוזר, לבמאי סרטים צעירים, ומשנות 1946 — לבמאי סרטים ארוכים.

"אני רואה שום תכונות מיוחדות ב־סרטי", נוהג סיגל לומר בראיונות, "חוץ מחסכונות וקצב". מעריציו מוסיפים על כך את האינדיבידואליזם הקיצוני שבו הוא דוגל, את כישורו הבלתי־ירגיל ל־הוביל סצינות מרתקות לקראת סיום בל־תיצפיו, ולשחרר על הבד כמיות עצור־מות של אלימות, במהירות מסחררת. הציגויות שלו מפורסמת לא פחות, וכך, למשל, בטחנה השחורה משתמשים אירי־גוניי־מחתרת הטוענים למטרות נעלות, ב־פושעים מן הסוג הבווי ביותר למימוש מטרותיהם.

הסרט, שצולם כולו באירופה (חלקו ב־אנגליה וחלקו בפריס), הותיר את סיגל סחוט. "זה היה המאבק הגדול ביותר שלי ב־30 השנים האחרונות", אמר הבמאי בן ה־62, "החזי־להוליווד לשחק קצת כוונת עם ידידו הוותיק, קלינט איסטווד, כשהיה הודהות אמלאה שלו עם הדמות הקולנועית הדומיננטית בסרטינו באה לידי ביטוי טוב ביותר בתמונה בה הוא דומה כשתי טיפות מים לוואלטר מתיא, כוכב צ'ארלי וואריק שלו.

גינקולוגים

הביתה

שלום לחסידה (אורלי, תל־אביב, ספרד) — נער בן 15 מכ־ניס להריון נערה בת 13, והיא יולדת בעליית־הגג, ללא עזרת רופאים וללא ידיעת מבו־גרים. אם להתייחס ברצינות למעשייה שכזו, אז במיקרה הטוב ביותר יש לומר שזהו סרט תמוה. קשה להאמין לכל מה שקורה בו, וודאי שאי־אפשר לעמוד מאחורי הבשורה האומרת שילדים, המסתבכים בצורה זו, חייבים להסתיר הכל מן המבוגרים ולהתגבר על כל הבעיות בעצמם. ואם הילדים של היום, שהם החברה של מחר, רוי צים להביא לעולם בשורה חדשה, תיקוות היחידה היא לעשות זאת בהסתר, תוך לימוד יסודות החיים מקריאת ספרים ולא מהאזנה לזקנים מסוידיים. סאמרס מרחיק לכת, למען הסימליות, עד להולדת ישו. הוא משווה את עליית־הגג לאסם שבבית־לחם, והתמונה הסופית של האם הצעירה והילד, מזכירה כל ציור קלאסי של "פיאטה". הבעיה היחידה: כל הכוונות והסמלים הללו מוס־תרים כל־כך טוב מאחרי המעטה הסיפורי, עד שרק מעטים מאוד יבחינו בה, ואילו הצופה הממוצע עתיד

זוג הורים — בלי רופא?

לחשוב כי המדובר הוא בסרטי־הזכרה ליולדות צעירות היראות מזעם אימן. וזה, לפחות חלקית, כישלון.

קאנדידה

העירומה

מה? (דקל, תל־אביב, איטליה) — המעשה בתמים הניצחי המת־בונן בעיניים גדולות בעולם ה־מעוות שמסביבו, אינו המצאה של רומן פולנסקי. אדונים שונים ומשונים באופיים, בתקופות שונות ומשונות, החל מוולטיר (קנדיד) ועד לטרי סאוטרן ומייסון הופנברג (קנדי), מצאו בשיטה זו את האמצעי המתאים לסאטירי רה על מצב העולם בזמנם. אז מדוע לא ינהג כך גם פולנסקי?

על כן הוא שולח את גיבורתו, סידני רוס, אל תוך חווילה איטלקית מהודרת על שפת הים, שם מרוכזים כל סממני העולם המערבי השוקע. יש שם סרטור־זונות עם בעיות מיניות, אמן מזדקן, כומר מתחמד, תיירים אוויליים, צעיר אחד משועל לבישול, צעיר אחר משועל לתרבות־הגוף, צעיר שלישי משועל למין, והמכנה המשותף לשלושתם: השיגעון.

את כל סימלי השיגעון הללו משרטט פולנסקי בהור מור רב בדמויות, בתפאורה הנעזרת בפנסיס בייקון על הקיר, בהנחי מור בחצר, וברוי ליכטנשטיין על הריג־פה, ובפסק־קול בו נשמעים לסירוגין שוברט, מוצארט

סידני רוס: הטרמפיסטית בעירום

ובטהובן. מעל לכל, ראוייה לשבח גיורתה החטובה של סידני רוס, שברוב שלבי הסרט אינה מכוסה כלל.

הרטט

הנויקצועי

ירח של נייר (חן, תל־אביב, ארצות־הברית) — ילדים וכלבים הם, כידוע, סגולות בטוחות ל־הצלחה. הוליווד ידעה זאת היטב בנעוריה, לכן היו שירלי טמפל, לאסי, מיקי רוני ורוי־טי־טון — לכוכבי־קופה מזהירים באותם ימים.

עכשיו כמה לכל אלה יורשת, בדמותה של טאטום או־ניל, המפילה ברישתה כל יידישע־מאמע ראוייה לשמה, החל במעמד הראשון של ירח של נייר, כשהיא ניצבת ליד הקבר הפתוח של אמה. היש מעמד יעיל וזול מזה? האחראי לכל העניין הזה הוא קיסר הנוסטאלגיה של הוליווד, פיטר (הצגת הקולנוע האחרונה) בוגדאנוביץ. כמבק־סרטים המאוהב בשנות ה־30 וה־40, הוא מכיר את כל התעלולים המיקצועיים ליצירת הרטט המחמם את לב הצופה. ומי שרואה עצמו כחובב־קולנוע, יכול אפילו לשבת באולם החשוך, להתבונן בתמונות שחור־לבן, ולזהות את צליליה המהלכים של פורד, או וואלש, החולפים על המסך. קשה קצת להבין את הנוסטאלגיה הזו, המהולה במי וורדים, לאחר התקופות הקשות ביותר שעברה אמריקה במאה הזו. אפשר, כמובן, להתווכח גם על מוסריות הסרט

טאטום או־ניל: הפלא המרשרש

(אם כי זהו כבר, מזמן, עניין שאבד עליו הכלח), אבל מי יעז, בסופו של דבר, לפתוח פה כנגד סגולת־קסם כה בטוחה כמו טאטום או־ניל?

תדריך

תל־אביב

*** הדיקטטור הגדול (לימור, ארצות־הברית) — ציפלין בתפקיד כפול של ספר יהודי־אטן ושל היטלר כסאטירה המפורסמת שלו על גרמניה הנאצית, ש־נעשתה עוד לפני מלחמת העולם השנייה. *** העוקץ (אלנבי, ארצות־ה

ברית) — שני רמאים מסוקחים מרמים רמאי מפוקח פחות. בימי־שיקאגו העל־זים, וכולם בידח מרמים את הקהל באחת המהמלות הקולנועיות המיקצועניות ביותר של השנים האחרונות. מבדר מאוד.

ירושלים

*** שרשרת המופקידים (אוריית, ארצות־הברית) — עיבוד נוסף לספר של אלכסנדר דיומא עם הרבה בדיחות חזור

תיות והרבה כוכבים, אבל לוקה במיקצת בעידון והידור שידע המסך בגירסות הי קודמות.

חיפה

*** הדינה האמריקאי (בית רוטשילד, צרפת) — סיפורו של פרנסואה טריפו על הפקת סרט וכל מה שכרוך בכך, ספוג אהבה לקולנוע ולאנשים הי עובדים בו. מומלץ.

(המשך מעמוד 24)

בתחילה סירב סיידוף להופיע בבית המישפט. אך כאשר נעתר, היה קם על רגליו ונושא נאומים חוצבי להבות על החיים בכלל ועל משמעותם בפרט. אל השופטים שלח מיכתבים בהם הסביר את ה"אני מאמין" שלו, ואילו לאשתו אמר: "תצאי אצלי בגט רק עם שימלה לגופך". אך הלחצים הכבדים שהופעלו עליו איל- צוהו לבסוף לשתף פעולה, והוא הטיל על עורך-הדף אריה רפואה לייצג אותו. לאחר דיונים ממושכים החליט בית-

קלף איגרת, אותה ביטח בסכום של 2000 דולר טבקיותקליון. מייד לאחר שסיים את מלאכתו טס לניו-יורק, למסור את מגילת-הקלף לידיו של נציג סין העממית באו"ם, כדי שהלה יעבירה לידיו של הויר שבראש.

תביעות בקצב. מייד אחר-כך שב סיידוף לארץ, כשהוא מחזיר איתו חלק מן הרכוש שליוות אותו בנאמנות כל הדרך. אשתו מרים, שהמתינה לו בביתם שבהרצליה-פיתוח, קצת בשיגעונותיו, והגי- שה נגדו תביעת-מוזנות, בטענה שהבעל- המליונר השאיר אותה בחוסר-כל, את ענייניה בבית-המישפט ייצג עורך-הדין שלה, אהרון ברקאי.

היתה זו תביעת-המוזנות הגדולה ביותר שהוגשה אי פעם בארץ נגד בעל כלשהו, והסתכמה בחמשת אלפים לירות. השופט שיינבוים, מבית-המישפט המחוזי בתל-אביב, שוכנע כי רמת-החיים של הווג סיידוף היתה באמת גבוהה מאוד, לכן קבע דמי-מוזנות זמניים בסך שלושת אל-פים לירות לחודש. בתוספת הוצאות עלה הסכום לחמשת אלפים לירות לערך. אבל מרים סיידוף לא התכוונה להס-תפק בכך. היא הגישה תביעה נוספת, ל-

מתגרשת סיידוף
משמעות הכסף

מתגרש סיידוף
משמעות החיים

המישפט להקפיא את כל יהלומיו של סיידוף לתקופה ממושכת. אולי זו היתה הסיבה הישירה לכך שלפני כחודש "גשר בר" המליונר ונתן לאשתו את הגט המיוחל. בנוסף, השאיר לה את הווילה שבהרצליה, את המכונית, ועוד סכום המתקרב לשלושת-ריבועי מיליון לירות. אם ירצה אי פעם לצאת את הארץ, יהיה על סיידוף להפקיד סכום של חמישים אלף לירות כערבות בנקאית. להבטחת מוזנותיו של אחד מילדיו שעדיין לא הגיע לגיל הבגרות.

כיום מתגורר סיידוף אצל ידידים, והוא חוזר אל עיסקי היהלומים, בהם הוא נהג שב כגאון מבריק. גרושתו, מרים, נסעה לטיול סביב העולם, כדי לשכוח. אבל כסף הוא תזכורת מצויינת.

שירותים

המלכודת עדין ממחיה

לפני חודש הועמד מישרד-

התחבורה עז חומרת המצב בנחז

אלכסנדר — אך לא עשה דבר

נחל אלכסנדר ממתינ לקורבנות. זה רק עניין של זמן.

נחל החל לאחרונה להתכונן ברצינות למשימותיו. המים גאו, עלו על גדותיהם, מצע של זוחמה ושיכר-יעץ וקרשים מכסה את שפת הנחל ליד "נמל" הסירות.

ילד קטן, כבן שמונה, קפץ אל ה"גשר", אשר בולט מן המים בגובה של סנטימטר אחד, ובמקומות מסויימים אפילו ניסתר מ-תחת למים. צעד אחד שמאלה, או ימינה, והנחל ילכוד את הקורבן שלו.

אין כל מעקה משני צידי הגשר. המים הם ביצה אחת גדולה, ומה שנחל ילכוד, הוא לא יחזיר לעולם.

באחד הימים, בכל יום, בכל רגע, עלול ליפול לתוך הנחל, ילד או מבוגר, ליד "נמל" הסירות של הקואופרטיב.

הפקיד המיסתורי. לפני כחודש ימים ביקש כתב העולם הזה ממישרד ה-תחבורה, הסבר על המתרחש בנמל-הסיר-רות, בו מנהלים ארבעה שותפים שייט המסכן בפירוש את חייהם של המבקרים. וכך הגיבו או, מלישכתו של דובר מישרד-התחבורה (העולם הזה 1925): "ב- מקום צריכה להיות רשימה של כלי-שייט", לגבי רישיון לניהול עסק הסירות ולגבי פיקוח מישרד-התחבורה, הבטיח ממלא-מקום הדובר שמישרד-התחבורה יח-קור בעניין.

(המשך בעמוד 30)

חלוקת הרכוש המשותף. בעיקבות תביעה זו הטיל בית-המישפט עיקולים על כל היהלומים וכל מלטשות-היהלומים של סיידוף. עיקולים אלה בוצעו כולם בעת-ובעונה-אחת, והשופט החליט להקפיא את הרכוש עד להסדר הסופי.

ואו הטילה מרים סיידוף את הפצצה השלישית שלה. היא הגישה תביעה לסלק את הבעל מן הבית, בעוון התנהגות רעה. להוכחת טענתה סיפרה, למשל, כי ב-טיסה קצרה בת חצי שעה, התודע יהודה סיידוף אל רופא בשם דוקטור ראו, ה- מקורב לקצונה בפליסינים, והלה שיכנע אותו לסגור את מיפעלי-היהלומים שלו בארץ, ולפתוח מיפעל לשימורי-ירקות ב-מאנילה.

כן סיפרה כי היה עורך בבית גיסיים בבישול כמויות עצומות של ירקות, ל-צילי מוסיקה קלאסית שהועברה דרך רמ-קולי מערכת סטריאופונית אדירה — דווקא בשעות הקטנות של הלילה. הוא גם נהג להזמין חברים, ערבים-ישראליים שעבדו בסטייקיות בסביבה. לדבריו, שמר איתם על קשר כדי שלא יאונה לו כל רע אם, וכאשר, תושמד מדינת-ישראל. כך, מכל מקום, טען בבית-המישפט.

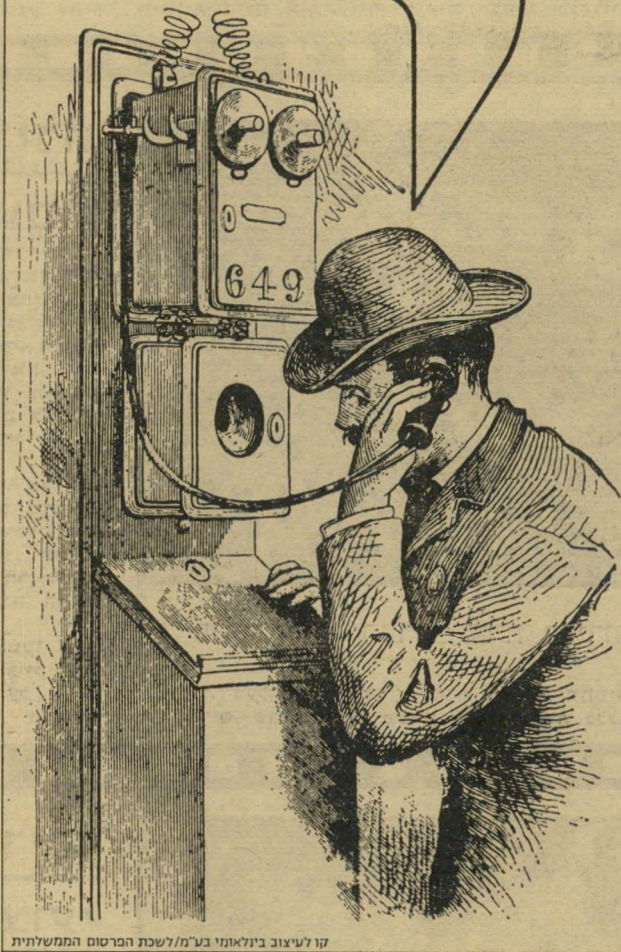
סיידוף לא הסתפק בכך, לדבריו אש-תו. הוא היה מביא בחורות ועורך בבית חנינות שנמשכו ימים וזילות. הבחורות הללו היו משתמשות בבית כביתן, שעה שבעלת-הבית נעדרה ממנו.

עז משמעות החיים. לאור כל הדב-רים הללו הגיע בית-המישפט למסקנה כי סיידוף ואשתו אינם יכולים עוד לחיות תחת גג אחד, והורה להם להיבדק על-ידי פסיכיאטר. אבל מרים סיידוף לא אמרה די. לאחר שהשיגה את מבוקשה בשלוש התביעות הראשונות, מיהרה והגי-שה ברבנות תביעת-גירושין: ארבע תבי-עות תוך חמישה חודשים.

אתה-
אוהב נוחיות?

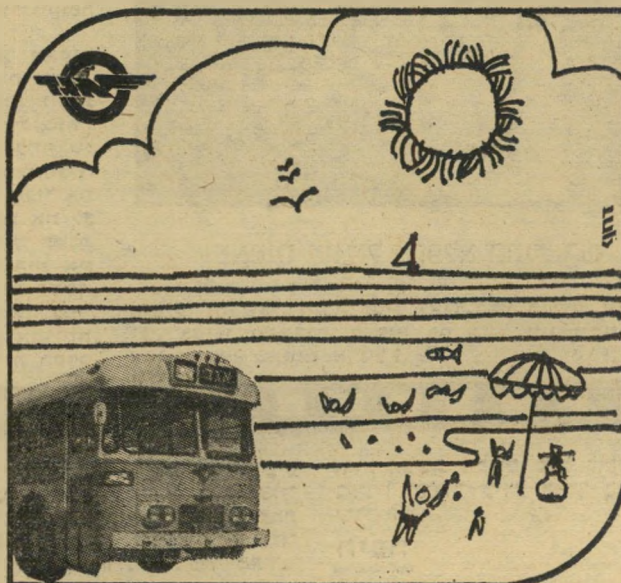
רכוש
טופס לוטו
רב-שבועי.

זוהי

קורטוצוב ביולאומי בע"מ/לשכת הכרסום הממשלתית

לים - סע באגד

זול נוח ובטוח המחלקה ליחסי ציבור

הוא שימלת-כלולות לבנה, מרחפת, חלומית, בעיצוב רחל ברזין, בעלת הבוטיק, לצעירות ביבה בת"א.

חלום כל נערה

לא שקר

החן והיופי

נות, ואחריכך התגייסה לצבא. אחרי שהשתחררה מהשירות, לפני שלוש שנים, נרשמה יפה לאוניברסיטה, שם היא מתעדת ללמוד בחוגים לתיאטרון ולסיפורת אנגלית. החל מן השנה הבאה, תחביבה של יפה הוא דוגמנות-צילום, והיא

שרה הולנד היא

לבורנס'ית -

יפה שי עומדת

ללמוד אמנות

נמנית עם בנייהמול שהפכו את תחביבם למקצוע: היא גם מתפרנסת מזה. את שעות הפנאי שלה מקדישה יפה, המתגשמת לגובה של 1.70 מ', לשחייה, לרכיבה על סוסים ולקריאת סיפורי פסיכולוגיה.

שרה הולנד, לעומתה, היא הבלונדית שבצמד של השבוע. שרה התמירה (1.75 מ'), היא בעלת שיער בלונד טיבעי ו- עיניים חומות. כיוון שהיא רק בת 17 וחצי, היא עדיין לומדת בבית-ספר תיכון מיקצועי, במגמה ללברנסיות. היא ילידת יהודה, בת למשפחת חקלאים. למשפחתה יש משק, בו מטפל האב.

אתבתה הגדולה ביותר של שרה היא בעליהחיים, ואצלם יש הרבה כאלה. היא מגדלת חמישה כלבים, אבל במיוחד היא אוהבת לטפל בברווזים, ולהאכיל אותם. כאשר תסיים את לימודיה התיכוניים, היא מתכוונת להמשיך ללמוד בווינגייט, להיות מורה להתעמלות. השטח החוק ביותר שלה הוא אתלטיקה קלה.

שרה אוהבת מאוד לרקוד וגם השתתפה פעם בלהקת-מחול. יש לה חבר קבוע מזה שלוש שנים, אבל הוא התגייס לצבא לפני ימים אחדים. לכן מפצה שרה את עצמה על בדידותה בהאונה התקליטי ג'אז.

סוד ההצלחה של „מלכות-המים" הם בגדיהם של גוטקס וסוד ההצלחה של גוטקס טמון בזוג לאה וארמין גוטליב, המנצחים על מופעל בינלאומי בעל כושר-יצור של למעלה מחצי מיליון יחידות בגדיים בשנה! המועד מדות לתחרות השנה תלבשנה בגדיים אלה בכל התחרות יות, כשבגדיהם בהם תופענה בתחרות האחרונה והחשובה מכולן יהיו בעיצוב בילעדי ומיוחד למאורע.

סידרה חמישית של מועמדות

לתואר מלכת המים 1974

לא שקר החן, לא חבל היופי — זאת מוכיחות שוב צמד המועמדות הנוספות בשורת היפהסיות שתתחרנה ה' שנה, שנת 1974, על התואר מלכת-המים. וגם השבוע מורה הבחירה על שילוב מקסימלי של חן, יופי, שאיפות וכישורים — כישרים שונים. יפה שי בת ה-19 היא שתרחרת חטובה בעלת עיניים גדולות, נהדרות. היא אומנם צעירה, אבל נערה רצינית, המעידה על עצמה שחיא טיפוס רומנטי. עובדת: היא למדה ארבע שנים מישחק בבית-ספר לאמנות

סוד היופי
הוא בטיפוח של חברות וולה לתכשירי שיער והלנה רובינשטיין לאיפור.

A vintage black and white photograph of a man in a long coat standing next to a woman on a bicycle in a city street. The man is holding the bicycle's handlebars. In the background, there are multi-story buildings and a streetcar.

מריקשה סינית -

סודו של הדין למרחקים קצרים

סוד
ההצלחה

דני ברקוביץ

המדריכה שמכרה מכוניות טובות וזולות יותר מאחרות
היתה יפאן. שום גורם ישראלאי אחר לא הצליח לשכנע יצרן-מכר
ניות יפאני למכור לישראל — פרט לברקוביץ ולברנובסקי. אפילו
קונצרן "כור" נכשל בכל מאמציו.

● כיוון שהשניים הצליחו לשכנע את קונצרן "סווי" האדיר
למכור מכוניות לישראל, חיו לחם מכוניות טובות וזולות יותר
מאחרים.

נורא כל-כך. היום הם מוכרים טובארו גם בירדן, כוויית וערב הסעודית. פוזי הקימו מיפעל חדש למכירות לאמריקה ולישראל (התוצרת ליפאן היא בעלת הגה ימני, כמו באנגליה).

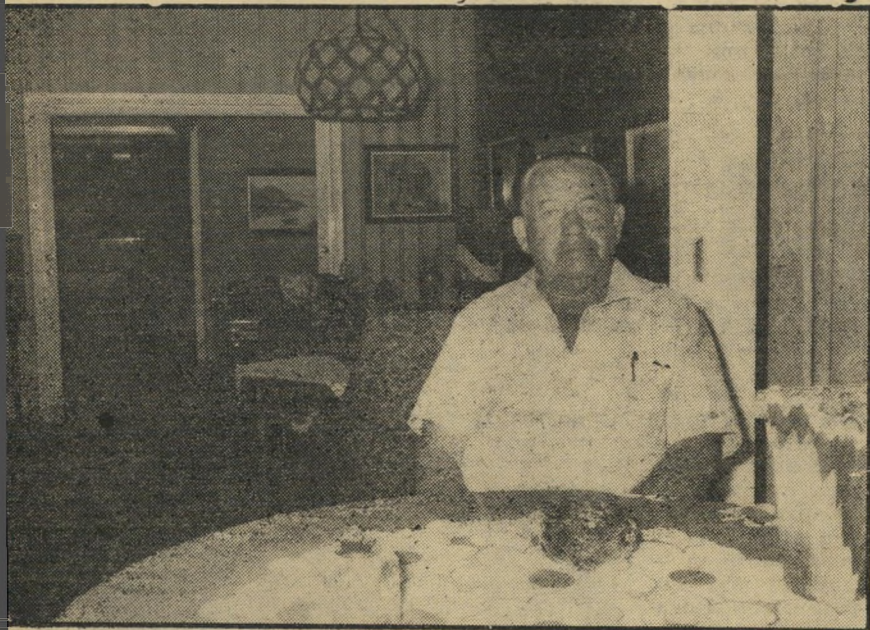
עד כה מכרו מעל 5000 מכוניות טובארו לחודש בארצות-הברית, וחשנה מקווים למכור מדי-חודש 12 אלף מכוניות מדרגם חדש, עם מהלכים אוטומטיים, דגם זה הוא מי חידושי טובארו גם בארץ. נוסף לכך הם מציעים את הלהיט החדש — המיני טובארו, הצורכת, לדברי המיפעל, ליטר דלק על 28 קילומטר.

מכונית המיני עולה כיום 23.5 אלף לירות

לפני החתונה
בשנת 1933, זמן קצר לפני שנישאה לבעלה משה, עימו עלתה ארצה. הניה הייתה אחת הנשים היפות באזור קובנא, ומשה בע" לה ראה עצמו ברמזל כשזכה בידה.

(ללא מיסים — 10 אלפים). טובארו-קופה עולה כאן כ-33 אלף לירות, וללא מיסים — 15 אלף לירות. מחיר הסובארו באר"ב כ-2300 דולר. ברקוביץ מבטיח כי אם יפוחת הין בקרוב, יוולו מחירי הסובארו. בינתיים יושבים ברקוביץ וברנובסקי בבית טובארו (עלה שני מיליון לירות, שטח 600 מטר, ברחוב יצחק שדה בתל-אביב), אליו הם מגיעים מדי-בוקר במכוניותיהם הפרטיות (טובארו, כמובן).

בבית משותף
משה ברנובסקי יושב במרפסת ביתו הצנוע ברמת-גן, ברחוב חיבת-ציון. למרות עושרו ממשיך ברנובסקי לגור בבית משותף, בדירה בת 3 חדרים, גאה על שהצליח לקנותה במחיר נוח.

רבות קטרים, מטוסי-קרב (דגם זירו), וכן מפציצים כמו אלה שהפציצו את נמלי הפנינים בהונולולו.

אחרי שהגיעו הדוגמות הראשונות ארצה והוסדרו כאן כל הרשימות, הגיע פתאום מיברק מפוזי על קשיים, בגלל החרם הר ערבי. ברנובסקי טס מייד ליפאן, ושם הציעו לו הפסקת הקשרים תמורת פיצוי מתאים. חברות יפאניות רבות לחצו על פוזי שתפסיק את קשריה עם ישראל.

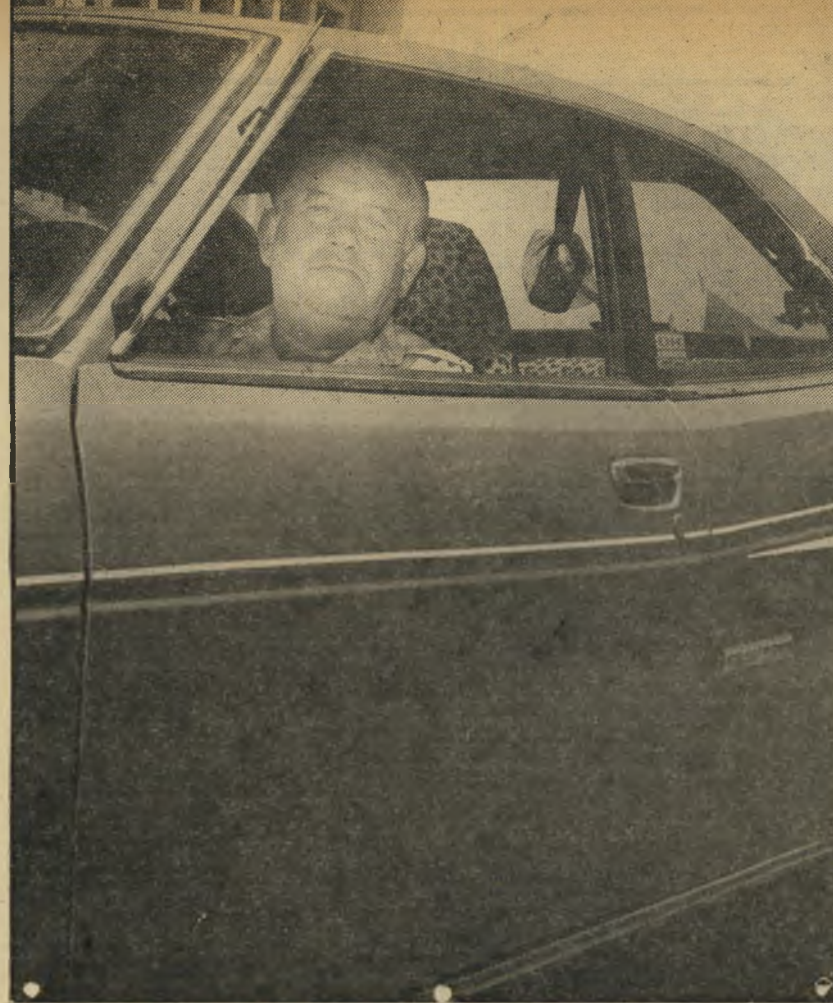
ברנובסקי ישב חודש תמים עם היפאנים, שיכנעם כי ישראל תקנה את תוצרתם יותר מכל ארצות ערב יחד. הוא הראה להם על גלובוס גדול כי רוב שטחי ארצות-ערב הם מדבר. הוא מסר להם מיספרים על צריכת מכוניות בארצות הנפט, והסביר כי מי שיש לו נפט קונה מכונית אמריקאית — ומי שאין לו נפט, רוכב על גמל. אילי הנפט, על כל פנים, לא יסעו בטובארו, טען. בסופו של דבר שוכנעו היפאנים ושלחו 75 מכוניות ראשונות. כשחזר ארצה ניסה ברנובסקי למכור גם קטנועים וגם טובארו, נוכח כי לבדו לא יוכל להמשיך, חיפש שותף מתאים ומצא את דני ברקוביץ. מאז שותפים השניים בחלקים שווים.

חמישים מכוניות ליום

לפני חמש שנים ייסדו את חברת יפנאטו. כאשר הגיעו המכוניות הראשונות הודיעו להם היפאנים על בואם לביקורת. השניים מיהרו ושכרו שני חדרי תצוגה בדרך פתחת-קולות, הציגו בהם שתי מכוניות טובארו.

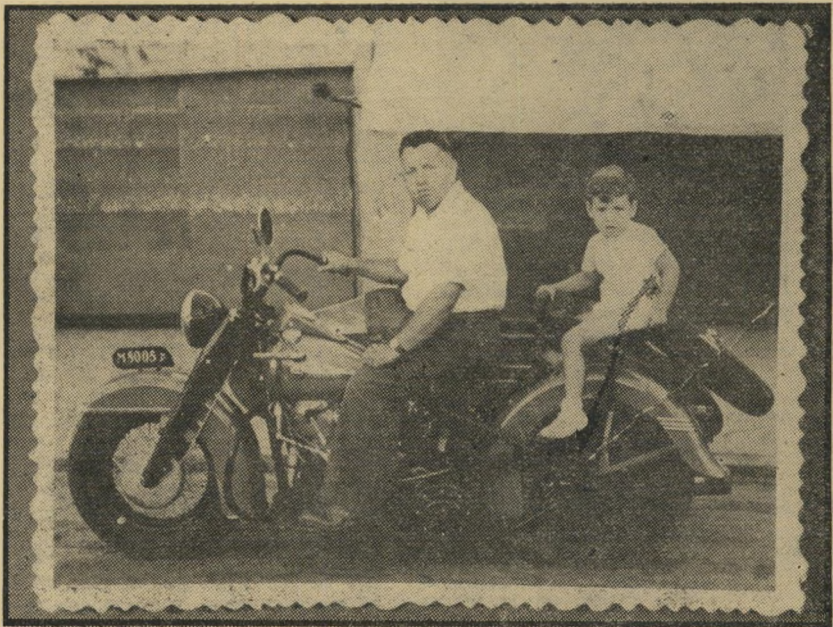
השנה הראשונה היתה הקשה מכל. ה שניים עבדו מדי-יום, מבוקר עד ערב, לשכנע אנשים לקנות את המכונית הי יפאנית. בכל שנת 1969 נמכרו כ-70 מכוניות בלבד. אולם המחיר הולל דיבר אל הלב ואל הכיס. טובארו 1100, בעלת ארבע הדלתות, עלתה אז 14 אלף לירות. בשנות שיא המכירה, 72-73, עת נמכרו 50 מכוניות ליום, היה המחיר הממוצע 27.3 אלף לירות. הסובארו היתה תמיד זולה בכמה אלפי לירות מכל מכונית מקבילה. הדבר התאפשר אז בנקל, תודות לשער הין, הנמוך לעומת הדולר. אז קנו 360 ין בדולר. כיום — פחות מ-300. עד היום נמכרו בסך-הכול 11,500 מכוניות טובארו, מהן 7000 בשנת 1972/73. בשנה האחרונה חלה יריד דה במכירות, מוכרים כ-150 מכוניות לחודש. אבל ברקוביץ שבע-רצון. ככה זה נורמלי, יציב, בטוח, הוא אומר. פרט ל מכירות מרוויחים היטב גם על חלקי חילוף ושירותים. טובארו מחזיקה בישראל מלאי בשווי חמישה מיליון לירות, יש לה 26 מוסכים מורשים ו-18 סוכנויות. פעמיים בשבוע, באופן סדיר, מגיעים חל פים במטוס.

בסופו של דבר, גם בפוזי מרוצים לא רק בגלל המכירות בישראל, שעברו את הציפיות, נראה כי החרם הערבי אינו

שותפו של דני, משה ברנובסקי, במכונית הפרטית, טובארו כמובן. ברקוביץ וברנובסקי עושים את כספם תודות להימור על הסובארו, ונראה כי הימור נכון.

אר מכונית יפאנית

בתל-אביב הקטנה
משה ברנובסקי עם בנו דני בשנת 1938, ליד מוסך-האופנועים של ברנובסקי. משך השנים הפך לזוכן של החברה בארץ.

כיום לעיסקה, נסע אל היצרן ביפאן (מאז היה שם 21 פעמים), ואחרי שזה שלח נציג לישראל, לבדוק אותה, הסכימו לתת לו את הסוכנות בישראל. למכור אז סחורה יפאנית היה קשה מאד. היפאנים היו ידועים פעם כייצרנים זולים של סחורה זולה, לשימוש חרי-פעמי. היתה רתיעה טב עית מתוצרת יפאן, והווספות כבשו את השוק. אולם ברנובסקי ידע כי הרביט הוא קטנוע טוב, בעל יתרונות כגון מתנע חשמלי. הוא הצליח להחדירו לשוק, מכר אותו לישראלים בהצלחה גדולה.

קאדילאק

או גמל

ב-1969 הודיעו הו ראשי פוזי כי אין עתיד לקטנוע, וכי הם מתחילים בייצור מכוניות. הקונצר ייצר משך שנים

באותה עת היו לברנובסקי 50 לירות הסוכנות, והוא חיפש השקעה. הציעו לו לקנות את המיגרש שבפינת דיזנגוף-קק"ל, עליו עומדת כיום מיסעדת ניו-יורק ב-50 לירות. המחיר גיראה לו גבוה מדי, והוא סירב. תחת זאת פתח מוסך-לאופנועים משלו. הוא החל מייבא את אופנועי הארליי דווידסון, וקיבל את הסוכנות הישראלית. כך המשיך עד שנות החמישים, עת הגיעו בהמוניהם הקטנועים, שפגעו קשות בשוק האופנועים. הוא חיפש קטנוע שאותו יוכל לייבא כתחרות לווספה ולגמברטה, ואז פנה אליו יבואן שהביא דוגמות של קטנוע יפאני בשם רביט, ולא היה בידו כסף לשחרר את הדוגמות מן הנמל.

בשנת 1962 פתח ברנובסקי את סוכנות רביט. הקטנוע רביט היה תוצרת קונצר ענק, פוזי שמו, ישראל ייצאה אז ליפאן פוספטים, ותמורת חלק מהם שלחו לי ברנובסקי 500 קטנועי רביט. קודם שהסי

במדינה

(המשך מעמוד 26)

מרים. הם לא נימנו על כוחות חיל-הרג לים. שטח התמחותם הצבאי לא היה בסיוור רגלי. במלחמה גילחמו קשה. שירותו חור דשים ארוכים במילואים וידעו כי בקרוב שוב מצפה להם שרות מילואים ממושך לצרכי אימונים.

איש לא טרח להסביר להם מדוע זור קו אותם לשטח כדי לבצע עבודה מובי הקת של אנשי ח"ר.

הגיעו לאוונטו שמועות כי המפקד ה" בכיר, אליו היו שני הכוחות מסופחים, אינו מרוצה מעבודת אנשי היחידה ה" שניה. קציניו סיפרו לנו כי המפקד טו ען שאותם חיילים מטרשלים בתפקידם. הרגשו עצמנו טובים מהיחידה השנייה וגאונות היחידה שלנו גאתה. למעשה, לא הצלחנו להבין מדוע המפקד כה שבע רצון דווקא מאיננו. שהרי לכל אורך שיי רות המילואים שלנו לא ביקר אותנו כי שטח, אך השבחים שפזרו עשו את שלהם. היה בהם כדי לפצות אותנו על אי-הנו חות הפנימית שכירסמה בנו.

לפתע, ביום בהיר אחד, כשלושה שבוי עות אחר הגיוס, נהרסה הגאווה היחי דתית. באחד הבקרים, כאשר אנשי חור ליות-סיווריים שוטטו בשטח ואילו ה" חיילים שביילו את הלילה בסוירים ובמא רבים ניסו לגמנם כדי לאגור כוח לקראת פעילות לילית נוספת. הם הופתעו לראות את המפקד אליו היינו מסופחים, עורך ביי קור-פעת חטוף במאחז. הוא עבר בין

ידי במזכרות הנחל בשבוע שעבר

החדרים וציון בבקורות: "החדרים מלולכים, מיטות לא מסודרות, לא אסי בול ברדק. אם עד מחר הכל לא יבריק, אבטל לכם את כל ההופעות."

למעשה, היתה זו הפעם הראשונה שהוא דיבר ויירות עם החיילים. זה כל מה שיש לו לומר לנו? אמרו החיילים בינם לבין עצמם. חייל הכוח השני מתפרפרים ועלינו הוא בא להפגין מנהיגות?

פגיעה במוראלי. לכאורה, נראה כל העניין פטור-ערך. מדוע צריכים אנשים מבוגרים, אחדים מהם משמשים בחייהם האזרחיים בתפקידים בכירים ביותר, לקחת ללב ולהתרגז מאותו ביקור אומלל של מפקדם? למעשה, פגע המפקד בנקודה רגשית ביותר — בגאווה היחידתית. שהי תה כה חשובה לכל אחד מאנשי הכוחות. תגובה האנשים היתה חריפה. הם חזו ליו כי את מיטותיהם יסדרו כפי שיווד עים לסדר רק במלון הילטון בתל-אביב. את הדעה הכללית שהתגבשה לאחר אותו ביקור הטיב לבטא אחד הקצינים הצעיר רים. הוטרם, איש המילואים יובל: "יש גם קצינים המקרינים סמכות ואמינות מ כוח אישיותם. מבצעים את פקודותיהם משום שהן ניתמכות בהגיון ולא בדרגות על הכתפיים. ישנם קצינים חסרי אישיות, המנסים להפגין מנהיגות עקרה. כל מה שהם מצליחים זה רק לפגוע במוראלי החיילים."

בימים הבאים היינו חונרים מהסוירים רעניים.

התפתחה בנו הרגשת אי-סימפטיה כלפי אותו מפקד. התחלנו להתעניין בו, ביי קשנו לברר כיצד מתנהלים העניינים ב-

באותה הזדמנות נמסר כי מנסים לאתר את הפקיד המסלל בעניין זה, אך עד היום, כחודש ימים מאוחר יותר, עדיין לא הצליח משרד-התחבורה למצוא את הפקיד האמור, ולמסור תגובה בדבר ה צעדים שנקטו כדי למנוע אסונות כנחל אלכסנדר.

בינתיים החמיר המצב לא-י-ערך. הנהל עלה על גדותיו, הציף את הגשר היחיד, והודחם. אך איש מראשי השילטון המקומי, המעצה המקומית או המיטרה, אינו רוצה כניראה להתערב, על-מנת לשים קץ ל- סכנת-המוות הנשקפת למבקרים התמימים.

צה"ל

אנאטומיה של

שירות מילואים

האם המחרד נמשך?

שואלים חיילי יחידת

מילואים בתום שירותם

זהו מכתב פרטי ששנה לביתו חייל מילואים של צה"ל, שגויים לשירות-מילואים נוסף, תשעה חור דשים אחרי המילחמה. "העולם הזה" מצא לנכון לפרסם מכתב זה כמזווא, תוך השמטות וקיצו רים שאינם נוגעים לעניין, כיוון שיש בו כדי לשקף את הרגשותיהם של חלק מחיילי המילואים של צה"ל.

השבוע, בתום שירות מילואים בן 45 ימים, מצאתי עצמי מאוכזב. הרגשתי כי היה זה שירות מילואים כושל. הספקתי ללבוש בגדים אזרחיים רק שלושה חודשים מאז סיימתי שירות מילואים. בימימאות המחנה, בשוק המר לתו במילחמת יום-הכיפורים, כאשר שוב נקראתי לשירות.

לומדים להשלים עם המציאות. ארזתי חפצי ונסעתי לנקודת ההתייצבות, שם פגשתי את כל חברי הוותיקים. עד מהרה התברר לי כי אחרי המילחמה, ב"סביב" המילואים השני, שואפים המגויסים למ צוא בצבא יעילותית. הם מוכנים לת רום לעניין מלוא כוחם ובלבד שירגישו כי משהו זו והמכונה הצבאית פועלת כראוי.

משימות מפרכות. עם התגייסותנו הוצבנו במאחז צבאי בלב אחד ממחנות הפליטים ברצועת עזה. סיטרלנו רגלי, ב חוליות, בימימאות המחנה, בשוק המר כזי, בפרדסים הסבוכים סביב ובמיספר כפרים המקיפים את המחנה.

מדי יום קיבלנו הוראות מפורטות היכן לפטרל ומה לבדוק. נירתמנו למשימה ובי צענו את כל ההוראות. היינו מוכנים שצה"ל יספק מאיתנו, כפי שנהוג לומר בלשון הצבאית, את מלוא יכולתנו. רצינו לחזור הביתה ולספר שהיו אלה מיר לואים קשים אך יעילים, שלא ביזבונו את זמננו לשווא. אבל תוך זמן קצר נעשו החיילים מודאגים. הם נוכחו לדעת כי טווחי הסוירים המוטלים עליהם מפרכים. עד מהרה גילינו עובדה מדהימה — המשימות שהוטלו עלינו היו זהות לאלו שהוטלו לפני מיספר שנים, על יחידות צנחנים נבחרות שנשלחו בפקודת אריק שרון כדי לשחק את פעילות החבלנים ברצועה.

אותו זמן נהגו המחבלים להסתובב ב גלוי במחנות הפליטים כשקלצ'ניקובים על כתפיהם. מיספר רב של פיגועים היה נירשם מדי יום ברצועה. מאז שקטה ה רצועה, חלפו שנים, אך למרבה הפלא איש מבין דרגי הפיקוד הבכיר לא טרח לעיין בתוכנית המשימות, לשנותה, להתאמה לכורשם הגופני הבינוני של אנשי מיר לואים מיחידת חיל-רגלים רגילה.

עד-מהרה נטלו החיילים את היוזמה לעיניהם. נוצר מצב בו נקבע עומס הסויר רים כך כדי שהחיילים יוכלו להמשיך לע בוד מבלי להתמוטט.

לוא היה המפקד האחראי טורח לתכנן את המשימות, לקבוע סידרי עדיפויות, להתאימן לכורשם הגופני של אנשי מיר לואים רגילים, בוודאי היה קובע אילו משימות אפשר לצמצם.

גאונות היחידה נפגעה. על יחידה אחת, הוטל לפטרל באזור אחר, סמוך לשיטחנו. חיילי אותה יחידה היו ממורי

בסוף השבוע יפתחו בפנינו שעריה של אהבה חדשה — אם תדעי לנצל פגישה בלתי צפויה. זה יכול להיות היום הגדול וה מאושר של חיך. קרע בבגד יגרום לך הפ סדים ומבוכה במקום ציבורי. שבוע זה מת אים לחידוש המלחמה שלך. אך בלי בזבזנות, בבקשה. זו עלולה להיות קריסת לגביך. מצבן הכספי מדג אותך ובצדק. אולם אם תתמיד בדרכך — אתה עשוי למצוא שכר רב. הרבה בלבול.

העננה הגדולה שעלתה והוסרה מעליך, עדיין מאפשרת לך ל- זוז במלוא החופשיות הרצויה לבני מזל עקרב אופייניים. על כן דע לקחת את הכל בשקט, בשלווה יחסית, וללא חיפזון. זהו שבוע של תיכנון ושל זיכרון, שבוע של עבודת-בית ולא של ביצוע-חוק. ידידים יפקדו ביתך.

לאחר הפסקה ממושכת, חזרת להיות עצ מ. נצל את השלווה היחסית ממנה אתה נהנה כדי לקדם את מעמדך בעבודה לשפר את היחסים במישפחה. פקד עין על שותפיך ועל הכפופים לך, ואל תתרגש מדברי תנופה. בל קשת — אם תניחי לו לרכב עליך, תגרמי סבל לעצמך, ואת היח סים לא תשפירי במאום. אל תפחדי להיות תקי פה, בתנאי שתהיי צודקת, הוא לא יזדרז לברוח. השבוע יצוצו לך אתגרים חשובים.

לפניך עומד אתגר חשוב. אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך.

אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך.

אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך.

אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך.

אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך.

אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך.

אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך.

אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך.

אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך.

אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך.

אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך.

אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך.

אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך.

אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך.

אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך.

אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך.

אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך.

אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך.

אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך.

אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך.

אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך.

אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך. אתה עומדת בפניו של עתידך.

ידידך כועס — אבל לא נורא — זה יעבור לו. בשבוע זה מראים הכוכבים שינוי דראסטי. מה שחשבת שלא יהיה בסדר — יסתדר בסופו של דבר, בכל השטחים. זהו כנראה השבוע שלכם, טללים. בלו חיטב, טיילו הר ב, בעיקר בחיק הטבע ונצלו את החיים. אל תשימו לב למה שאתם ממוא אומרת. מה היא כבר מבין? חקינאה מעבירה אותה על דעתה.

כולנו יודעים שאתה בטוח שבכוך לפתור את בעיותיהם של כל אלה הפונים אליך. אבל השבוע — בחיך, אל תתן עצות. אתה עשוי לסבך אחרים, מתוך זה שאתה חושב שכולם בניינים כמוד. התנאים אינם שווים לכל אחד, וזה נתון שעלול לסבך אותך, בייחוד כאשר אתה אינך רואה את נקודת הוולת. בייחוד אתה עשוי לג רוס לשיבורן-לב לבת דגים וגם לבן דלי. אל תתן לעצמך להתפרץ, בן שור.

אין טורח לחשוב מספיק על עתידך, ואינך מנתח באופן נכון את האינפורמציה שהגיעה לידך. אל תה סס מלהתייעץ עם בן זוגך בענייני עבודה. שמור על ההישגים ה גדולים אליהם הגעת לאחרונה, ואל תפס פט. בת תאומים — זכרי שאי-אפשר לרמות את כולם כל הזמן. הזהרי בדברייך ושקלי חיטב את מעשייך, פן תיכנסו לצרה גדולה. כדאי שתתחילי לחשוב ברצינות על עתידך.

כמו מצפן המצביע תמיד צפונה, את חזרת, בהתמדה מדאיגה, למצ בים ישינים ולקשרים ותיקים. היהירי! דעי שלא כל תגובה הדומה לזו זה נחשבת בעבר — זהה עם מה שאת כבר יודעת. את עשויה ללכת על קרקע בטוחה — ולהתקל במוקש ריגשי. מעל לכל — הישמרי מאוד לא לסבך אדם בקשרים ריגשיים עזים פי כמה מן הבידור הקל לו התכוונת את. בעצם, בת סרטן — השתדלי ללבוש בהיר.

כמו מצפן המצביע תמיד צפונה, את חזרת, בהתמדה מדאיגה, למצ בים ישינים ולקשרים ותיקים. היהירי! דעי שלא כל תגובה הדומה לזו זה נחשבת בעבר — זהה עם מה שאת כבר יודעת. את עשויה ללכת על קרקע בטוחה — ולהתקל במוקש ריגשי. מעל לכל — הישמרי מאוד לא לסבך אדם בקשרים ריגשיים עזים פי כמה מן הבידור הקל לו התכוונת את. בעצם, בת סרטן — השתדלי ללבוש בהיר.

כמו מצפן המצביע תמיד צפונה, את חזרת, בהתמדה מדאיגה, למצ בים ישינים ולקשרים ותיקים. היהירי! דעי שלא כל תגובה הדומה לזו זה נחשבת בעבר — זהה עם מה שאת כבר יודעת. את עשויה ללכת על קרקע בטוחה — ולהתקל במוקש ריגשי. מעל לכל — הישמרי מאוד לא לסבך אדם בקשרים ריגשיים עזים פי כמה מן הבידור הקל לו התכוונת את. בעצם, בת סרטן — השתדלי ללבוש בהיר.

כמו מצפן המצביע תמיד צפונה, את חזרת, בהתמדה מדאיגה, למצ בים ישינים ולקשרים ותיקים. היהירי! דעי שלא כל תגובה הדומה לזו זה נחשבת בעבר — זהה עם מה שאת כבר יודעת. את עשויה ללכת על קרקע בטוחה — ולהתקל במוקש ריגשי. מעל לכל — הישמרי מאוד לא לסבך אדם בקשרים ריגשיים עזים פי כמה מן הבידור הקל לו התכוונת את. בעצם, בת סרטן — השתדלי ללבוש בהיר.

כמו מצפן המצביע תמיד צפונה, את חזרת, בהתמדה מדאיגה, למצ בים ישינים ולקשרים ותיקים. היהירי! דעי שלא כל תגובה הדומה לזו זה נחשבת בעבר — זהה עם מה שאת כבר יודעת. את עשויה ללכת על קרקע בטוחה — ולהתקל במוקש ריגשי. מעל לכל — הישמרי מאוד לא לסבך אדם בקשרים ריגשיים עזים פי כמה מן הבידור הקל לו התכוונת את. בעצם, בת סרטן — השתדלי ללבוש בהיר.

כמו מצפן המצביע תמיד צפונה, את חזרת, בהתמדה מדאיגה, למצ בים ישינים ולקשרים ותיקים. היהירי! דעי שלא כל תגובה הדומה לזו זה נחשבת בעבר — זהה עם מה שאת כבר יודעת. את עשויה ללכת על קרקע בטוחה — ולהתקל במוקש ריגשי. מעל לכל — הישמרי מאוד לא לסבך אדם בקשרים ריגשיים עזים פי כמה מן הבידור הקל לו התכוונת את. בעצם, בת סרטן — השתדלי ללבוש בהיר.

כמו מצפן המצביע תמיד צפונה, את חזרת, בהתמדה מדאיגה, למצ בים ישינים ולקשרים ותיקים. היהירי! דעי שלא כל תגובה הדומה לזו זה נחשבת בעבר — זהה עם מה שאת כבר יודעת. את עשויה ללכת על קרקע בטוחה — ולהתקל במוקש ריגשי. מעל לכל — הישמרי מאוד לא לסבך אדם בקשרים ריגשיים עזים פי כמה מן הבידור הקל לו התכוונת את. בעצם, בת סרטן — השתדלי ללבוש בהיר.

כמו מצפן המצביע תמיד צפונה, את חזרת, בהתמדה מדאיגה, למצ בים ישינים ולקשרים ותיקים. היהירי! דעי שלא כל תגובה הדומה לזו זה נחשבת בעבר — זהה עם מה שאת כבר יודעת. את עשויה ללכת על קרקע בטוחה — ולהתקל במוקש ריגשי. מעל לכל — הישמרי מאוד לא לסבך אדם בקשרים ריגשיים עזים פי כמה מן הבידור הקל לו התכוונת את. בעצם, בת סרטן — השתדלי ללבוש בהיר.

כמו מצפן המצביע תמיד צפונה, את חזרת, בהתמדה מדאיגה, למצ בים ישינים ולקשרים ותיקים. היהירי! דעי שלא כל תגובה הדומה לזו זה נחשבת בעבר — זהה עם מה שאת כבר יודעת. את עשויה ללכת על קרקע בטוחה — ולהתקל במוקש ריגשי. מעל לכל — הישמרי מאוד לא לסבך אדם בקשרים ריגשיים עזים פי כמה מן הבידור הקל לו התכוונת את. בעצם, בת סרטן — השתדלי ללבוש בהיר.

כמו מצפן המצביע תמיד צפונה, את חזרת, בהתמדה מדאיגה, למצ בים ישינים ולקשרים ותיקים. היהירי! דעי שלא כל תגובה הדומה לזו זה נחשבת בעבר — זהה עם מה שאת כבר יודעת. את עשויה ללכת על קרקע בטוחה — ולהתקל במוקש ריגשי. מעל לכל — הישמרי מאוד לא לסבך אדם בקשרים ריגשיים עזים פי כמה מן הבידור הקל לו התכוונת את. בעצם, בת סרטן — השתדלי ללבוש בהיר.

כמו מצפן המצביע תמיד צפונה, את חזרת, בהתמדה מדאיגה, למצ בים ישינים ולקשרים ותיקים. היהירי! דעי שלא כל תגובה הדומה לזו זה נחשבת בעבר — זהה עם מה שאת כבר יודעת. את עשויה ללכת על קרקע בטוחה — ולהתקל במוקש ריגשי. מעל לכל — הישמרי מאוד לא לסבך אדם בקשרים ריגשיים עזים פי כמה מן הבידור הקל לו התכוונת את. בעצם, בת סרטן — השתדלי ללבוש בהיר.

כמו מצפן המצביע תמיד צפונה, את חזרת, בהתמדה מדאיגה, למצ בים ישינים ולקשרים ותיקים. היהירי! דעי שלא כל תגובה הדומה לזו זה נחשבת בעבר — זהה עם מה שאת כבר יודעת. את עשויה ללכת על קרקע בטוחה — ולהתקל במוקש ריגשי. מעל לכל — הישמרי מאוד לא לסבך אדם בקשרים ריגשיים עזים פי כמה מן הבידור הקל לו התכוונת את. בעצם, בת סרטן — השתדלי ללבוש בהיר.

כמו מצפן המצביע תמיד צפונה, את חזרת, בהתמדה מדאיגה, למצ בים ישינים ולקשרים ותיקים. היהירי! דעי שלא כל תגובה הדומה לזו זה נחשבת בעבר — זהה עם מה שאת כבר יודעת. את עשויה ללכת על קרקע בטוחה — ולהתקל במוקש ריגשי. מעל לכל — הישמרי מאוד לא לסבך אדם בקשרים ריגשיים עזים פי כמה מן הבידור הקל לו התכוונת את. בעצם, בת סרטן — השתדלי ללבוש בהיר.

כמו מצפן המצביע תמיד צפונה, את חזרת, בהתמדה מדאיגה, למצ בים ישינים ולקשרים ותיקים. היהירי! דעי שלא כל תגובה הדומה לזו זה נחשבת בעבר — זהה עם מה שאת כבר יודעת. את עשויה ללכת על קרקע בטוחה — ולהתקל במוקש ריגשי. מעל לכל — הישמרי מאוד לא לסבך אדם בקשרים ריגשיים עזים פי כמה מן הבידור הקל לו התכוונת את. בעצם, בת סרטן — השתדלי ללבוש בהיר.

כמו מצפן המצביע תמיד צפונה, את חזרת, בהתמדה מדאיגה, למצ בים ישינים ולקשרים ותיקים. היהירי! דעי שלא כל תגובה הדומה לזו זה נחשבת בעבר — זהה עם מה שאת כבר יודעת. את עשויה ללכת על קרקע בטוחה — ולהתקל במוקש ריגשי. מעל לכל — הישמרי מאוד לא לסבך אדם בקשרים ריגשיים עזים פי כמה מן הבידור הקל לו התכוונת את. בעצם, בת סרטן — השתדלי ללבוש בהיר.

כמו מצפן המצביע תמיד צפונה, את חזרת, בהתמדה מדאיגה, למצ בים ישינים ולקשרים ותיקים. היהירי! דעי שלא כל תגובה הדומה לזו זה נחשבת בעבר — זהה עם מה שאת כבר יודעת. את עשויה ללכת על קרקע בטוחה — ולהתקל במוקש ריגשי. מעל לכל — הישמרי מאוד לא לסבך אדם בקשרים ריגשיים עזים פי כמה מן הבידור הקל לו התכוונת את. בעצם, בת סרטן — השתדלי ללבוש בהיר.

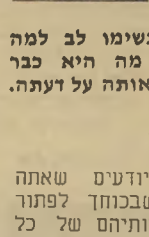
כמו מצפן המצביע תמיד צפונה, את חזרת, בהתמדה מדאיגה, למצ בים ישינים ולקשרים ותיקים. היהירי! דעי שלא כל תגובה הדומה לזו זה נחשבת בעבר — זהה עם מה שאת כבר יודעת. את עשויה ללכת על קרקע בטוחה — ולהתקל במוקש ריגשי. מעל לכל — הישמרי מאוד לא לסבך אדם בקשרים ריגשיים עזים פי כמה מן הבידור הקל לו התכוונת את. בעצם, בת סרטן — השתדלי ללבוש בהיר.

כמו מצפן המצביע תמיד צפונה, את חזרת, בהתמדה מדאיגה, למצ בים ישינים ולקשרים ותיקים. היהירי! דעי שלא כל תגובה הדומה לזו זה נחשבת בעבר — זהה עם מה שאת כבר יודעת. את עשויה ללכת על קרקע בטוחה — ולהתקל במוקש ריגשי. מעל לכל — הישמרי מאוד לא לסבך אדם בקשרים ריגשיים עזים פי כמה מן הבידור הקל לו התכוונת את. בעצם, בת סרטן — השתדלי ללבוש בהיר.

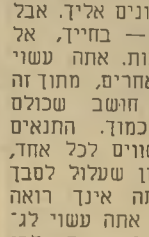
כמו מצפן המצביע תמיד צפונה, את חזרת, בהתמדה מדאיגה, למצ בים ישינים ולקשרים ותיקים. היהירי! דעי שלא כל תגובה הדומה לזו זה נחשבת בעבר — זהה עם מה שאת כבר יודעת. את עשויה ללכת על קרקע בטוחה — ולהתקל במוקש ריגשי. מעל לכל — הישמרי מאוד לא לסבך אדם בקשרים ריגשיים עזים פי כמה מן הבידור הקל לו התכוונת את. בעצם, בת סרטן — השתדלי ללבוש בהיר.

טלה
21 בנובמבר -
20 בדצמבר

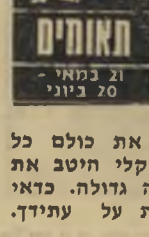
עקרב
22 באוקטובר -
22 בנובמבר

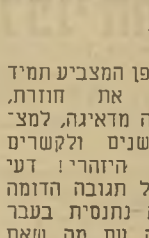
עקרב
22 באוקטובר -
22 בנובמבר

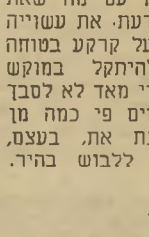
עקרב
22 באוקטובר -
22 בנובמבר

עקרב
22 באוקטובר -
22 בנובמבר

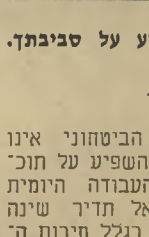
עקרב
22 באוקטובר -
22 בנובמבר

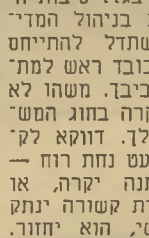
עקרב
22 באוקטובר -
22 בנובמבר

עקרב
22 באוקטובר -
22 בנובמבר

עקרב
22 באוקטובר -
22 בנובמבר

עקרב
22 באוקטובר -
22 בנובמבר

דלילה

הבושם הנפלא-
לאשה המפתה

Tanya
זה יופי

הקנייה
הטובה
ביותר
1974
מכון הכרטיס והחירום

בטיח/בטיח

מיפקדתו הקבועה. לא נזקקנו לזמן רב כדי לגלות דברים תמוהים.

באחד הערבים ביקר במאחז אחד מ' קציני הגדוד ששירת בקו החזית החדש מול המצרים. ביום הגיוס הועברו חלק מאנשי הגדוד לרצועה וחלק אחר הוצב אי-שם בקו החדש. הקצין שאל אם קראנו בעיתונים את הידיעה בדבר תלונת איש-מילואים לחבר-כנסת, כי ביחידתו אין מס' פיק תחמושת וכי הרמטכ"ל מינה בעניין זה ועדת חקירה. כתוצאה מהחקירה הוש' עת, זמנית, סגן-אלוף, אחר הוחזר לשי-רות כיוון שנחבר כי לא בו האשם ושני קצינים אחרים נחקרים בנושא.

השבנו כי קראנו את הידיעה בעיתון-נים. לא הבנו מדוע זה צריך לעניין או-תנו במיוחד. הקצין השיב בחיך: "זה קרה בגדוד שלנו. כאשר הוצבו בשטח מסויים, הוסבר לאנשים כי לפניהם משי-מה חשובה.

"החיילים התחילו לבצע את המשימה כאשר לכל אחד מהם 15 כדורים בלבד. זה נראה להם מטורף. מצד אחד מסב-רים להם את גודל חשיבות התפקיד שהם אחראים עליו ומצד שני הם מסתובבים בשטח כמעט ללא תחמושת.

"כיוון שחיילי אותה חטיבה איישו בי-מלחמת יום-הכיפורים את כל קו המעו-רים, וכתוצאה מהמחדל ספגו אבידות קשות, פיתחו אנשי החטיבה רגישות מיוחדת ל-נושא המחדלים. והנה, דבר לא השתנה. לוא היתה פורצת מלחמת-פתע נוספת, שוב היו ניתפסים. שלא באשמתם, במח-דל חמור של חוסר תחמושת.

"המג"ד ניסה לספל במחדל באמצעות הצניגות המקובלים, אך הכל התנהל על-מי מנוחות. רק אחרי שאותו סמל-מל-אים, תושב קריית-שמנה, פנה לחבר-הכנסת, תוקן המצב בריבים."

סיפור המחדל שימש מכה מורלית נור-ספת למגויסים. הרי לפנינו דוגמה כיצד שוב רשוב חוזרים המחדלים.

לעשות לשיפור המצב. הנהיגו, כשאנו מוכנים לתרום לצבא מלוא מיר-צנו וכוחנו. השתחררנו כשאנו מאוכזבים מהשירות.

אני בטוח כי במרבית יחידות צה"ל, ההתארגנות-מחדש מצליחה והיחידות מגי-עות להישגים מרשימים. במקרה הספצי-פי שלנו, אין כל טעם להסתיר את ה-אמת, שירות המילואים היה כישלון.

אבל, אפשר בנקל לשפר את המצב. אין זה סוד שבאי שלפני זמן לא רב החליף אותנו כוח אחר. המאחז בנוי בתוך מחנה הפליטים. החיילים משוטטים בין הסימטאות, קונים סיגריות ואבטיחים מ-הסוחרים המקומיים. האוכלוסיה מכירה אותם, אישית, עד מהרה. כבר ביום הרא-שון לסוירים פגשו עשרות תושבים שאמ-רו: "אתם החדשים שהחלפתם את הקוד-מים?"

המאחז מוקף גדרות תיל, לא קירות בטון. ביום שעזבו את המקום על חפצי-נו, הסתובבו בכניסה המזני נערים ונופפו בידיהם לשלום ומבחינה חוקית הית מותר להם להסתובב שם.

יחד עם זאת, הכוח שהחליף אותנו נמ-צא עתה בשלב הראשון של הפעילות. כל החיילים עובדים כשדים. משקיעים בסיר-רים כל מאמץ. כפי שנהגנו אנו תחילה. אולי הם יהנו מהלקח שפיק צה"ל כתו-צאה מכישלון שירות המילואים שלנו.

החיילים הפשוטים מפגינים רצון-טוב ונכונות לעבודה קשה. אם גם המפקדים בדרג היותר בכיר יצליחו להתארגן בצור-רה נכונה, התוצאה תהיה נפלאה והאנשים שיחזרו מהשירות יוכלו לומר, בלב-שלם, שהם עשו עבודה חשובה בצורה תכליתית.

ישראלים בחו"ל

הישראלי הזולל

איך הצליח תייר ישראלי

לרוקן את תוכנה שן

מיסעדה שדמה בקופנהאגן

קופנהאגן, בירת דנמרק, מפורסמת לא רק בזכות סירטי הפורנו שלה. מלבד תע-שיית המין המקומית מושכת קופנהאגן חיירים גם בזכות שיטת "השולחן הפתוח" המקובלת במלונותיה. אורח. המשלם מחיר קבוע מראש (28- ל"י בכסף ישראלי) זכאי לאכול במלון ככל שתכיל כרסו.

שולחן המעדנים הנהוג במלונות דנמרק בארוחת הצהריים. למשל, הריהו בן דמו-תו של השולחן המצפה לצדיקים בגן-העדן. ניתן למצוא עליו כל מאכל המצוי (המשך בעמוד 32)

הליידי עבדה בלילות

מאת ל. בנימין

חקירת המשטרה הופסקה באופן מפתיע לאחר שהליידי נתגלתה

מזה ימים אחדים מגיעות ידיעות למוקד המשטרה שבשכונת תל-אביב, על הליידי שכבשה את השכונה השקפה והפולידית. ידיעות נוספות אמרו כי אין בית בשכונה שבו לא עובדת הליידי במשך כל שעות היום ואפילו בשעות הלילה.

כעת יודעים גם המפקח ד. וגם חבר עוזריו כי מכוונת הכביסה ליידי ולורד קריסטל עובדות בשקט רב עד כדי כך שאי אפשר לשמוע אותן ובנוסף יש להן כל היתרונות האפשריים במכוונת הכביסה, כל תכונות הכביסה לכל סוגי הכביסה, הרתחה עד 100 מעלות, חסכון מירבי במים, חשמל וחומרי כביסה, ציפי אמאיל ובקיצור אין יתרון שאינו נמצא בהן.

קחי גם את את הליידי או הלורד לשבועיים נסיון חינוך בביתך — ללא הת-חייבות. תני לה לעבוד ביום או בלילה — אליך המשטרה כבר לא תבוא...

(מ)

המפקח ד. שמונה לחקור את הנושא העלה כל מיני אפשרויות בראשו ואף החל להתכונן לאפשרות שבכונה זו הידועה כשקטה תגרום לבעיות באיזור כולו. המפ-קח ד. לא הפסיד זמן, ושלח את בלשיו לגלות את הליידי.

הם הסתובבו ברחובות כדי לעצרה. אך לא מצאו אותה ואז הגיעו למסקנה כי הליידי עובדת כנראה רק בביתם.

לילה אחד הגיעו השוטרים לאיזור, הם עברו מבית לבית ולא שמעו דבר, עד אשר החליט המפקח ד. לפרוץ לאחת הדירות. הפקודה ניתנה והשוטרים הסתערו לעבר הדלת, הם פרצו לדירה ואמנם הם ראו את הליידי בפעולה...

כלבים

וחיית-שעשועים

כלבים בעלי תעודות-יוחסין וכל סוגי כלבים וגורים ברי-אים, חתולי-בית וחתולתולים, טיפול וטרינרי יומיומי, פנ-סיון לכלבים וחתולים, אמב-טיות נגד טפילים.

אגודת צער-בעלי-חיים, תל-אביב, רח' סלמה 30, יפו. טל. 03-827621.

(המשך מעמוד 31)

בעולם שיש בו כדי לענג את חיכו של הוללן המצוי: החל בדגי אלתית מעושנים, צלופח מטוגן וקאוויאר דני שחור, דרך צלי פילה פרוס לפרוסות ועד לעשרות מיני גבינות לקינוח. אף מלצר לא יניח עפעף אם האורח יכרוך מנות ראשונות של דגים במנות עיקריות של בשרים קרים ויצפה אותם במימרח ליפתנים.

אבל מה שאירע בשבוע שעבר במלון שער המזרח בקופנהאגן, הדלים אפילו את הוותיקים והמנוסים ברבי-המלצרים המקומיים. אל מיסעדת המלון נכנס תייר ישראלי בלוויית בנו בן ה-12. הם נטלו לעצמם ערימה של מנות ראשונות, עיקריות ופרפראות, התיישבו ליד השולחן וכילו אותם. עד כי לא נודע כי באו אל קירבם. אחר כך ניגשו שוב אל שולחן המאכלים, העמיסו על צלחותיהם סיכוב נוסף של סעודת-מלכים וחזרו לנגוס בהם כאילו זה עתה סיימו את צום תשעה באב. המלצרים זקפו גבות, אך לא הוציאו מילה מפיהם.

לכת אל המקורות. בכך לא הסתיימה ההסתערות. מלצרי מלון שער המזרח מוכנים להישבע כי הישראלי ובנו, עשו במשך שלוש שעות מסלול של כ-20 קילומטר בדרך משולחנם לשולחן הפתוח. כאשר החליטו סוף-סוף לגהק, כסימן כי השביעו את רעבונם, היה "השולחן הפתוח" במלון פתוח לגמרי וכמ"עט ריק מכל מה שהוכן בו עבור כל אורח חי המלון.

בעלי המלון מיהרו לבדוק מיהו האיש שהצליח בפעם הראשונה מאז נפתח המלון, לרוקן בעצמו (אם כי בעזרת בנו הצעיר) את השולחן כולו. התברר להם כי זהו אורח ישראלי, ישראל שטילרמן, מנהל מוסד רכב הדיזלים של חברת אל-על. מה שהדנים לא ידעו הוא כי לפני 21 שנה היה שטילרמן, המכונה "גינג'י", אז רווק צעיר ופועל במפעל הארגז, אחד מאלופי הזלילה של ישראל. למי שזוכר את ישראל הקטנה של דג הפילה, מי שטר הצנע ודוב יוסף, זכור שטילרמן כמי ש-

אריק זעירא שטיילרמן (1953)
שיא עולמי

נטל חלק בתחרות הזלילה שנערכה בחסות העולם הזה בשנת 1953. אז הוא זכה רק במקום שני ובסגנות האליפות. היום, אחרי שיטפח כרס אדירה, היה זוכה ודאי באליפות ללא עירעור. כאשר החליט שטילרמן הקיץ לנצל את סיסת החינם הניתנת לכל עובדי אל-על, בחר בקופנהאגן. חבריו למוסד העדיפו את אחד מאיי יוון, אחרי שנודע להם כי צעירות ממדינות סקנדינביה חושפות שם את גופן לשמש. הוא החליט ללכת אל המקורות. אחרי שהשביע את עיניו החליט להשביע גם את כרסו. וכך נולד המיבצע שהפך לסיפור היום בין כל מלרי נאי קופנהאגן.

שטילרמן ובנו גיורא היו משוכנעים כי אחרי שרוקנו את השולחן הפתוח של מלון שער המזרח, יבקשו מהם, בנימוס כמובן, לעבור למלון אחר. הוא הופתע כאשר בתום הארוחה ניגש אליו רבי-המלצרים ואמר לו: "נשמח אם תבוא עוד פעם, אדוני".

רק 5 שנים היו דרושות לנו... 1968 1973

לגדול פי 7.5 ולהגדיל את רווחינו פי 12.8

והמהפכה השקטה עדיין נמשכת...

המהפכה השקטה.

בנק הבועלים

מחיר

הזמן מקום
למודעות בגיליון
ראש השנה
המוגדל של

העולם הזה

סוף לגירושין ולפירוד חברות!
היא תשאר שלך ותשיב לך אהבה

בחברת הסברה שהוצאה לאור ע"י פרופסור, חברה להוצאה והפצת ספרי מידע בע"מ, יש פתרון לבעיה המטרדה הרבה גברים בריאים ובהחלט בלתי מאושרים כתוצאה מיחסי מין בלתי מספקים ומאכזבים (המסיימים מהר מדי).
חברת ההסברה חושפת בעיה זו ומלמדת את הקורא כיצד להתגבר עליה ולקיים חיי מין מספקים. לקוראי החוברת יתווסף מידע חשוב, הכל אודות משחק אהבה ארוך ככל שתוצאה ומספק. מלווה בתמונות תנוחה. המחיר - 20 ל"י. להשיג אצל המפיץ הבלעדי: ד"ר ש. גרונימן 8, רמת-אביב, או שלח/י צ'ק / המחאת דואר לתד. 17100, תל-אביב, ותקבל/י את החוברת לביתך.

הגשש חיוור - אבל לא עיוור

ריקי גל
טיל קרקע-גירושין

חילתים גישה לפולי. נדמה היה שהנה. סוף-סוף, מצא פולי את אושרו. השניים בנו קן מישפחתי חם בשיכון בבלי בצפון תל-אביב, ופולי סייע הרבה בקידום הקאריירה של ריקי דקת-הגו, כי זמרת בעלת ייחוד. ריקי, שבילדותה ה-

זה היה יכול להיות נושא נהדר למערכון היתולי של להקת הגשש החיוור, אילולא היה הסיפור עצוב כל-כך, ואילולא נגע ישירות לאחד מאנשי השלישייה המצחיקה ביותר בישראל. אם משתדלים, אפשר אפילו לשמוע את הגששים שרים ברקע שיר בנוסח: "מי שחור בשעת חצות הביתה ומוצא את אשתו בחברת גבר זר ומאמין לסיפורה שהיא עסוקה שם בחזרות על הצגה חדשה - שיקום!" ואף להצטרף למקהלה ב" פיומן החור: "אף אחד לא קם! אף אחד לא קם!" גם הגשש החיוור ישראל (פולי) פוליאקוב, לא קם, כשזה קרה לו. כמו שני חבריו האחרים ללהקה, היה גם פולי נשוי בפעם השנייה. אשתו הראשונה הייתה שחקנית-הקולנוע רינה גלר, אותה נשא פולי בנישואי קפריסין, מאחר שהרבנים סירבו להכיר ביהדותה. לימים התגייסה רינה כדתי-יכוני, והפכה ליהודייה כשרה. אבל גראה שבמשך הזמן נשכחה ממנה אחת החשובות בעשרת הדיברות, מה שגרם לו לגירושין מצערים מפולי. רינה גישה בינתיים בשנית, ירדה מהארץ ו- מתגוררת כיום בלונדון. גם פולי לא שקט על שמריו. הוא מצא נחמה בורעותיה של הזמרת ריקי גל (בן-מנחם), שמיד אחרי שיחזרה מלהקת

החזה כמעצב

ת'סרוקות

ראש מסופר יפה הוא יותר סכסי ו' מעניין מחזה חשוף. כך, לפחות, טוען הספר הנודע **דייב איברנהי**, שחזר בימים אלו משהות של חודש ימים בלונדון. אני לא יודעת מי מכן היתה מוכנה להוריד את החולצה בעבור תיספורת הו' למת, אבל אם יש בכך כאלה המוכנות לנסות את השיטה החדשה, אז דייב ישמח

דייב וקוקה
השניים הולידו תיסרוקות

בוודאי לעזור. כי העירוס נותן לו קור עבודה מסויים, ורעיונות, ועוזר לו בעיצוב התיספורת. הספר, יליד בלגיה, חיפש כאן בנרות דוגמניות, וסתר מתנדבות. אבל אלו ש' הסכימו להסתפר חשוף לא הסכימו לתס' פורת קצרה, ואילו אלו שהסכימו לתיספורת קצרה, לא הסכימו לחשוף חזה. ולהיפך. אז דייב לקח את עצמו בדיים, ונסע ל' לונדון, ושם, כך הוא מספר, עמדו אצלו הקליינטיות בתור, דווקא בזכות השיטה החדשה. ככה זה באירופה, שתדעו לכם. ובכלל, אומר דייב, אילו יכול היה ל' הגיע למצב שבו הקליינטיות תשבנה אצלו במספרה חצי-עירומות, זה יהיה ממש אי' דיאלי. לא חשוב למי. אז מהיום והלאה, כשאת הולכת להס' תפר אצל הספר הנודע, אל תתפלאי אם במקום להלביש עלייך סינור, יורידו ממך את החולצה.

שכבר מזמן לא היתה בחדשות. בזמנו עקבנו יחד אתר מוצאותיה של **שרונה מארש**, מי שהיתה פעם נסיכת ישראל, ואפילו זכתה בפרס כלשהו ב' תחרות יופי עולמית כלשהי. אחרי-כך היא היתה חברתו של הדייב **מוקי זמיר**, ואחרי-כך ידידתו של הזמר **אבי מולידאנו**, ובסוף היא התחתנה עם הבמאי **עמק פרי**. אבל זה לא היה הסוף. היא התגרשה ממנו. ואחרי זה היא פשוט נעלמה ל'. אבל אני גיליתי אותה. זה לא היה קשה, כי לאחרונה נראית שרונה בחברתו הצמודה של רופא-השיניים-שלי-החתיכות **דני וינר**, שבקליניקה שלו, כידוע, עוקרים שיניים לילי מוסיקת פופ מהזדהדת. דני, שהיה נשוי בזמנו לבחורה שכונתה "כפילתה הישראלית של בריז'יט בארדו", ממשיך, מסתבר, במסורת, שרונה, כידוע, מכונה "כפילתה הישראלית של קאנדיס ברגן". אז אולי מכיר משהו, במיקרה, אחת דומה ל'?

הנכה במיסיון והיתה בשעתו ידידתו של הזמר **ג'ימי לוי**, נראתה גם היא מאו' שרת בחיי-נישואיה. עד שיום אחד החליט אמרגנם של ה' גששים, **אברהם (פשל)** **רשא**, להכניס את הלהקה למחנה-חזרות סגור בקאונטרי קלאב ליד תל-אביב, כדי שיתכוננו שם ברציפות ובמק' לתוכניתם החדשה. באחד הימים, לפני כשלושה שבועות, באה ריקי גל לבקר את בעלה במחנה. היא סיפרה לו כי היא נמצאת ב"סיבוב הופעות" וכי תיעדר מהבית, בתקופה בה ישהה הוא במחנה-החזרות המרוכז שלו. עברו יום או יומיים. והנה, יום אחד הסתיימו החזרות בשעה מוקדמת מן הרגיל, ופולי יצא לביתו שבשיכון בבלי, להריח קצת בית. הוא לא ציפה למצוא שם את אשתו, שהיתה אמורה להימצא אותו יום ב"סיבוב-ההופעות" שלה בחיפה. אבל ל' להפתעתו כן מצא אותה שם, ולא בדיוק לבד.

פולי לא הוציא מפיו מילה. אבל כמו שאומרים הגששים, הוא הכניס לריקי ה' סוררת "טיל קרקע-ביטול-חתונה" עלה-כיפאק. הוא התייצב בסני בית-הדין הרבני בתל-אביב, והיתה זו ההופעה הראשונה של גשש, בה לא צחק איש. פולי הגיש בקשה דחופה לגט. והרבנים, בתהליך-גירושין מזורז, העניקו לו בשבוע שעבר את גט-הפיטורין מריקי. אז אמר מי שאמר, ובצדק: הגשש אולי חיוור - אבל הוא בטח לא עיוור.

מסיבת הרווקים

מסיבות-הפרידה לבחורים העלויים שבאה שעתם והם נאלצים להיפרד מחיי רווקותם, הפכו כבר למסורת כזו, עד שהדור החדש של רווקים הגדל במדינה הזאת בטוח שזאת המצאה ישראלית בכלל. אבל אפילו אם זה לא היה כך עד עכשיו, אז החל מהשבוע שעבר, יש כבר משמעות ישראלית מקורית למושג "מסיבת רווקים". כי מסיבת-הרווקים שנערכה בשבוע שעבר לאחד מיקירי תל-אביב, ערב נישואיו, איו, פתחה דף חדש בהיסטוריה של מסיבות אלה, עד שאפילו סרטו הזכור-לטוב של **פדי שייבסקי**, עם **ארנסט בורגלין** בתפקיד הראשי, על נושא זה, נראה כמו אגדה לילדים מפגרים. המסיבה, שנערכה בדירת-רווקותו של המועמד לנישואין, התחילה כמו כל מסיבה רגילה אחרת. באו החברים, אלה שחבשו איתו את כיסאות בתי-הקפה של תל-אביב, ואלה שחיסלו עימו לילות ארוכים סביב שולחן-הפוקר. היו משקאות, והיתה מוסיקה, וכמה ידידים תמימים הביאו גם כמה חתיכות לעניין, והכל נראה כמו משהו צימחוני למהדרין. עד שפתאום החליט אחד ה"בחורים", אם אפשר לכוונת כך בן-אדם מסודר ובעל-מישפחה, המתקרב לשנות הארבעים שלו, שזה לא יכול להיגמר סתם, ושמיסבת-הרווקים לחתונתו חייבת להיות מאורע שישאר חרות בזיכרון לדור-דור. בי-במקום ערך הבחור מגבית בין הנוכחים - מיעוט רווקים, חלקם נשואים וחלקם גרושים.

כל אחד התבקש לתרום את הסכום הצנוע של 120 ל" ללוגולת. העובדה שאיש מהם לא סירב, יכולה להעיד היטב, מאיזה חוג בדיוק באו החברים העלויים. אסף הבחור כ-2500 ל" צנועות, ויצא להביא "הפתעה". בינתיים דאג שותף אחר לסלק, בתירוצים שונים ומשונים, את כל ה"כלות" שהשתרבו בטעות, למה שאמורה היתה להיות מסיבה-על-סטר-הת-המין-הגברי. לא עבר זמן רב ו"ההפתעה" הגיעה בדמותן של שלוש גברות כבודות, שמבט קצר אחד הספיק כדי לזהות את מיקצוען. ברע הראשון לא הבינו הנוכחים איזו הפתעה זו יכולה כבר להיות. ואז הסתבר שההפתעה היתה מזומנת, בעצם, לשלוש הגברות עצמן, הרגילות לארח את לקוחותיהן בבארים מפוקפקים או במושבים האחוריים של מכוניות, ולא בדיוק בדירת פאר תל-אביבית. אבל לא חלף זמן רב, ושני הצדדים התגברו איכשהו על הביישנות הטיבעית שלהם. זה התחיל ביחידים ועבר לזוגות, ולשלוש וכן הלאה. ובסוף, כולם ביחד, בצוותא, גבו החוגגים את מלוא התמורה עבור תרומתם למגבית. כך הפכה מסיבת-הרווקים התמימה והמסורתית לאוריה פרועה שהסתיימה בשעה חמש בבוקר. מה שברור הוא שלשלוש הגברות החסודות לא היה כבר זמן רב קהל לקוחות מיוחס כזה. היו שם תעשיין ידוע, סוכן-נסיעות, בעל-מיסעדה, אמרגן-לשעבר, בעל מיפעל-מזון, ועוד אנשים ידועים ומכובדים שאיש לא היה מעלה על דעתו שהם מוכנים לשלם עבור מה שהם משיגים בדרך-כלל בלי תשלום, או בבית. אם לא נקבתי בשמות משתתפיה של מסיבת-הרווקים, הרי זה רק כדי לא לקלקל לכמה מהחוגגים את חיי-ההינשוואין שלהם, ואת ירח-הדבש של החתן הצעיר. לפחות שיתחיל טוב.

ברוך מלביש

ערוכים

אחת הנשים הוותרות ביותר המסתובבות כיום בארץ היא ייבוא דווקא. זוהי לין **דל כהן**, מי שהיתה עד לעבר הלא-רחוק שחקנית ידועה בניירורק. לין, הנשואה למיליונר **סמנפורד כהן**, שהוא בעל מיפעל-הלבשה לנשים, היא

לין דל כהן
התיסכול הוליד בגדים

בעלת שני בוטיקים להלבשת נשים בניירורק, הנושאים את השם אף ברודוויי. בין הלקוחות שלה אפשר למצוא שמות כמו **לורן באקאל**, **ברברה סטרייסנדר**, **לייזה מינלי** ואוולין ליר. לין, הגיעה לארץ במוחזר כדי להיות נוכחת בפתיחת הבוטיק הירושלמי של מתכנתת האופנה **מיכל אופיר**, שאחרי 15 שנות גלות בניירורק חזרה לארץ ופתחה בוטיק אופנה משל עצמה בחוצות היוצר, בירושלים. לין רצתה שהבוטיק הירושלמי

אוהבת, אבל ירושלים, לעומת זאת, ממש הוציאה אותה מדעתה. עדיכדיכך, שבקיץ הבא היא חוזרת הנה, לנסות להחזיר את מלבושיה לשוק הצעירות הישראלי.

מי דומה

למי דומה למי

תראו כמה אני טובה אליכם היום. מייד יהיה לכם הכבוד וההונג לשמוע על מישהי

ישא את שם הבוטיקים שלה בניירורק אבל מיכל טרם החליטה בקשר לשם. לין היא אם לשלוש, בניים כולם: בן 21, בן 18 ובן 16. אבל אס-הבנים הזאת היא קצת מתוסכלת, תמיד רצתה בנות.

לכן, במקום להיסתכל עוד יותר, קמה יום אחד והחליטה לעשות מזה משהו. כסף, כלומר, לא נולדו בנות, מילא. אפשר ל' הלביש בנות של אחרות, "במקום" ואומנם, לבוטיקים שלה בניירורק באות כדי ל' החלבש נערות מכל רחבי ארצות-הברית. והו' לה הביקור הראשון בישראל, אבל היא ומסוגלת כבר להביע דיעות מגובשות. הנה, למשל, את תל-אביב היא לא-כל-כך

יה זה מאורע חברתי ראשון ב-
מעלה, וכל מי שהוא משהו ושוכה
בהזמנה הנכספת דאג להפגין שם נוכחות.

כי לא בכל מתחתן רווק מבוקש ועליו
בן שלוש-ידישבע, ולא כל מי שמתחתן
הוא דני חסידות, שהוא לא רק בנו של
אלברט חסידות, קונסול-הכבוד של פגמה
בישראל ומבעלי בנק דיסקונט, אלא גם
איש-עסקים אמיד ומצליח בזכות עצמו.

כיצד לרווק מבוקש הנוטש את הזירה,
ערכו לו חבריו הוותיקים מסיבת-ירוקים
עליוה בביתו של האמרגן דני דגן, ערב
קודם הכללות, את המסיבה המשיכו אותם
חברים בערב החתונה, כשהפעם, נוסף ל-
מצבירוח מרומם ותיאבון בריא, הביאו
גם את נשותיהם החוקיות, כלומר אלה
שיש להם כאלו.

שעה שהכלה, והבית ליון, התחבאה לה
בקומה השנייה מחשש עינאי-בישא, הסתובב
לו החתן בחצר חווילתה המפוארת של
אחותו שרינה, הנשואה לעורך-הדין יגאל
ארנון, שם נערכה החתונה, כשהוא נרגש
ביותר, התנשק והתחבק עם כל הבאים.

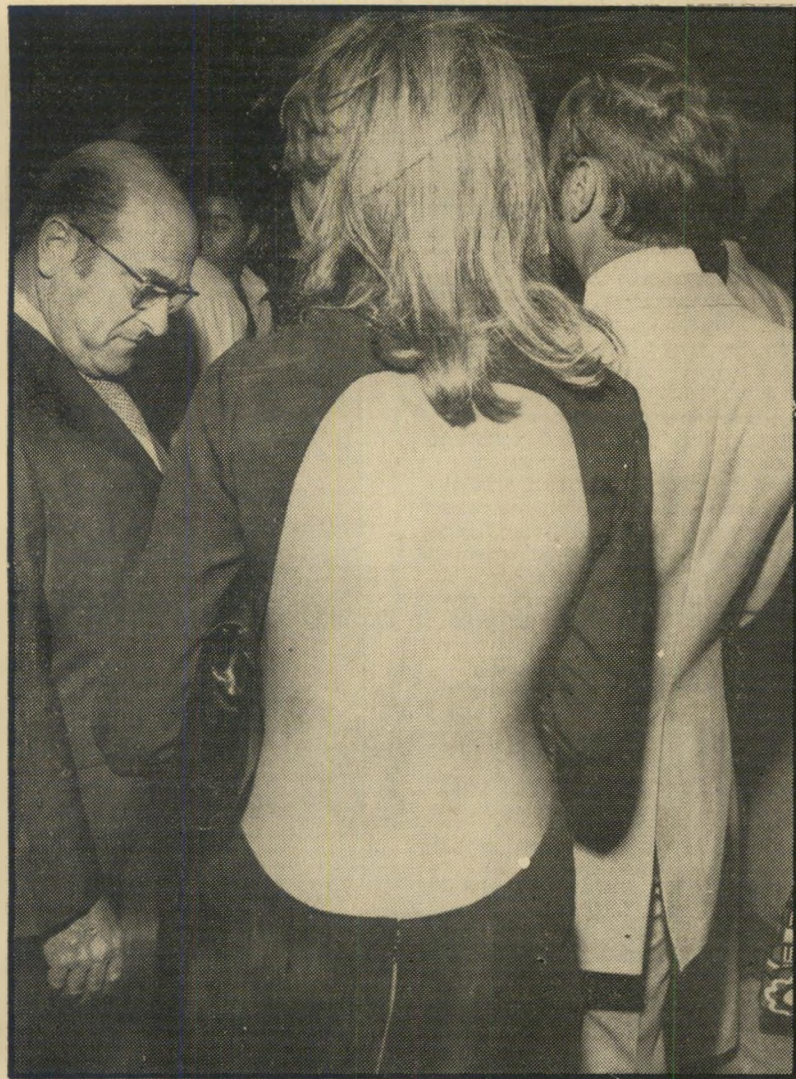
דני התעקש, אומנם, לחוג את טכס-נישור
איו בצניעות, אך לא יכול להימנע מלהזמין
מאות אורחים, ודאג לכך שהם יכובדו
בכיבוד עשיר, אך לא חורג מגדר הרגיל,
ושהבר בירכתי החצר יזרים ויסקי כמיים.

אך מסיבת-החתונה, שהיתה צנועה כש-
לעצמה, היוותה ניגוד בולט לפאר ולעושר
שהפגינו האורחים. שורת המכוניות המפוא-
רת שחנתה בחזית החווילה שבשכונת אביר

היהלום עלה כמה רבבות לירות - אבל הנישואין היו תוך הידוק החגורה

צנע, צנע, תרדוק

גב חשוף של אורחת זו היה רק אחד מנייביים במסיבת החתונה העליונה
שנערכה בחצר החווילה של בני-הזוג ארנון. אמר על כך אחד
האורחים: „היום, כשגברת רוצה למצוא חן בעיני גבר, היא מפנה לו את גבה“.

שלוש הגראציות ציפי בנין, אשתו של אל"מ (מיל.) עמוס בנין,
בלטה ביופייה ובשימלית-התחרה המקסימה
שלבשה. בתמונה, בחברת שתי ידידות שבאו גם הן למאורע הירושלמי העליון.

טור בירושלים, העידה כאלף עדים על מעמדם של בעלי המכוניות החוגגים. ואמר מי שאמר, שאילו ניתן היה לרכוש את כמות היהלומים והפנינים שענדו האורחות, אפשר היה בקלות לפתור את בעיותיהן של כמה מהמישפחות הגרות במורד הרחוב.

ה' י' שם, כמובן, גם אנשי אצולת-הכספים; אורח-לרגע היה טדי קולק, ראש העיר, ואת אלופי המיל. ייצג דן טולקובסקי, מי שהיה מפקד חיל-האוויר.

הוויסקי, שזרם, כאמור, כמייס, הוסיף למצב-הרוח המרוסם. זהבית הציגה בר גאווה את טבעת-היהלום הענקית המפור-סמת שקיבלה במתנה מאבי החתן, וסיפרה בקול נעלב לכל מי שהיה מוכן לשמוע, כי השמועה איננה נכונה, וכי הטבעת מבור-טחת בהרבה יותר מאשר 15 אלף דולאר.

עו"ד יגאל ארגון, שבביתו נערכה מסיבת-החתונה, ישב מרבית הזמן בקומה השנייה, כשהוא מתבונן במיצעד החתיכות העולה ויורד במדרגות. אוסף כזה של יפה-פיות עדיין לא ביקר בביתו מעולם. ינוקא ניראה בכל פעם בחברת חתיכה אחרת. דיצה חבס חיפשה וודקה דווקא. בעלה של גברת בשם אילנה ברנד איים על צלם העולם הזה שישבור את מצלמתו, אם יצלם את אשתו הנאוהה. אשה בלונדית יפה וגבוהה שמשכה תשומת-לב במשך כל הערב, התגלתה לבסוף כאחותו של אריה לוי, דוד הכלה ובעלה של דליה מזור.

בשעת-לילה מאוחרת התפורו האורחים לבתיהם. החתן והכלה העייפים נסעו לבלות את ליל כלולותיהם בתל-אביב.

הזוג המאושר

דני וזהבית לוי, שלבשה שימלה לבנה עטורה פרחים ירוקים, לא חדלו להתנשק ולהתחבק, זה עם זו ועם אורחיהם הרבים. למחרת החתונה טס הזוג המאושר ליריח-דבש באירופה, כמיטב המסורת.

אשת המנתח

רותי גלעדי, אשתו של המנתח הפלסטי עמי גלעדי, באה לחתונה של זהבית ודני, בחברת בתה הקטנה.

ציפי לוי

נערת-הזוהר, אחות הכלה, שהתנשאה מעל מרבית האורחות, הגיעה היישר מלונדון, כשהיא עטופה בנוצות יענה.

אח החתן

יוסי, הגיע אקספרס מלונדון, שם יש לו חברה-להשקעות, בחברת אשתו ברכה, היפות בחתונה שנערכה בשבוע שעבר. שהיתה אחת הנשים

שתי האחיות

לבית מזור, הקריינית דליה ואחור תה דפנה, אשתו של קריין-הטל וויזיה אורי פירסט. בעלה של דליה, אריה לוי, הוא דוד הכלה.

אשת השדרן

שרי, אשתו של דן שילון, בחברת אילן, בעלה של העיתונאית הירושלמית ציפורה רומן, שהוא גם מנהל הפיאנו-בר הירושלמי.

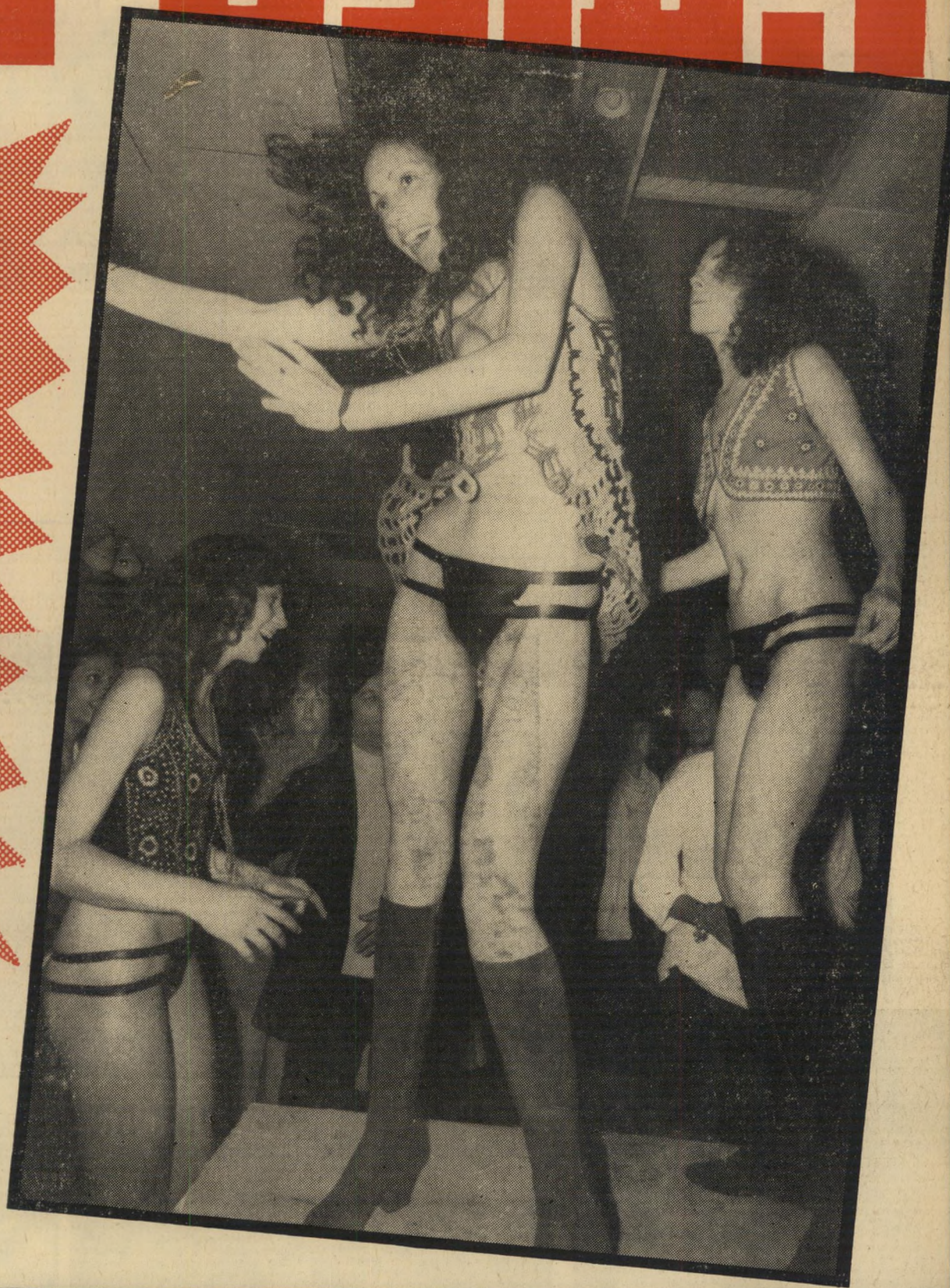

עז לכלה

הביא רפי נלסון, כשהוא צועק: „תיש כבר יש לה, אז הבאתי לה עז!“

העולם הזה

חבורת
אמנים
שנתנה
את הטון
בבוהימה
הישראלית:
הארץ
קטנה עלינו

חבורת "העין השלושית"
בהפנינג בתל-אביב

האמת על פרשת

"אכילת המוח"